

Hạnh Phúc Đơn Giản Là Tà Được Bên Nhau

Contents

Hạnh Phúc Đơn Giản Là Tà Được Bên Nhau	2
1. Chương 1: Chuyển Trường	2
2. Chương 2: Cậu Ta Là Kẻ Tâm Thần	4
3. Chương 3: Rắc Rối	6
4. Chương 4: Hôn Ước	8
5. Chương 5: Mối Quan Hệ	10
6. Chương 6: Hai Nhà Gặp Gỡ	12
7. Chương 6: Hai Nhà Gặp Gỡ (tt)	14
8. Chương 7: Chàng Trai Bí Ẩn	17
9. Chương 8: Thù Mới, Bạn Mới	19
10. Chương 9: Bị Phạt Oan	21
11. Chương 10: Bảo Vệ	24
12. Chương 11: Bí Ẩn	25
13. Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp	28
14. Chương 13: Scandal	30
15. Chương 14: Thay Đổi	33
16. Chương 15: Bị Thương.	35
17. Chương 16: Gặp Nạn	37
18. Chương 17: Chỉ Cần Có Anh	39
19. Chương 18: Đánh Nhau	42
20. Chương 19: Đi Chơi	44
21. Chương 20: Sự Giúp Đỡ Đúng Lúc	46
22. Chương 21: Gặp Lại Bạn Cũ	48
23. Chương 22: Buổi Hẹn Hò Đầu Tiên	50
24. Chương 23: Mối Tình Đơn Phương	51
25. Chương 24: Giận Dỗi	53
26. Chương 25: “kẻ Thù” Của Dương	55
27. Chương 26: Em Muốn Đi Dã Ngoại.	57
28. Chương 27: Anh Luôn Bên Em	59
29. Chương 28: Trùng Hợp Bất Ngờ	60
30. Chương 29: Chuyện Bóng.	62
31. Chương 30: Chạy Đoi	64
32. Chương 31: Thi Hát	66
33. Chương 31: Thi Hát (tt)	68
34. Chương 32: Mất Tích	70
35. Chương 33: Chương 33	72
36. Chương 34: Lo Lắng Không Thôi	74
37. Chương 35: Trả Thù	76
38. Chương 36: Nghi Ngờ	78
39. Chương 37: Giải Cứu	80
40. Chương 37: Giải Cứu(tt)	82

41. Chương 38: Tức Giận	84
42. Chương 39: Nói Chuyện	85
43. Chương 40: Tháo Bỏ Nút Thắt	87
44. Chương 41: Châu- Minh	89
45. Chương 42: Về Nhà	91
46. Chương 43: Chợt Nhận Ra	93
47. Chương 44: Bảo- Dương	94
48. Chương 45: Tổ Tình	97
49. Chương 46: Rối Bời	98
50. Chương 47: Tâm Sự	100
51. Chương 48: Bàn Bạc	102
52. Chương 49: Hoàn Cảnh Bất Buộc	104
53. Chương 50: Nỗi Sợ Hãi Trong Đêm	106
54. Chương 51: Người Đến Đúng Lúc	108
55. Chương 52: Mối Quan Hệ Được Cải Thiện.	110
56. Chương 53: The End	111

Hạnh Phúc Đơn Giản Là Tà Được Bên Nhau

Giới thiệu

Câu chuyện chỉ là một chuyện tình sắp đặt thường gặp, có thể bạn sẽ thấy vài chi tiết giống những tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-don-gian-la-ta-duoc-ben-nhau>

1. Chương 1: Chuyển Trường

Vừa mới uống một ngụm nước, mẹ nó đã làm nó bị sặc bởi một thông tin nóng hổi, “vừa sặc vừa nghe”:

-Mẹ... mẹ nói lại lần nữa cho con nghe được không ạ?

-Ngày mai con sẽ học ở trường mới.-Mẹ nó bình thản nói, chẳng quan tâm gương mặt đang đỏ lên vì sặc.

-Nhưng tại sao lại phải chuyển trường, con đang học tốt mà.

-Chẳng sao cả, chỉ muốn con học cùng anh thôi.

-Thật vậy sao ạ?- Đương nhiên là nó không tin.

-Ừ, mai anh sẽ đưa con đi

. -Nhưng...

-Không nhưng nhì gì nữa, mọi thủ tục đã làm xong, mai con chỉ cần đi học thôi.

Biết là không thể làm được gì, nó đành lui thủ về phòng.

Nó tên là Mai, gia đình bình thường như bao người khác, chỉ có điều nó có một người anh trai vô cùng tuyệt vời là Minh. Năm nay nó học 11, còn anh nó học 12. Sắp tới Mai sẽ chuyển đến trường mà anh đang học để học.

Sáng. Sau khi chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, nó sẵn sàng theo chân anh đến với ngôi trường mới ấy. Nghe nói trường này là một trường tốt, đào tạo rất nhiều học sinh ưu tú, trường anh nó đang học mà lị.

-Lát nữa em vào phòng hiệu trưởng cùng anh, thầy ấy sẽ đưa em đến lớp, bây giờ em đợi ở đây để anh đi cất xe đã.

-Vâng ạ- Nó ngoan ngoãn.

Ngôi trường này đúng là rất rộng và đẹp, Mai hoàn toàn bị choáng ngợp trước sự đồ sộ của nó, to hơn trường cũ của cô nhiều. Tóm lại là rất rất đẹp.

Đang vô cùng chú tâm vào việc ngưỡng mộ ngôi trường, Mai bị tiếng cười nói làm cho chú ý

-Hoàng à. Dạo này gặp anh khó thật đấy, anh đi đâu vậy?

-Không đi đâu cả, tại anh làm con ngoan ở nhà thôi

-Anh bỏ mặc em sao? -Đâu có chẳng phải anh đã ở đây rồi sao?

"Trời đất ơi, nghe mà nổi hết da gà"-Mai thầm nghĩ rồi quay đi, ở thêm chút nữa chắc nó ỏi mắt. Lạy trời đừng bao giờ gặp lại cảnh này lần nữa.

-Em đi đâu vậy?-Minh hỏi.

-Không có gì đâu ạ, mình đi thôi anh. Minh đưa Mai đến gặp hiệu trưởng sau đó thì về lớp, sau đó Mai được một cô giáo đưa đi, chắc là giáo viên chủ nhiệm lớp mà nó sẽ học

-Các em trật tự nào.-Cô lên tiếng.

Cả lớp vẫn còn râm ran tiếng nói chuyện

-Hôm nay lớp ta có học sinh mới...-Cô đi về phía cửa đưa nó vào- Đây là bạn Nguyễn Quỳnh Mai.

-Chào các bạn mong sẽ được mọi người giúp đỡ.-Nó cúi đầu chào.

-Ở bàn cuối còn chỗ, em hãy xuống đó ngồi đi.

Nó theo hướng chỉ của cô đi thẳng xuống bàn cuối lớp và ngồi xuống, bên cạnh nó là một cậu con trai, cậu ta đang nằm trên bàn chằng mànng thế sự. Bỗng nhiên nó thấy nổi hết cả da gà. Cậu con trai ngẩng đầu lên nhìn nó, chính giây phút đó nó biết vì sao nó lại nổi da gà da vịt như thế này. OMG, chẳng phải là tên nó gặp lúc nãy đó sao, không phải chứ?

-Sao thế, tôi đẹp lắm hay sao mà cậu nhìn tôi như thế.-Cậu ta trêu chọc.

Mai "đau khổ" quay mặt đi, không ngờ cậu ta còn bị bệnh hoang tưởng, ôi, cô đúng là không may mắn mới ngồi cạnh một người như thế.

-Sao thế, ngại nữa à?-Cậu ta tiếp tục.

-Tôi không sao, vì vậy cậu đừng nói gì nữa.

-Chà, có vẻ khá xinh đấy nhỉ, ăn nói rất rành mạch.

-Quá khen.

-Cô đang cố gây ấn tượng với tôi đấy à?

-Hả?- Mai bị cậu ta làm cho tức điên.

-Không phải sao, lúc nào chả thế.

-Này, cậu nghĩ cậu là ai mà nói như thế, làm như cậu là siêu sao không bằng.

-Thì ở đây tôi là siêu sao mà.

-Đầu óc có vấn đề- Nó ngán ngẩm.

-Không sao, cô gái nào gặp tôi cũng nói mình bị tiếng sét ái tình cả, cô không phải ngại, tôi cũng không để tâm mấy lời nói đó đâu.

-Cậu có im đi không thì bảo.

-Còn làm bộ tức giận nữa à, trông cũng đáng yêu thật.

-Nếu cậu còn nói nữa thì đừng có trách tôi.

-Cậu làm gì nào?-Cậu ta cười mỉm, nụ cười khiến bao nhiêu cô gái mê mẩn nhưng đối với Mai đó chính là sự khiêu khích.- Sao có muốn làm bạn gái tôi không?

“Bốp”

Một tiếng động vô cùng ”êm tai” vang lên kèm theo sự thỏa mãn của Mai và gương mặt tức giận của ai đó.

-Sao cô đánh tôi?

-Cho cậu tỉnh mộng, nằm mơ giữa ban ngày mà cứ cho là thật.

-Ai nằm mơ giữa ban ngày, điều tôi nói điều là sự thật.

-Vậy hãy giữ cái sự thật đó mà đi nói với người khác đi, nếu không cậu sẽ ăn thêm cái bạt tai nữa đấy. Đừng có mà thử thách sự chịu đựng của tôi.

-Cô..

-Dừng lại.-Tiếng cô giáo vang lên, hai người họ quên mất cô giáo rồi thì phải.

-Hai em đang làm gì thế hả

-Dạ thưa không có gì ạ?-Cả hai đồng thanh, ngay lập tức hai ánh mắt nhìn nhau đầy thù hận.

-Vậy thì ngồi yên đi.

-Vâng ạ- Đồng thanh tập hai.

-Ngồi xuống.

Cả hai ngồi xuống không nói với nhau thêm câu nào nữa, không khí xung quanh hai người họ có thể nói là vô cùng khó thở. Haizz, mới ngày đầu nhập học mà coi bộ không tốt gì với Mai rồi.

2. Chương 2: Cậu Ta Là Kẻ Tâm Thần

Hôm nay là ngày nghỉ, Mai lại cùng anh đi tập võ.

Nhìn thấy Mai đầm túi bụi vào bao cát, Minh cũng có thể đoán được tâm trạng của nó lúc này, chỉ là không hiểu điều gì khiến nó như vậy.

-Tập vậy thôi, cẩn thận kẻo bị thương đấy.- Anh nó nhắc nhở.

-Vâng ạ.

Nó dừng tay, đón lấy cái khăn và lon nước từ tay anh, Mai tu luôn một hơi rồi lau mồ hôi trên trán. Minh ngồi xuống cạnh bên nó.

-Em có chuyện gì à?

-Thật ra thì cũng có chút chuyện, nhưng thôi, không nên để tâm làm gì.

-Em học ở trường như thế nào?

-Cũng khá tốt- Chỉ cần không có tên kia là được.

-Nếu có việc gì thì cứ tìm anh, đừng có mà nóng nảy quá đấy.

-Hi, anh cũng biết là em hành động trước khi suy nghĩ mà.

-Anh biết, vì thế mẹ mới để em học ở đó để anh tiện chăm sóc em đấy thôi.

-Nhưng em học trường cũ cũng được mà.

-Em không thích học cùng trường với anh sao?

-Em không có ý đó mà.

-Vậy là được rồi.

Minh xoa đầu nó, trên gương mặt thoáng nở nụ cười. Tính tình của nó anh biết rất rõ, tuy trông bên ngoài thì rất lạnh lùng, không màng đến người khác, nhưng thật ra con người Mai rất nóng nảy, ai mà đụng tới người bên cạnh nó thì chắc khó yên thân.(Đừng quên nó có võ đấy). Do đó lúc nào anh cũng phải để tâm đến nó, với cái tính cách ấy không sớm thì muộn nó cũng gây họa.

-Anh à, trường của anh rồi cuộc có học sinh nào bị tâm thần không?

-Hả??? Em đang nói gì thế?-Minh ngạc nhiên.

-Không có gì, chỉ là em gặp phải một kẻ hơi có vấn đề về thần kinh, lúc nào cũng nghĩ mình là nhất.

-Ai vậy?

-Em cũng chẳng biết nữa, cậu ta ngồi cạnh em.

-Ngồi cạnh em... À mà em học lớp 11A2 phải không?

-Vâng ạ.

Minh cười khỏ, vậy là anh biết người nó nói đến là ai rồi đấy. Chẳng còn ai ngoài Hoàng, hotboy của khối 11 đẹp trai, là một tay sát gái chuyên nghiệp. Thế nhưng sao nó lại không nhìn theo hướng đó nhỉ? Không biết là tốt hay xấu đây.

-Thôi muộn rồi, ta về đi anh.

-Ừ, về thôi.

Minh đứng dậy rồi cùng nó đi về nhà.

Trên đường đi về, một cảnh tượng mà nó cảm ghét lại lần nữa đập vào mắt. Có một cậu thanh niên đang đi cùng một đám con gái, trông bọn họ vô cùng vui vẻ nhưng sao đáng ghét quá đi mất. Mai rất ghét những kẻ lăng nhăng, họ chỉ làm cho người khác mệt mỏi mà thôi.

-Anh ơi, ta đi nhanh lên đi.

-À, ừ.

Nó cố tình đi thật nhanh lướt qua đám người đó và lúc đi ngang hàng họ, nó phát hiện ra một điều là trái đất sao thật quá nhỏ bé, người thanh niên bên kia chẳng phải là cái tên tâm thần ấy sao.

-Em sao thế?- Thấy thái độ Mai có vẻ lạ, Minh bèn hỏi thử.

-Lại gặp phải cái tên tâm thần kia.

-Ai?

-Bên kia kia.-Mai hất mặt qua bên phía kia.

Minh chỉ liếc nhìn một cái rồi thôi, anh đã quá quen với điều đó rồi, hơn nữa cũng chẳng liên quan nên không cần quan tâm.

-Lúc này em nói cậu ta đấy hả?- Dù biết nhưng anh vẫn cố tình hỏi.

-Vâng ạ.

Mai thành thật kể lại hết từ đầu đến cuối chuyện xảy ra hôm trước giữa nó và cậu ta trên lớp.

-Cái gì, em tát cậu ta sao?- Minh ngạc nhiên.

-Vâng ạ.-Nó gục đầu.

-Em lại nóng nảy quá rồi.

-Tại cậu ta trêu chọc em trước đấy chứ.

-Cũng đúng, dám động vào em gái anh thì bị ăn tát là đúng. Nhưng lần sau đừng có hành động như vậy, em biết chưa?

-Vâng ạ.-Nó cúi đầu.

-Thôi, không sao đâu, em còn có anh đây mà.

-Em biết, anh lúc nào cũng tốt với em cả.

-Bỏ qua chuyện đó đi, về nhà ăn cơm nào.

Nó và anh lại vui vẻ cùng nhau về nhà.

3. Chương 3: Rắc Rối

Đang là giờ ra chơi nên lớp khá ồn ào, tuy vậy nó vẫn ngồi một chỗ chú tâm vào đồng bài tập trên bàn. Bên cạnh nó, Hoàng đang nằm trên bàn ngủ. Không hiểu cậu ta học hành kiểu gì mà lúc nào cũng nằm ngủ trên lớp, nhìn thật đáng ghét.

Bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một đám nữ sinh bước vào trong lớp, không khí trong lớp lập tức yên tĩnh lạ thường làm Mai có phần chú ý. Vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt như thiêu đốt của một nữ sinh đứng ở trước mặt.

-Mày là Mai, học sinh mới phải không?

-Đúng.-Nó trả lời vô cùng ngắn gọn.

-Đi theo tao.

-Tại sao?

-Nếu không mày sẽ phải hối hận.- Cô ta đe dọa.

-Được thôi.

Mai không hề tỏ ra sợ sệt mà vô cùng bình thản làm mọi người khá ngạc nhiên. Hoàng ngẩng đầu lên nhìn rồi thoáng nhếch mép, hành động rất nhanh nếu không để ý thì sẽ không thấy được nhưng nó đã nhìn thấy.

“Để đám bạn gái của mình trả thù ư, cũng được tôi đã không muốn gây chuyện, là cậu gây sự trước đấy nhé”- Mai thầm nghĩ rồi đi cùng bọn họ.

Tại nhà kho.

-Muốn gì?- Nó lạnh nhạt cất tiếng.

-Tại sao mày dám tát Hoàng hả? Mày biết làm vậy đáng chết lắm không.-Một nữ sinh lên tiếng.

-Ồ, một người con trai mà bị con gái tát nghe có vẻ thú vị đấy, người con trai đó ắt hẳn chẳng có bản lĩnh gì mới bị đánh dễ dàng như vậy.

-Thật không biết tốt xấu, còn dám nói như vậy.

-Biết thế này thì...

-Thì sao?

-Thì tát thêm vài cái nữa cho cậu ta khỏi ra đường luôn thì hay biết mấy.

-Mày mà dám đụng vào Hoàng thì bọn tao sẽ không để mày yên đâu.

-Là cậu ta chọc giận tôi trước, đâu liên quan gì đến mấy người.

-Chuyện của Hoàng cũng là chuyện của bọn tao, mày đụng tới Hoàng là đã đụng đến bọn tao.

-Vậy sao?- Nó mỉm cười chế giễu- Trung thành làm sao?

-Hừ, để tao ày biết thế nào là lễ độ.

Một đám con gái xông lên, tính lấy đông ức hiếp ít đây mà, nhưng nó không hề để ức hiếp đâu nha.

-Khoan.

-Sao thế, sợ rồi à?-Nữ sinh kia cười nhìn nó.

-Không phải thế, chỉ là nếu tôi làm các cô bị hỏng mắt nhan sắc thì đừng có trách đấy nhé.

-Mày... Xông lên đi.

-Tôi nói trước rồi đấy.

Tuy nói vậy nhưng Mai cũng chỉ né đòn và tự vệ là chính chứ cũng không muốn đánh bọn họ. Nó chơi đúng theo kiểu mèo vờn chuột mà anh nó từng dùng với nó khi nó nổi nóng, đúng là rất có hiệu quả, hơn nữa nó cũng ít mất sức vô ích. Sau khi đã mệt lử mà vẫn không làm gì được Mai, bọn họ bắt đầu cảm thấy lo lắng.

-Thế nào, tiếp tục nữa không?- Nó cười mỉm.

-Xông lên nữa đi- Nữ sinh kia tức giận la lên.

-Sức chịu đựng có giới hạn, nếu tiếp tục tôi không chắc mình sẽ làm gì đâu đấy.- Nó lạnh lùng.

Lời nói của nó mang đầy lời đe dọa khiến bọn kia e dè đôi chút, nhận thấy tình hình không ổn, bọn họ đành ngậm ngùi rút đi không quên buông lời đe dọa.

-Chuyện chưa xong đâu.

-Thì tôi thấy đã xong đâu.-Nó nhún vai.

-Mày đợi đấy, nếu còn đụng đến Hoàng lần nữa sẽ không yên đâu.

-Tôi sẽ đợi, à còn việc cô nói lúc sau thì tôi cũng không chắc, nếu cậu ta chọc giận tôi thì tôi sẽ mạnh tay hơn nữa đấy.

-Mày dám.

-Tại sao không?- Nó bình thản.

-Mày...- Cô ta tức đến nổi mặt đen lại, nhưng biết không thể làm gì Mai.-Chúng ta đi

Giờ trong nhà kho chỉ còn mình nó. Nó ngồi xuống chiếc ghế gần đó mỉm cười tự nhủ:

-Haizz, hôm nay mình đã kiếm chế rất tốt.

4. Chương 4: Hôn Ước

-Anh đã chuẩn bị xong chưa?- Mẹ Mai lên tiếng.

-Xong rồi đây, em làm gì mà gấp quá vậy.- Bố nó phàn nàn.

-Hôm nay đi gặp mặt gia đình Hà mà, em nôn nóng quá.

-Họ cũng có chạy đi đâu mất đâu mà em lo.

-Thôi được rồi, chẳng phải anh cũng muốn gặp họ sao, anh và chồng Hà cũng là bạn thân mà.

-Ừ, cũng lâu rồi không gặp họ, không biết bây giờ họ ra sao rồi nhỉ?

-Lát nữa gặp là sẽ biết ngay thôi mà, đi thôi anh.

-Thế còn Minh và Mai thì sao.

-Hai anh em nó dẫn nhau đi chơi rồi, chắc muộn mới về.

-Vậy à, thế thì ta đi thôi.

Hôm nay là ngày bố mẹ Mai gặp lại một người bạn cũ hồi còn trẻ,. Họ là bạn thân của nhau từ hồi còn đi học, gia đình người bạn ấy rất giàu có, lại hay đi làm xa nên họ rất ít khi gặp mặt, nhưng không vì điều đó mà tình bạn của họ trở nên phai nhạt, mối quan hệ giữa họ vẫn rất tốt.

-Linh, cậu đến rồi à.

Bà Hà mừng rỡ ôm chầm lấy người bạn thân của mình, đã bao lâu rồi họ không gặp nhau nhỉ, có lẽ cũng đã gần mười mấy năm rồi, chẳng trách họ lại xúc động như vậy.

-Chào cậu, Hùng.

-Chào cậu.

Trong khi đó cánh mày râu lại bắt tay nhau tuy vậy cũng không kém phần xúc động trong tâm mỗi người.

-Hai người vào nhà đi.-Ông Hùng mở lời.

-Ừ, ta vào nhà thôi em.

Ông Tuấn cùng vợ đi vào trong nhà người bạn, hôm nay hẳn sẽ có rất nhiều chuyện để nói.

Trong lúc đó, hai anh em Mai đang đi chơi tại công viên trò chơi. Mai rất thích đến đây chơi, mặc dù đã lớn nhưng tính tình nó vẫn hết sức trẻ con và đương nhiên chỉ có những người thân thiết mới biết điều đó.

-Anh ơi em muốn chơi ném phi tiêu.

-Được thôi, để anh xem hôm nay em có khá hơn không nhé.- Anh nó mỉm cười.

-Em nhất định phải giành được con gấu bông đó.-Mai nói với tinh thần quyết tâm cao độ.

Và kết cục vẫn như mọi lần, nó vẫn không thể đoạt được con gấu bông đó như nó muốn.

-Ta đi chỗ khác chơi đi anh,- Nó chán nản nhìn anh nó.

-Ừ, ta đi.-Anh nó chẳng bao giờ chơi nhưng lúc nào cũng sẵn sàng đi cùng nó, bị nó lôi đi lung tung nhưng anh vẫn chẳng bao giờ giận cả, với anh, nó là cục cưng của anh.

-Em sẽ chơi bắn súng.

-Em xem thử em có giống con gái không vậy, toàn chơi những trò như thế.

-Đã chơi thì không phân biệt trai hay gái, chỉ cần vui là được rồi.-Nó chu môi lên cái lí.

-Anh biết rồi, em cứ chơi đi, để anh đi mua kem cho em nhé.

-Vâng ạ, kem sôcôla nhé anh.

-Ừ.

Minh chạy đi mua kem, còn nó thì đứng đó theo đuổi sự nghiệp bắn súng của mình. Khổ nỗi đây là lần đầu tiên nó chơi nên không biết cầm súng như thế nào, nhắm bắn ra sao nên cứ lóng ngóng mãi, toàn bắn sai hướng. Bực cả mình.

-Ha ha, không biết bắn mà cũng làm bộ chơi, muốn làm người khác cười chết sao.

Tiếng trêu chọc vang lên sau lưng nó. Mai quay phắt lại xem kẻ nào chán sống chọc giận nó lúc này.

-Sao thế, tôi nói không đúng sao?- Kẻ chán sống đó lại tiếp tục.

-Không liên quan tới cậu.- Nó lạnh nhạt cắt tiếng.

-Thật vậy sao, nhưng tôi vẫn không thể nào nhịn cười được, ha ha.-Hoàng tiếp tục.

-Hình như cậu muốn tôi tặng cậu một cái bạt tai nữa phải không?

Nó lạnh giọng nói, cả người tỏa ra mùi sát khí đáng sợ.

-Giữa chốn đông người thế này cô tính làm như thế sao, người đầu mà bạo lực thế chứ, tôi không sợ cô đâu.

Đúng thật là nơi đông người như thế này, nó thực sự không thể cư xử tùy tiện được, phải nhịn thôi. Nó nén giận đi lướt qua Hoàng, đi thẳng một mạch không ngoảnh đầu lại.

-Sao thế, đi rồi sao, hẹn gặp lại nhé.- Hoàng cố tình trêu tức nó.

-Nếu gặp lại cậu, tôi sẽ cho cậu không thể nói.-Nó lẩm bẩm.

-Mai, em sao thế?

Minh thấy nó đi về phía cổng ra vào vội đuổi theo, bình thường chẳng phải nó về rất muộn sao.

-Chúng ta về thôi anh.- Nó nói.

-Sao vậy, em chơi chán rồi à?

-Em chẳng còn tâm trạng nài ở đây chơi nữa đâu,về thôi anh.

-Được rồi, nhưng em ăn cây kem này đã chứ.

Minh chìa cây kem sôcôla nó yêu thích ra trước mặt, trông thấy cây kem, mắt nó sáng lên. Nó thích ăn kem nhất mà.

-Cảm ơn anh.

-Em ăn đi.- Anh nhìn nó mỉm cười.

-Vâng ạ.

Cùng lúc đó.

Ông Tuấn nhìn tấm ảnh ở trên bàn, trong ảnh là một cậu thanh niên khá điển trai, chắc trạc tuổi con gái ông.

-Đây chắc là con trai cậu.-Ông cầm bức ảnh lên.

-Ừ, thằng bé năm nay 17 tuổi.

-Vậy là bằng tuổi con bé Mai rồi.- Mẹ nó nói.

-Con gái bây giờ cậu chắc xinh lắm nhỉ?- Bà Hà nói.

-Trông cũng không đến nỗi tệ nhưng hơi nóng tính, anh nó đang giúp nó sửa đổi.

-Thằng bé Minh đấy hả, lâu rồi không gặp hai đứa nó, chắc cũng không nhớ mình đâu.

-Ừ, lúc đó cũng còn nhỏ mà.

-Trông thằng bé giống cậu lắm chứ nhỉ?- Ông Hùng nói.

-Ừ, cũng giống Linh nữa. Còn con trai cậu mình thấy giống cậu lắm đó.

-Giống cả tính cách của anh ấy nữa đấy.-Bà Hà chen vào.

-Nhưng anh ấy luôn hết lòng yêu thương cậu rồi còn gì.

-Ừ, chỉ cần vậy là được rồi, à mà cậu còn nhớ lời hứa lúc trước không.

-Lời hứa gì?

-Cậu thật là... Thì lời hứa sau này sẽ cho hai đứa lấy nhau ấy.

-À đúng rồi, anh vẫn còn nhớ.-Ông Tuấn kêu lên.

-Ừ, tớ thấy được đấy, cũng đến lúc cho chúng nó gặp mặt rồi nhỉ.

-Vậy lần sau ta sẽ cho chúng gặp nhau, được chứ?- Ông Hưng nói.

-Ừ, quyết định vậy đi.

Trong khi đó, hai nhân vật chính của hôn ước này vẫn không hay biết chuyện gì đang xảy ra.

5. Chương 5: Môi Quan Hệ

Bây giờ đang là giờ toán, mọi người trong lớp đang rất tập trung vào bài giảng của thầy giáo ở trên bảng. Thầy nổi tiếng khó tính nhưng giảng bài rất hay, vì thế nên học sinh trong giờ học mới có thể nghiêm túc học như vậy. Ngay cả Hoàng cũng phải tập trung vào bài giảng thì cũng đủ biết thầy dạy thú vị đến mức nào.

-Em Mai lên làm bài này cho thầy.

Thầy giáo hướng ánh mắt về phía Mai, mọi ánh mắt khác trong lớp đổ dồn về phía nó. Mai bình thản đứng lên tiến về phía bảng.

Có ai đó để chân ra ngáng chân nó.

“Oạch”

Kết quả là nó ôm đất.

Cả lớp cười ầm cả lên nhìn nó trên mặt đất, thầy giáo phải gõ lên mặt bàn lần thứ ba mới có thể dẹp yên được tiếng cười trong lớp. Nó vẫn bình tĩnh đứng dậy, phủi bụi quần trên chiếc váy rồi tiếp tục lên bảng làm bài trước ánh mắt chế nhạo của mọi người.

Bài tập này không quá khó đối với nó, vì thế nó làm bài rất tự tin và nhanh chóng. Sau khi làm xong, nó quay xuống không quên ném ánh mắt lạnh âm độ đến Anh- người lúc này ngáng chân nó, cũng là bạn gái hiện tại của Hoàng. Cô ta cũng nhìn lại nó, ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ.

Hoàng liếc mắt nhìn nó một cách kín đáo, Mai thật sự là một cô gái bản lĩnh và mạnh mẽ, nhưng mà cô ta dám là hồng hình tượng của cậu, bị thế cũng đáng đời lắm (thù dai quá).

Thầy giáo hướng mọi người nhìn lên bảng xem bài giải của nó. Thầy khá hài lòng về bài giải nó đã làm, rất chắc chắn và rõ ràng. Sau đó thầy lại tiếp tục bài dạy của mình.

Tiếng trống ra chơi đã kéo mọi người rời khỏi giờ học căng thẳng. Nó cảm thấy bức bối nên ra ngoài đi dạo cho thoải mái và điểm đến của nó là sân thượng của trường. Từ trên đây có thể nhìn bao quát cả sân trường bên dưới, hơn nữa lại yên tĩnh và mát mẻ, Mai rất thích nơi này. Nó đứng cạnh ban công mặc cho gió đang thổi tung mái tóc nó bay trong gió, lúc này trông nó như một thiên thần, bình dị và trong trẻo.

Có tiếng động phát ra phía sau lưng nó, Mai quay người lại. Là anh Minh.

-Em cũng lên đây sao?-Minh tiến về phía nó.

-Không được sao ạ?

-Không phải không được, chỉ là vui khi gặp em ở đây thôi.

-Em cũng vậy.- Nó mỉm cười.

-Lại đây ngồi đi.- Anh nó chỉ chỗ trống bên cạnh.

Nó ngoãn ngoãn lại ngồi, được ngồi cùng anh như thế này khiến nó cảm thấy thật thoải mái, không còn tức giận hay buồn bực gì nữa.

-Chân em bị sao thế này?

Nghe anh nói nó mới nhìn xuống chân của mình, chỉ là vết trầy xước sơ sẩy, vẫn còn vương lại ít bụi bẩn, chắc là do bị té lúc nãy, thế mà nó không biết, giờ cảm thấy có chút đau rát. Nó mỉm cười nhìn anh.

-Không sao đâu anh.

-Để anh sát trùng vết thương cho em.

Không đợi nó kịp nói gì, anh nó đã chạy biến đi mất, chưa đầy 5 phút sau đã trở lại với lọ thuốc và bông trên tay. Nó thật sự kinh ngạc về tốc độ đó của anh, đây là sân thượng chứ đâu phải tầng trệt đâu, cứ như anh để sẵn đâu đó rồi ấy.

-Em không sao mà.

-Em ngồi yên đi.

Minh cẩn thận sát trùng vết thương cho nó, vừa làm vừa thổi sợ nó bị đau. Bộ dạng đó của anh làm nó thấy hơi buồn cười.

-Em không đau đâu, anh đừng lo.

-Em phải chú ý chứ, bị ngã à?

-Em là người học võ, những vết thương này có là gì đâu.

-Nhưng em là con gái, nhờ để lại sẹo thì phải làm sao hả?

-Thì... có sao đâu.

-Anh không thích, em phải biết tự chăm sóc bản thân mình chứ.

-Em biết rồi, em xin lỗi anh.

-Ngốc ạ, em sao lại nói những lời như thế. Em biết tự lo thì anh sẽ rảnh rồi thôi.-Minh chọc nó.

-Anh thật là, muốn rảnh rồi à, còn lâu, em sẽ bám anh cho tới già.

-Nếu em có thể.

-Em nhất định sẽ làm được.

-Có thật không?

-Thật.

-Vậy thì anh sẽ xem thử em làm như thế nào? Ha ha.

-Anh bắt nạt em.

-Ừ, em làm gì được anh nào.

-Anh đứng lại đó.

Nó cùng Minh đuổi nhau chạy vòng quanh sân thượng vô cùng vui vẻ.

Cách đó không xa, trong một góc khuất nơi sân thượng, có một cô gái đang đứng đã nhìn thấy nghe thấy hết những gì xảy ra. Từ ánh mắt phát ra ngàn lửa hận. Tại sao Minh lại có thể cười nói vui vẻ với con bé đó mà không phải là cô, tại sao? Bàn tay nắm lại thành quả đấm, chứng tỏ cô gái đó đang rất tức giận..

6. Chương 6: Hai Nhà Gặp Gỡ

-Tối nay hai đứa sẽ cùng bố mẹ đến nhà cô Hà nhé.-Mẹ nó thông báo.

-Cô Hà là ai vậy mẹ?-Mai hỏi.

-Đó là bạn thân của mẹ và bố.- Bố nó giải thích.

-Sao con lại không biết nhỉ?- Nó trầm ngâm.

-Bố mẹ vừa mới gặp lại họ cách đây mấy hôm, lúc nhỏ các con có gặp cô ấy rồi nhưng vì còn nhỏ quá nên không nhớ thôi.

-Hóa ra là vậy.- Nó gật đầu.

-Chiều nay con có hẹn rồi ạ, chắc tối không thể đi cùng mẹ được đâu.- Anh nó bây giờ mới cất tiếng.

-Con không thể sắp xếp được sao?- Ông Tuấn gấp tờ báo lại nhìn Minh.

-Con xin lỗi nhưng chắc không được đâu ạ.

-Vậy thì thôi, dịp khác gặp mặt vậy. Còn Mai, con nhất định phải đi cùng bố mẹ.

-Tại sao ạ?

-Bởi vì mẹ muốn con gặp họ.

Mai không hiểu lời mẹ nói nhưng cũng ậm ừ đồng ý.

Sau khi ăn sáng xong, Minh cùng Mai đến trường. Giờ vẫn còn khá sớm, Minh bèn lên sân thượng, nơi đây là nơi anh thích tới nhất, yên tĩnh và thoáng đãng.

Có tiếng bước chân từ phía sau, không cần quay lại anh cũng biết đó là ai.

-Không ngờ lại được gặp cậu ở đây, cậu tới sớm nhỉ?-Nhi tiến về phía Minh.

-Chẳng phải lúc nào cô cũng đi theo tôi sao, có gì mà không ngờ.- Anh lạnh nhạt.

-Tại sao cậu lúc nào cũng lạnh lùng với tôi như thế?-Nhi có chút kích động nhưng vẫn tỏ ra bình thản.

-Tôi vốn đã thế, cô không cần phải quan tâm tại sao.

-Cậu...

-Tôi đi đây, đừng có mà bám theo tôi nữa đấy.

Minh nói xong rồi quay lưng đi thẳng, để lại Nhi một mình đang vô cùng giận dữ.

Nhi là một cô gái xinh xắn, học cùng lớp với Minh. Ngay từ ngày đầu gặp mặt ở lớp, cô đã thầm thương trộm nhớ anh nhưng anh lúc nào cũng lạnh lùng, khó gần, Nhi không cách nào tiếp cận được huống hồ chỉ là thành đôi. Vậy mà bây giờ anh vì một con nhỏ mới vào trường mà thay đổi thái độ. Cô nhất định không cho phép, anh phải là của cô.

Mai đi đi lại lại thăm thú ngôi trường, sao nó thấy ngôi trường này nó đi mãi mà vẫn chưa khám phá hết. Mãi đi nó vô tình va vào một cô gái nào đó.

-Tôi xin lỗi.- Nó cúi đầu.

Ánh mắt cô gái kia nhìn nó, một tia nguy hiểm thoáng qua trong ánh mắt ấy.

-Không sao, là tôi va vào cô trước mà.-Cô gái kia nhoẻn miệng cười.

-Không có đâu ạ, là tôi va vào cô trước mới đúng.-Nó ríu rít.

-Ha ha không sao mà.

-Vậy ạ, không sao là tốt rồi.-Nó ngẩng đầu lên, trước mặt nó là một cô gái xinh xắn.

-Em mới chuyển đến phải không?-Cô gái liếc nhìn bảng tên trên áo nó.

-Vâng ạ.

-Chúng ta kết bạn nhé.

-Sao ạ?- Nó tròn mắt, kể ra từ ngày đến đây nó vẫn chưa kết bạn được với ai, chỉ tại kẻ tâm thần đó.

-Em không thích sao?

-À không em rất vui, em tên là Mai.

-Chị là Nhi.

Cách đó không xa, Hoàng đang nghe điện thoại của bố

-Con sẽ về sớm, bố đừng lo.

Haizz, không hiểu tại sao hôm nay lại muốn cậu về sớm thế không biết, chắc có chuyện gì đây.

Chiều tối, Mai đã cùng bố mẹ đứng trước một căn nhà rộng lớn. Nó ngơ ngác như con nai vàng thuở nào trước vẻ đẹp hoành tráng của ngôi nhà.

-Ôi, bố mẹ có bạn giàu thế mà con không biết.

-Con ngạc nhiên à?-Bố nó nhìn nó.

-Có chút ngạc nhiên thật ạ.

-Các cậu đến rồi à.-Một người phụ nữ sang trọng cười nói

-Ừ, bọn mình đến rồi đây. Mai, chào cô đi con.

-Cháu chào cô ạ.- Nó lễ phép.

-Mai đây sao, cháu xinh thật đấy.

-Cháu cảm ơn cô ạ.

-Nào, mọi người vào nhà đi.

Bà Hà đưa mọi người vào trong, bên trong nhà khách, có một người đàn ông cương nghị đã chờ sẵn.

-Chào anh bạn.- Bố nó bắt tay ông Hưng.

-Chào hai cậu.- Ông Hưng tươi cười đáp.

-Cháu chào chú ạ.- Nó tiếp tục công việc chào hỏi.

-Chào cháu.- Ông Hưng mỉm cười nhìn nó.

Bất giác, nó cảm thấy gương mặt ấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không thể nhớ ra là ai.

-Mọi người nói chuyện đi, để tớ vào bếp chuẩn bị.- Bà Hà nói.

-Để tớ giúp cậu.- Mẹ nó cùng đi vào bếp với bạn. Nó xin phép rồi đi luôn vào bếp để hai anh bạn kia nói chuyện với nhau.

-Để con giúp với ạ.- Nó tươi cười.

-Được thôi, dù gì con cũng phải làm quen với nơi này chứ.- Mẹ nó nói.

-Là sao ạ?- Nó khó hiểu.

-Không có gì, con giúp cô rửa rau đi.

Nó từ từ trở thành một tay giúp việc thực thụ, nói chung thì nó cũng đảm đang nhưng chưa tới mức cao như mẹ nó, chỉ tạm được thôi nên những chuyện này không thành vấn đề gì cả.

Từ nhà khách vọng lên tiếng nói của một người nữa.

-Chắc thằng bé về rồi.-Bà Hà nói.

-Vậy sao?

-Ta ra xem sao. -Bà Hà kéo tay mẹ nó.

Nó cũng định đi theo nhưng nhận được chỉ thị của mẹ phải canh chừng nồi nước nên đành ngậm ngùi ở lại. Nghe tiếng cười nói có chút quen quen trong lòng nó nổi lên sự hiếu kì bèn lén lút chạy đến xem.

“Keng”

Chiếc muống trên tay nó rơi xuống sàn nhà thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Cậu con trai kia cũng nhìn về phía nó ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên.

-Cháu không sao chứ?-Bà Hà chạy lại chỗ nó.

-Cháu... cháu không sao... Cháu xin lỗi ạ.-Nó lí nhí.

-Không sao là tốt rồi. Cháu ra đây nào.

Bà Hà kéo tay nó dẫn ra chỗ cậu ta đang đứng.

-Đây là Hoàng, con trai cô.

-Chào.-Nó nói cộc lốc.

-Chào.-Hoàng cũng chẳng kém.

Thôi, con đi thay đồ rồi xuống ăn tối.- Ông Hưng nhắc nhở.

-Ừ, con đi đi.- Bà Hà đồng tình.

Mọi chuyện tạm thời lắng xuống, còn Mai vẫn đang bất ngờ về sự trùng hợp này.

7. Chương 6: Hai Nhà Gặp Gỡ (tt)

Hoàng bước xuống nhà, cậu mặc áo thun xanh, quần jean trông rất nam tính. Ở nhà thì lúc nào cũng lễ phép, nếu không gặp cậu từ trước chắc nó đã ngưỡng mộ cậu ta lắm. Đáng tiếc, nó đã nghĩ xấu về ai thì có làm gì vẫn là xấu(suy nghĩ hơi bảo thủ thì phải).

Mọi người bây giờ đang ngồi quay quần bên bàn ăn, bố mẹ nó ngồi đối diện với bố mẹ Hoàng, còn nó thì đương nhiên phải ngồi đối diện với tên đáng ghét đó.

Các bậc phụ huynh thì nói chuyện vô cùng vui vẻ, còn nó và cậu thì cứ đấu mắt với nhau. Một bên là đôi mắt tròn đen lấy đây tinh nghịch và bướng bỉnh, một bên là đôi mắt nâu đầy sức hút, ngạo mạn, ngang tàng. Hai đôi mắt ấy đang cố gắng đấu với nhau để giành phần thắng cho chủ nhân mình.

Mai lấy cốc nước bên cạnh, vừa uống vừa nhìn Hoàng, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

-À, nhân tiện hai đứa đã gặp nhau, ta bàn luôn chuyện hôn ước của tụi nó đi.-Mẹ nó đổi chủ đề.

“Phụt”

Nguyên ngậm nước nó đang uống không lưu luyến rời miệng nó bay sang mặt Hoàng làm cậu ta đơ toàn tập. Ôi, sao mẹ nó toàn nói những chuyện gây sốc lúc nó đang uống nước cơ chứ.

-Cháu không sao chứ, Hoàng, mau lấy khăn cho Mai đi.- Mẹ Hoàng lo lắng.

Nó vừa ho sặc sụa, vừa lắc đầu tỏ ý không sao để bà Hà không lo lắng, còn cậu ta thì cũng buộc phải rời đi để rửa mặt.

Sau khi đã qua cơn sặc, nó bắt đầu tiếp thu những gì mẹ nó nói lúc này.

-Mẹ nói hôn ước gì vậy ạ?

-Là hôn ước giữa con và Hoàng.

-Cái gì???- Nó và Hoàng đồng thanh, may mà bây giờ nó không uống nước.

-Chuyện này là thế nào?-Hoàng bình tĩnh nói.

-À, bố mẹ và bố mẹ Mai đã định ra hôn ước này từ khi bọn con còn nhỏ. Bây giờ hai đứa đã lớn nên cũng phải cho hai đứa biết để còn thực hiện.

-Nhưng...

-Hà này, cậu nghĩ ta có nên...

Chưa kịp để nó phản bác điều gì, mẹ nó đã cắt ngang lời nó. Rõ ràng muốn lơ đi ý kiến của nó mà, tức quá đi mất.

Suốt cả bữa ăn, nó chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn với uống nữa, người lớn cứ thay phiên nhau nói chuyện không để nó chen vào, rõ ràng là cố ý, nhất định là muốn ép nó mà.

Hoàng chán nản nhìn bố mẹ cậu, không ngờ họ lại làm như thế. Hôn ước với ai không biết nhưng sao lại là nó chứ. Đúng là ghét của nào trời trao của ấy mà. Không được, cậu nhất định không đồng ý, đường đường là nam nhi, chẳng lẽ lại chịu thua, không được, thà sống độc thân cả đời chứ không đời nào cậu cưới nó.

Bữa tối kết thúc, nó cùng bố mẹ ra về.

-Bố mẹ giải thích đi, rốt cuộc chuyện này là sao ạ?

-Như con đã nghe rồi đấy.

-Nhưng tại sao trước giờ bố mẹ không nói cho con biết?

-Thì chẳng phải bây giờ con biết rồi đấy thôi.-Mẹ nó thản nhiên.

-Con không chấp nhận.

-Không được.-Mẹ nó nói.

-Tại sao lại không được, mẹ làm thế là đang bắt ép con.

-Bố mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Hoàng là người tốt mà.

-Cậu ta mà tốt, cái đồ tâm thần, lăng nhăng.

-Sao con lại nói thẳng bẻ như vậy.

-Là con tận mắt trông thấy mà.

-Haizz, đúng là giống cả tính cách của Hưng thật- Bố nó nghĩ.

-Không nói nhiều, bố mẹ đã quyết định cả rồi.- Mẹ nó nói chắc như đinh đóng cột.

Trời ạ, thời đại nào rồi mà còn có chuyện này nữa hả trời.

-Bố, mẹ, con mới về ạ.

Anh nó bước vào nhà, vừa nhìn thấy anh nó như nhìn thấy cứu tinh của nó.

-Anh ơi, giúp em với.

-Có chuyện gì thế?

-Mẹ bắt em cưới.

-Hả???

-Không phải cưới mà là giới thiệu cho nó gặp mặt chồng tương lai.

-Như nhau cả thôi.- Nó phụng phịu.- Anh biết đó là ai không, là tên tâm thần đó.

-Ý em là...

-Đúng vậy.- Nó gật đầu.

-Bố mẹ à, con nghĩ chuyện này...- Anh nó hướng về phía bố mẹ.

Con không cần phải nói thêm gì đâu Minh, bố mẹ đã quyết định cả rồi.

-Nhưng bố mẹ cũng đâu thể biết được cậu ta có thật sự tốt với Mai hay không. Làm sao có thể an tâm giao nó cho cậu ta được chứ?

Lời nói của Minh có phần đúng, họ hiểu bố mẹ Hoàng nhưng còn Hoàng thì thật sự ra sao, họ vẫn chưa biết.

-Thôi được rồi, vậy hãy để tụi cho tụi nhỏ hai năm cấp ba, nếu lúc đó con vẫn không đồng ý thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.- Bố nó lên tiếng.

-Nhưng...- Mẹ nó định nói.

-Em cũng đừng nên áp đặt tụi nó quá, phải để theo tự nhiên.-Bố nó khuyên nhủ.

Cuối cùng thì cũng có thể giải quyết được vấn đề. Nó tự tin sẽ không bao giờ hôn ước đó được thực hiện.

Trong lúc đó, bên nhà Hoàng:

-Con không đồng ý, nhất quyết không đồng ý, tại sao con phải cưới cô ta chứ.- Cậu đang tức giận.

-Vậy con hãy cư xử đàng hoàng cho mẹ xem nào.

-Con...

-Lúc nào con cũng chỉ biết chơi bời, làm sao bố mẹ tin tưởng con cho được.

-Vậy là bố mẹ là cách này để quản con sao?

-Đó chỉ là một phần thôi, một phần bố mẹ đã chọn Mai làm con dâu rồi, nếu con kiếm được một cô gái tốt hơn để mẹ ưng ý thì mẹ sẽ suy nghĩ lại.

-Mẹ nói vậy chẳng khác nào nói con chịu thua.

-Đó là do bản thân con thôi. Nếu con cư xử đúng đắn thì điều đó chẳng khó gì cả.

-Con nhất quyết không chấp nhận.

-Em à, để anh nói chuyện với nó.- Ông Hưng bước vào phòng.

-Được, vậy em đi đây.

Cánh cửa phòng đóng lại, ông Hưng ngồi xuống bên cạnh Hoàng.

-Tại sao con lại không thích con bé.

-Cô ta có gì để thích đâu chứ.

-Con không khám phá thì làm sao biết được cơ chứ.

-Đã không thích thì việc gì phải làm vậy.

-Nghe lời bố, hãy thử tìm hiểu con bé xem sao. Nếu sau hai năm mà con vẫn không chấp nhận, bố sẽ lựa lời nói với mẹ con.

-Bố hứa chứ.

-Một người đàn ông luôn giữ được lời hứa của mình.

-Vậy con sẽ thử.

-Đừng thử, hãy thật lòng, lúc đó con mới có thể nhận ra giá trị thật sự của một người nào đó.

-Vâng ạ.

-Con đi ngủ sớm đi.

-Con chào bố.

Ông Hưng đứng dậy và bước ra ngoài, vợ ông đang chờ ông.

-Mọi chuyện sao rồi anh?

-Hãy cho nó chút thời gian để tiếp nhận.

-Đành phải vậy thôi ạ.

-Em có nghĩ chúng ta làm thế là đúng không.

-Em cũng không biết nữa, có lẽ còn tùy thuộc vào duyên số nữa.

-Ừ, thôi, đi nghỉ sớm đi.

8. Chương 7: Chàng Trai Bí Ẩn

Cả ngày hôm nay Mai và Hoàng đã không nói với nhau câu nào. Không thể chịu nổi không khí bức bách ấy, cuối cùng nó quyết định viết một mẫu giấy ném sang cậu ta.

Vừa ném xong mẫu giấy thì nó cũng nhận được một mẫu giấy khác, gần như đồng thời từ Hoàng. Nó thoáng ngạc nhiên, nhưng vừa mở tờ giấy ra, nó lại càng sốc hơn nữa. Không trùng hợp vậy chứ. Nó tròn mắt nhìn sang cậu ta. Hoàng cũng rất ngạc nhiên về điều đó.

“Tôi muốn gặp cô/cậu một lúc, ra chơi đợi tôi ở...”

Hai người lại rơi vào khoảng không gian riêng chờ cho tiết học sớm kết thúc...

-Chúng ta cần bàn về chuyện kia một lúc.- Nó lên tiếng trước.

-Tôi cũng nghĩ vậy.

-Cậu đã biết chuyện đó trước khi hai bên gặp nhau chưa?

-Tôi mà biết thì tôi đã không về nhà hôm đó rồi. Còn cô.

-Tôi cũng chỉ vừa biết thôi.

-À, tôi vẫn nhớ thái độ của cô lúc đó.- Hoàng nhìn nó có ý cười đùa.

-Quên chuyện ấy đi. Tại tôi sốc quá thôi. Cậu nghĩ sao về chuyện này.

-Còn nghĩ gì nữa, tôi và cô nhất định không thể.

-Tôi cũng nghĩ thế.

-Đương nhiên, cô làm sao có thể sánh với tôi.

-Này, lại bộc phát bệnh rồi đây à?

-Đó là sự thật.

-Đối với tôi, là cậu không xứng với tôi thì có.

-Có mà tôi không thêm để ý đến cô.

-Bây giờ cậu muốn tôi cho cậu tỉnh mộng phải không?

-Người như cô có cầu xin tôi cũng không thêm.

-Không đời nào có chuyện đó, cậu mơ à.

-Ai biết được trước chuyện gì.

-Cậu nói đúng.- Nó cười mỉm.- Biết đâu sau này người cầu xin tôi lại chính là cậu.

-Mơ tưởng.

-Tôi chỉ nói theo ý cậu thôi.

Biết mình bị chơi sỏ, Hoàng tức giận vô cùng.

-Chúng ta đã không thể nói chuyện cùng nhau thì tôi đi đây.- Nó quay lưng đi trước.

-Tôi cũng chẳng muốn nói chuyện với cô.

Cuối cùng cuộc nói chuyện kết thúc mà vẫn chưa đạt được mục đích ban đầu, đó là tìm ra hướng giải quyết, xem ra mỗi người phải tự lập cánh sinh vậy.

Đúng lúc đó, Anh đi ngang qua, vô tình bắt gặp hai người họ cùng từ một chỗ đi ra, trong lòng có chút khó hiểu xen lẫn bức bối.

Anh là một cô gái khá xinh nhưng hơi chảnh(tại vì là bạn gái của Hoàng). Lúc nào cũng tìm cách quẩn lấy cậu ta không buông.

Mai đi thẳng lên sân thượng, cứ nghĩ sẽ gặp được Minh, nhưng lại chẳng thấy anh đâu mà chỉ thấy một cô gái.

-Chị Nhi.- Nó tiến lại.

-Chào em.- Nhi mỉm cười hiền nhìn nó, trong lòng đang nghĩ nó lên đây để tìm Minh.

-Không ngờ lại gặp chị ở đây.

-Sao thế? Em có chuyện gì à?

-À không, em chỉ muốn lên đây thư giãn chút thôi. Trên đây rất yên tĩnh mà.

-Ừ, em học ở đây thấy có ổn không?

-Dạ ổn ạ.

-Chị nghe nói em cũng gây ra không ít rắc rối...

-Hi hi- nó gãi đầu, bộ dạng vô cùng đáng yêu khiến Nhi ghen tỵ, cô không có được sự hồn nhiên như nó- Em cũng đâu có muốn đâu.

-Học ở đây nên biết thân phận một chút, đừng nên gây chuyện- Lời nói mang đầy hàm ý.

-Chị đừng lo cho em, em tự lo được mà, hơn nữa...- Nó vẫn vô tư.

-Hơn nữa sao?

-À, không sao, em tự lo được, không sao, không sao.

-Vậy là tốt.

Nó vẫn không hiểu những gì Nhi muốn nói, được một lúc, Nhi về lớp, nó cũng rời đi.

Nó đi rửa mặt một lúc cho tỉnh táo rồi trở vào trong lớp. Vừa bước đến cửa lớp đã thấy đôi nam nữ kia ngồi gần nhau, miệng cười nói tíu tít. Hình như họ không còn để ý rằng đây là học đường thì phải, hành xử thật thiếu văn hóa.

-Xin lỗi, đây là chỗ của tôi, hai người có thể đi chỗ khác được không?- Nó nhàn nhạt cất tiếng.

-Thì cô cứ ra ngoài đi, chùng nào vào tiết tôi sẽ đi.

-Đây là chỗ của tôi, việc gì tôi phải đi.- Nó nhìn thẳng vào mắt Anh.- Hai người muốn làm gì thì ra ngoài mà làm, thật chướng mắt.

-Cô dám nói với tôi như vậy sao? Cô...- Cô ta quay sang Hoàng nũng nịu.- Cô ta bắt nạt em.

Hoàng nhìn Mai, nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của nó nhìn mình cũng cảm thấy có chút tức giận.

-Nếu cô không muốn đi ra ngoài thì cứ đứng đó vậy, tôi không ép.- Cậu ta thản nhiên.

Thật tức chết được mà, còn nói giọng điệu như thế với cô. Trời đất ơi, bố mẹ cô nghĩ gì mà lại đi sắp xếp hôn sự cho nó và cậu ta cơ chứ, người như vậy nó cực kì căm ghét. Nó thề đời này thà ế còn hơn là phải lấy cậu ta. Tức quá, tức quá đi thôi.

Trên mặt nó, vẻ lạnh lùng vẫn cố hữu, dường như lời nói của cậu không hề tác động gì đến nó, điều này làm cậu không thích tý nào, rõ ràng cậu muốn chọc giận nó cơ mà, sao lại chẳng phản ứng lại thế. Nó vô cảm hay là thật sự chẳng coi cậu ra gì.

-Cô còn đứng đó làm gì, không biết xấu hổ à?- Được bênh vực, Anh càng tỏ ra hống hách.

-Tôi đâu là chuyện chướng mắt gì, việc gì tôi phải xấu hổ.

-Cô...

-Thôi được rồi, tôi cũng chẳng muốn mình bần mắt nên tôi sẽ đi.- Nó thản nhiên rời đi nhưng thật ra trong lòng đang rất tức giận. Chỉ là nó không muốn mất bình tĩnh thôi.

Lúc ra đến cửa chẳng may nó va vào một người nào đó. Là một nam sinh. Nó cuống quýt xin lỗi anh ta, trong ánh mắt nam sinh đó nhìn nó có chút thích thú. Hoàng thấy được ánh mắt đó của anh ta trong lòng có chút kì lạ.

-Không sao đâu.-Anh ta mỉm cười vì Mai cứ xin lỗi rồi rít.

Lúc này nó mới ngẩng đầu nhìn anh ta. Woa, đó là một anh chàng rất đẹp trai, nhìn nụ cười rất là thân thiện, gương mặt baby cuốn hút vô cùng, phong cách có chút gì đó hơi bụi. Tóm lại là hoàn mỹ, tuy nhiên vẫn thua anh nó (Rõ ràng là thiên vị).

-Anh thật sự không sao chứ ạ?

-Ừ, không sao, lần sau nhớ cẩn thận đấy nhé- Nam sinh ấy nở một nụ cười. Nó có thể nghe thấy tiếng hét ầm ĩ của bọn con gái trong lớp. Eo ôi, sao tự dưng thấy lạnh hết cả người, không phải nó lại vướng vào chuyện gì đấy chứ. Thật là không thích chút nào.

9. Chương 8: Thù Mới, Bạn Mới

Anh tức giận chạy sang phòng Nhi.

-Chị à, cái con bé mới nhập học ở lớp em thật đáng ghét.

-Con bé tên Mai ấy à?

-Vâng ạ, chị cũng biết sao?

-Có chuyện gì thế?- Nhi không trả lời câu hỏi của Anh.

-Em thấy nó giả vờ tiếp cận anh Bảo, đã thế còn dám động tay với Hoàng, thật không coi ai ra gì mà.- Anh kể lể.

-Thế em muốn gì?- Nhi lạnh nhạt nói.

-Lúc trước em cũng đã tìm người dạy nó một bài học nhưng không có tác dụng, nó cũng có chút bản lĩnh đó.

-Rốt cuộc em muốn gì?

-Em muốn chị giúp em dạy con nhỏ đó một bài học.

-Giúp em? Được thôi.- Nhi nhếch môi, ánh mắt chứa đầy nguy hiểm.

-Chị đồng ý sao?Vậy thì em yên tâm rồi, có chị ra tay, con bé đó nhất định sẽ không còn hống hách nữa.

-Em về phòng đi, chuyện đó chị sẽ tính sau.

-Vâng ạ, em chào chị.- Anh bước ra khỏi phòng.

Nhi và Anh là hai chị em, bề ngoài tính cách hai người rất khác nhau, Nhi luôn tỏ ra ôn hòa còn Anh thì lại nóng nảy bốc đồng. Tuy vậy thực chất họ vẫn giống nhau, vì thứ mình muốn mà làm tất cả, chỉ là Nhi biết giấu mình trong chiếc vỏ bọc tốt để che đi cái xấu xa của mình mà thôi...

Hôm nay Mai mới phát hiện ra một chỗ mới, đó là một bãi đất trống ở sau trường. Bãi đất này không rộng nhưng khá kín đáo, khó ai tìm được. Mai đem theo một quyển sách rồi chọn một vị trí thoải mái để ngồi.

Đang say sưa đọc thì nó phát hiện có người đang lại gần. Nó rời mắt khỏi trang sách và quay người lại, bắt gặp nụ cười thiên sứ của ai kia làm nó có chút bối rối.

-Lại là nhóc à?

-Chào anh.- Nó cúi chào.

-Haizz, không ngờ nhóc mới tới mà đã tìm được nơi này rồi.

Nó giương ánh mắt khó hiểu nhìn anh ta.

-Nơi đây là... địa bàn của anh. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ cho phép ai đến đây cả.- Anh ta nhìn vào mắt nó, bị ánh nhìn trong veo ấy làm cho thích thú muốn trêu đùa.

-Ồ, em xin lỗi, em không biết ạ.- Nó thật không muốn gây rắc rối thêm nữa.

Nam sinh đó nhìn nó một hồi lâu, không nhin nổi mà cất tiếng.

-Không sao, riêng em, anh cho phép đến đây.- Anh ta lại lần nữa mỉm cười, thật là muốn làm người khác khó xử mà.

-Thật không ạ.-Nó vẫn hồn nhiên.

-Ừ, nhóc,anh tên là Bảo, chúng ta làm quen nhé.

-Vâng ạ, em tên là Mai.

-Anh sẽ vẫn gọi nhóc là nhóc thôi.

-Tại sao vậy ạ?

-Vì anh thích thế.

-Nhưng em lớn rồi mà.

-Thì đã sao, anh thích thế đấy.

-Trẻ con.

-Sao nào?- Bảo giả vờ nghiêm giọng, có chút nũng nịu.

-Thôi được, em cho phép anh gọi em như thế.- Nó nhại lại giọng Bảo lúc trước.

-Hay lắm lắm trêu chọc anh hả?

-Em đâu dám, em nói đúng mà.- Nó tỉnh bơ.

-Em đang đọc gì thế?- Bảo thấy quyển sách trên tay nó liền giật lấy.

-Ấy, anh kì quá.- Nó kêu toáng lên nhưng vẫn không thể nào lấy được quyển sách, Bảo cao hơn nó một cái đầu, đầu khổ thật. Giờ mới biết chiều cao quan trọng như thế nào. À mà nó đâu phải là thấp, tại Bảo cao quá thôi (tự an ủi).

Tiếng trống vang lên, Mai liền nói.

-Anh trả cho em, em còn phải về lớp nữa.

-Đợi anh týt.

Bảo quay lưng lại, loay hoay một hồi rồi trả quyển sách lại cho nó. Không quên khuyến mãi cho nó một nụ cười rạng rỡ.

-Em đi đây, chào anh.

Nó ôm quyển sách vào lòng, vẫy tay chào tạm biệt Bảo rồi chạy đi, nhìn cái dáng người nhỏ nhắn chạy đi mà Bảo cảm thấy đáng yêu. Cô nhóc này thực sự làm người ta quý mến.

Bảo tiến đến chỗ nó ngồi lúc nãy, ngã người nằm xuống, đây vốn là chỗ anh hay đến khi trốn tiết, bây giờ đã yên tĩnh rồi, Bảo muốn chớp mắt một lát.

Mai thì đang rất vất vả chạy về lớp, chỗ đó cách lớp nó khá xa nên nó phải chạy thật nhanh để kịp về trước khi giáo viên vào lớp.

-Đáng ghét thật, chút nữa là trễ rồi.- Nó lẩm bẩm.

Nó lấy quyển sách nhét vội vào trong học bàn. Bỗng nhiên trong đó có một tờ giấy rơi ra. Mai cúi xuống nhặt lên, hiếu kì mở ra xem, trong sách của nó sao lại có giấy nhí. Sau khi đọc xong nó thoáng mỉm cười.

Hoàng ngồi bên cạnh thấy nó mỉm cười có chút gì đó lạ lạ trong lòng. Nó cười thật sự rất đẹp không giống kiểu mỉa mai như thường ngày, điều gì làm nó cười như thế chứ, thật khiến người khác tò mò. Hoàng kín đáo liếc nhìn mẫu giấy, trong phút chốc, nét mặt cậu trở nên cứng nhắc. Là số điện thoại của Bảo.

Mai mới vào trường, hơn nữa lại gây chuyện với cậu nên không thể nào có chuyện nó hỏi xin người khác số điện thoại của Bảo, như vậy thì có lẽ là anh ta cho nó số của mình. Theo như cậu biết, từ trước tới giờ, tuy có nhiều cô gái vây quanh nhưng chưa bao giờ Bảo chủ động cho ai số điện thoại, lần này chắc chắn có vấn đề, không lẽ anh ta... Không thể nào, làm gì có chuyện đó chứ...

Hoàng cứ ngồi耿耿 ra với đầy thắc mắc trong đầu, còn nó thì đang tự cười vì nghĩ đến tính cách của người bạn mới quen này. Thật sự anh ta rất thân thiện, ấm áp, bên cạnh anh ta nó có thể cười rất nhiều. Ngoài anh nó ra, nó đã có thể tìm ra được một người anh thứ hai rồi.

10. Chương 9: Bị Phạt Oan

Hôm nay lớp nó có tiết học thể dục trái buổi, giờ này nó đang ở trong phòng dành cho nữ sinh để thay đồ. Kì lạ một chỗ là khi thấy nó vào phòng thì mọi người đều rời đi. Mai chẳng mấy may quan tâm đến chuyện đó, nó biết từ sau khi tát Hoàng một cái, nó đã bị loại ra khỏi danh sách “những người có thể làm bạn” rồi. Nó khẩn trương thay đồ rồi đi ra, sắp vào tiết học rồi.

Khi vặn nắm đấm cửa để bước ra ngoài, nó mới phát hiện ra cửa bị khóa, ai có thể làm như vậy cơ chứ, không lẽ lại muốn gây rắc rối cho nó nữa ư?

-Có ai không, trong này có người.-Nó vừa đập cửa, vừa hét lên.

Thế nhưng đáp lại nó vẫn chẳng có tiếng động nào, chỉ có một mình nó ở đây thôi ư?

Mai liếc nhìn đồng hồ, giờ này đã vào tiết học rồi. Thầy thể dục rất khó tính, nếu ra muộn sẽ bị phạt. Nó thật tình không muốn chút nào.

-Làm ơn mở cửa ra, trong đây có người.- Nó tiếp tục đập cửa.

Vẫn là im lặng. Bây giờ nó đã thật sự mất bình tĩnh rồi. Mai nhếch môi, sau đó thẳng chân đập cửa thật mạnh.

“Rầm”

Cánh cửa bị nó đập nằm bẹp dí dưới đất, nó vội vã chạy ra ngoài sân thể dục. Mọi người đều tập trung ngoài đó cả rồi.

-Thưa thầy...- Nó cúi đầu chào thầy giáo.

-Em đến trễ?- Thầy giáo nhìn Mai khuôn mặt nghiêm khắc.

-Thưa thầy, em không cố ý.

-Em đến trễ?- Thầy lặp lại lời nói.

-Vâng ạ.- Nó không thể phủ nhận, thực tế là như vậy.

-Chạy 5 vòng sân cho tôi.- Thầy giáo lạnh lùng buông một tiếng.

Trong trường này, thầy nổi tiếng là con người của kỉ luật thép, thầy không cho bất cứ ai có cơ hội thỏa hiệp, đã làm sai thì phải chịu phạt.

-Nhưng, thưa thầy...

-Em mau thực hiện.- Thầy cắt lời nó.

Mai mím môi, nó thật sự rất uất ức trong lòng, nó đã làm gì sai cơ chứ?

Mai bắt đầu chạy. Sân thể dục không lớn lắm, hơn nữa sức khỏe nó vốn đã được anh rèn luyện từ nhỏ nên 5 vòng sân không là chuyện lớn đối với nó. Chỉ là có chút không công bằng.

Mọi người nhìn nó chạy quanh sân không khỏi thán phục sức khỏe của nó. Hoàng đứng lặng yên nhìn bóng dáng nhỏ bé của nó, tuy trông có vẻ yếu ớt nhưng thật ra rất ngoan cường, nếu là cô gái khác chắc đã không được như vậy, nhất định đã khóc lên khóc xuống xin thầy rồi. Điều này làm cậu cảm thấy thật đặc biệt.

Khi nó chạy đến vòng thứ 4 thì vô ý bị trượt té. Có cảm giác đau rát truyền từ chân đến đỉnh đầu. Vì là sân cỏ, hơn nữa lại mới vừa có trận mưa nên sân rất trơn, việc trượt ngã là điều dễ hiểu. Cứ ngỡ nó sẽ bỏ cuộc, nhưng không, nó từ từ đứng lên và tiếp tục chạy cho dù mỗi lần dẫm chân xuống đất là mỗi lần đau. Nó không được bỏ cuộc, từ nhỏ nó đã được rèn luyện như vậy,. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng không bao giờ được bỏ dở việc mình đang làm.

Mai chạy nốt vòng cuối cùng rồi trở lại đứng trước mặt thầy, ánh mắt lộ rõ sự mạnh mẽ.

Thầy giáo khá hài lòng về biểu hiện của nó. Đang định cho buổi học bắt đầu thì từ đâu có một nữ sinh chạy lại thông báo.

-Thưa thầy, cửa phòng thay đồ bên nữ bị phá hỏng rồi ạ.

Thầy nhíu mày lộ rõ vẻ không hài lòng. Bây giờ là tiết đầu, vậy lớp sử dụng phòng thay đồ chỉ có thể là lớp này thôi. Thầy nhìn toàn bộ lớp, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua một lượt. Cảm giác không khí ở đây lạnh đi vài phần, không ai dám thở mạnh đủ nói áp lực ở đây lớn như thế nào.

-Ai là người làm chuyện này.

Cả lớp im phăng phắc. Mai thở hắt ra một hơi rồi tiến về phía trước.

-Thưa thầy, là em.

Không nhút nhát, không chạy trốn, nó lên tiếng nhận lỗi.

-Tại sao lại làm vậy?- Thầy hỏi nó.

-Dạ thưa, tại lúc này cửa bị khóa, lại không có ai ở ngoài...

-Theo tôi biết thì phòng thay đồ khóa từ bên trong, tại sao em lại không thể mở ra?

Mai im lặng. Thầy nói đúng, cửa phòng thay đồ được thiết kế khóa từ bên trong, nói là nó bị nhốt quả thật rất vô lí. Càng ngày nó càng cảm nhận được rõ ràng có người cố ý làm thế với nó, nhưng nó không thể nói được gì cả ngoài im lặng.

-Em bị phạt quét phòng học 2 tuần.- Thầy lạnh lùng buông một câu.

Nó cúi đầu, nó chấp nhận hình phạt đó. Bây giờ thật sự nó chỉ có thể làm như vậy.

Tan trường.

Bây giờ mọi người đang bắt đầu ra về, còn nó thì phải ở lại quét phòng học.

Nó thở dài nhìn một lúc rồi bắt tay vào làm. Có lẽ hôm nay nó sẽ về hơi muộn rồi.

-Cậu thấy bộ dạng của cô ta không, thật khiến người khác thoải mái. -Anh cười nói cùng đám nữ sinh đi cùng.

-Đúng vậy, lần này cho cô ta biết thế nào là lễ độ.

-Chắc chiều nay cô ta chưa thể về được đâu nhỉ?

-Về thế nào được, chưa làm xong mà.

-Đúng vậy, đáng đời.

Tiếng cười nói dần khuất xa, lúc này, một dáng người xuất hiện, anh ta chỉ đứng phía sau họ nhìn. Mọi chuyện anh đều đã nghe thấy, anh quay đầu bước vào phòng học của nó.

Nó vẫn lặng lẽ làm việc, nó còn phải về nhà nữa, nếu không mọi người sẽ lo lắng lắm.

-Sao em còn chưa về?- Từ ngoài cửa truyền vào một giọng nói quen thuộc.

Nó xoay người lại, bắt gặp khuôn mặt nghiêm nghị của người kia.

-Em... em đang dọn phòng.- Nó cười.

-Dọn phòng sao, em chăm chỉ thế sao?

-...

Nó lặng yên không nói, thật sự là không biết phải nói gì. Nghĩ đến mình bị oan, nó cảm thấy thật tủi thân, nhưng nó vẫn tỏ ra lạnh lùng dửng dưng, nó không muốn người khác vì nó mà phiền lòng.

-Sao thế, em không muốn về sao?- Bảo tiếp tục lên tiếng, cô nhóc này thật lạ, luôn tỏ ra mạnh mẽ, không cần sự quan tâm của người khác.

-Em còn phải làm.

-Vậy để anh giúp em.

-Không được, đây là việc của em mà.

Mặc kệ cho nó nói gì, Bảo nhanh nhẹn giúp nó dọn dẹp, may mà không có ai ở đây lúc này, nếu không chắc sẽ ngất mặt. Đường đường là Lê Quốc Bảo, thiếu gia nhà họ Lê mà phải dọn dẹp lớp học như thế này là chuyện chưa bao giờ xảy ra trước đó, không ngờ lần này vì nó mà làm việc.

Chẳng mấy chốc công việc đã xong.

11. Chương 10: Bảo Vệ

Mới sáng sớm nó đã thấy anh Minh đứng ngoài ban công, gương mặt có chút lạnh lùng, nó ít khi nhìn thấy bộ dạng đó của anh.

Anh đứng thẳng người, hai tay khoanh để trước ngực, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt. Lúc này trông anh chẳng khác nào một vị thần, anh Minh đứng thật rất đẹp trai.

-Sao anh lại đứng đây?- Nó tới gần.

-Dạo này anh thấy em thường xuyên về trễ.- Minh không nhìn nó nói một câu.

-À... chuyện đó...- Nó lúng túng.

-Có chuyện gì anh không biết sao?

-Không có gì, chỉ là...

-Chỉ là gì?

-À... không có gì... không có gì đâu...

-Em nghĩ là giấu được anh sao?

Nó cuối đầu không nói, đúng là nó chẳng bao giờ giấu được anh điều gì, nhưng nó không muốn anh phải lo lắng nên mới không nói thôi. Nó biết nó là đứa hay gây rắc rối nên nó không muốn anh lúc nào cũng gặp phiền phức vì nó. Hơn nữa lần này cũng đâu có gì to tát.

-Em không sao mà.-Nó vẫn cúi đầu.

-Anh thật hết cách với em, sao gặp chuyện mà không nói chứ.- Minh quay người lại đối diện với Mai.

-Em thật sự không sao mà, cũng đã gần hết rồi.

-Bao lâu?

-Hai tuần.

-Lần sau em nhất định phải nói cho anh biết đấy.- Anh nhẹ giọng, lại dịu dàng với nó như thường ngày.

-Em biết ạ.-Nó ngẩng đầu mỉm cười thật tươi.

-Em đấy, lúc nào cũng thế. Thôi xuống ăn sáng rồi anh đưa em đi học.

-Vâng ạ.

Minh kéo tay nó xuống nhà, bố mẹ đang đợi hai đứa ăn cơm.

Mai ngồi sau xe anh để anh đưa đi. Nó rất thích cái cảm giác này, Minh luôn đem đến cho nó một cảm giác an toàn và ấm áp.

-Em dạo này thế nào rồi?

-Thế nào là thế nào ạ?

-Chuyện giữa em và Hoàng ấy.

-Haizz, em chẳng muốn nhắc tới tên tâm thần ấy.

-Có vẻ như em và cậu ta không hề nói chuyện với nhau.

-Hình như là như thế thật.

-Em không thấy có chút cảm tình gì với cậu ta ư?

-Không đời nào, em rất ghét những kẻ lẳng nhăng như cậu ta, may mà anh không như thế.

-Ừ, anh biết rồi.-Minh khẽ nở nụ cười.

Minh dừng xe lại trước cổng trường, giờ này còn khá sớm nếu không Mai sẽ phải đối mặt với chuyện gì nữa thì có trời mới biết được.

Nhi vừa tới trường, kịp lúc nhìn thấy Minh và nó đi cùng nhau, sự ghen tức trong lòng lại dâng trào.

-Có chuyện gì mà cậu lại đứng đây vậy, hình như còn tức giận nữa?- Tiếng nói từ sau lưng truyền tới, giọng nói đầy ý trên đùa.

-Không liên quan tới cậu.-Nhi lạnh nhạt nói rồi quay lưng đi bỏ mặc Bảo đứng đấy.

Bây giờ Bảo mới nhìn ra phía trước, bắt gặp Minh và Mai. Anh không ngần ngại lại gần.

-Chào nhóc.- Bảo vẫy tay nở nụ cười.

-Chào anh.-Nó lễ phép.

Minh dừng lại quay người nhìn Bảo, ánh mắt toát lên sự lạnh lùng cực độ, tại sao tên này lại quen biết với em gái của anh chứ?

-Nhóc đi học sớm thế?- Bảo bỏ qua ánh mắt của Minh tiếp tục cười nói với nó.

-Vâng ạ, anh cũng đến sớm mà.- Nó đáp.

-Em lên lớp đi.- Giọng Minh đầy quyền lực.

-Vâng ạ.

Nó đành cười trừ rồi chào Bảo đi lên lớp, nó chưa bao giờ cãi lời anh vì anh lúc nào cũng muốn tốt cho nó. Chỉ là nó không hiểu tại sao thái độ của anh lại lạnh lùng như thế khi thấy nó có vẻ quen biết Bảo.

Nhìn bóng nó đã đi khuất, Minh mới quay lại đối diện với Bảo, nét lạnh lùng quen thuộc lại hiện hữu trên gương mặt tuần tú kia.

-Sao cậu lại quen với Mai?

-Tình cờ thôi.- Bảo nhún vai.

-Tôi không cho phép cậu lại gần nó một lần nào nữa.- Minh ra lệnh.

-Việc của tôi không liên quan đến cậu.- Bảo chẳng để tâm đến lời anh.- Mà đó là ai mà có thể khiến cậu thay đổi thái độ như vậy nhỉ, thật là thú vị.

-Tôi không cho phép cậu lại gần nó, nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

-Tôi sẽ xem cậu làm gì được tôi vì tôi sẽ tiếp tục làm bạn cùng nhóc ấy.

-Làm bạn?- Minh cười lạnh- Cậu mà cũng có cái định nghĩa ấy sao, thật buồn cười.

-Tùy cậu muốn nói sao thì nói, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ cho phép mình nghe theo lệnh người khác với cậu thì càng không.

-Tôi cũng nhất định không để cậu làm hại đến nó.

-Để xem cậu có thể làm gì?

Hai người nhìn nhau, cả không gian bao trùm một cảm giác lạnh lẽo vô cùng, không ai có thể hiểu được tại sao họ lại trở nên như vậy.

12. Chương 11: Bí Ẩn

Hôm nay là hạn cuối cùng của hình phạt, chỉ cần xong hôm nay là nó sẽ không phải ở lại trực nhật nữa. Phù, qua hai tuần cũng nhanh thật đấy.

Đã dọn dẹp gần xong thì nó nghe thấy tiếng động từ cửa lớp. Là thật giờ này còn ai ở lại nữa đâu. Nó quay đầu lại.

-Sao thế, làm xong rồi à?- Anh lên tiếng, giọng đầy khinh miệt.

Nó không nói gì, chỉ nhìn cô ta một lúc rồi cúi đầu tiếp tục công việc của mình, mặc kệ họ muốn nói gì thì nói.

-Sao thế, cầm rồi à?- Anh tiếp tục.

Theo sau Anh còn có vài nữ sinh, bọn họ tỏ vẻ rất ngạo mạn, nhìn qua đã biết toàn những người ỷ thế ức hiếp kẻ khác, nhưng Mai không phải người dễ ức hiếp đâu.

-Nếu không có chuyện gì thì mấy người về đi, tôi còn phải dọn dẹp.

-Còn dám lên mặt nữa à? Để xem hôm nay mày làm như thế nào.

Anh vừa dứt lời, lập tức bọn người phía sau đã tản ra cả lớp phá Mai, người thì xả giấy vụn bay khắp lớp, người thì đẩy bàn ghế lộn xộn. Mai đứng nhìn những hành động đó, nhất thời chưa phản ứng kịp. Đúng là ức hiếp người ta quá đáng.

-Các người có dừng lại không hả?- Nó tức giận la lên.

-Dừng lại ư? Đang vui mà.

-Các người rảnh rồi lắm sao mà đi gây chuyện với người khác như thế?

-Gây chuyện? Là mày đã gây chuyện trước thôi.

-Tôi gây chuyện với các người lúc nào chứ?

-Lúc nào ư? Từ ngày mày vào trường này đã là gây chuyện với bọn tao rồi. Nhìn lại mày xem, không có gì mà cũng đòi tiếp cận với Hoàng, mơ đi. Còn anh Bảo nữa chứ.

-À, hóa ra các người là vì trai nên mới như thế chứ gì?- Nó mỉa mai.

-Mày... còn mày thì tốt hơn chắc, cũng là đứa mồi chài mà thôi.

-Ồ, thế sao, hay là vì các người mồi chài không được nên muốn tôi chỉ giúp.

-Mày nghĩ mày là ai mà dám nói với tao điều đó?- Anh thực sự bị nó làm cho tức giận.

-Nếu không muốn phải nghe những điều khó nghe thì xin mời đi chỗ khác cho, tôi không rảnh hầu chuyện các người đâu.

-Nếu bọn tao không đi thì sao nào?- Anh vênh mặt thách thức.

-Nếu muốn biết hậu quả thì thử xem sao.

Những lời này phát ra từ đâu? Không phải phát ra từ miệng Mai mà là từ một người khác, giọng nói lạnh lẽo đến âm độ làm cho đám nữ sinh cảm thấy e sợ. Mọi người quay người về phía cửa ra vào nhìn xem rốt cuộc đó là ai.

-Anh Minh.- Tiếng một nữ sinh vang lên, giọng nói vô cùng mềm mỏng, khác hẳn giọng nói chanh chua lúc nãy.

-Chuyện này không liên quan đến anh, anh đừng xen vào.- Anh không chịu thua.

-Nếu tôi cứ thích xen vào thì sao?- Anh lạnh lùng nói, khí thế dường như không cho người khác có cơ hội phản bác.

-Anh...- Cô ta không thể nói gì.- Anh không sợ em sẽ nói với...

-Nếu cô muốn.

-Anh thật quá đáng, chẳng lẽ anh với nó...

-Không liên quan tới cô.

Anh nói câu nào cũng bị anh cướp lời, uất ức không sao tả được, cuối cùng đành phải bỏ đi, trước khi đi còn lườm Mai một cái.

-Sao anh lại đến đây.- Sau khi mọi người đi khỏi, nó mới hỏi anh.

-Anh biết em vẫn còn ở lại nên sang đây giúp em.- Giọng anh lại ầm ập như thường ngày.

-Không cần đâu mà. Em tự làm được.

-Có như thế này, bố mẹ hỏi anh mới nói được chứ.

-À.

Nó gật đầu, cũng đúng, có anh nó ở đây, nếu bố mẹ có hỏi anh Minh sẽ giúp nó trả lời, vậy là sẽ đỡ khiến bố mẹ lo lắng hơn.

-Hừ, không ngờ con nhỏ đó lại còn quen biết với cả anh Minh nữa- Một nữ sinh tức giận lên tiếng

-Bản chất nó vốn như thế mà, không thể để yên cho nó như thế được.

-Đúng vậy.-Nhất định phải cho nó bài học.

-Đang nói về ai thế?- Lại một giọng nói khác vang lên chen ngang câu chuyện.

-Anh Bảo, anh chưa về sao?- Anh hỏi.

-Việc này liên quan tới em sao?

-À không, em chỉ muốn hỏi thăm thôi mà.- Anh cười cười.

-Vậy à, à mà lúc nãy mọi người đang nói ai vậy?- Bảo vẫn nhẹ nhàng, mắt không nhìn họ mà đang nhìn vào hai ngón tay đang nghịch nhau của mình.

-À, bọn em đang nói về con nhỏ mới vào trường ấy mà?- Một nữ sinh khác nhanh nhẩu.

-Nữ sinh mới vào trường?

-Vâng ạ, chắc anh không...

Nữ sinh kia chưa kịp nói hết câu đã bị gương mặt Bảo dọa cho hết hồn. Bình thường gương mặt Bảo nhìn rất thánh thiện, baby, nhưng một khi đã tức giận thì gương mặt vô cùng đáng sợ, trông như quỷ dữ có thể giết chết bất cứ ai.

-Anh... anh... sao thế... ạ?- Mọi người sợ hãi lùi lại.

-Tôi muốn nói cho các cô một việc này...

-Việc... việc... gì ạ?

-Từ nay trở đi cấm các cô gây chuyện với cô gái đó, nếu không thì...

Mọi người bị Bảo dọa sợ đến hoảng loạn vội gật đầu lia lịa.

-Vâng... vâng ạ, bọn em không dám nữa đâu ạ.

-Vậy thì tốt, về đi.

Đám người đó vội chạy đi, riêng Anh vẫn cảm thấy ầm ục, tại sao ai cũng bảo vệ con nhỏ ấy chứ. Nhất định cô sẽ không tha cho nó đâu, không bao giờ.

Đợi đám người kia đi, Bảo mới bước về phía phòng học của Mai. Từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng riu rít của nó.

-Anh Minh anh đã xong chưa vậy?

-Đợi tí, còn phải kê lại mấy cái bàn nữa.

-Để em giúp.

-Không cần, em cứ ngồi đó đi, anh làm được mà.
-Nhưng như thế không hay lắm, đây là việc của em mà.
-Anh không cho em làm, em không nghe lời anh phải không?
-Không có...

Bảo đứng bên ngoài rồi bước đi. Thật sự làm người ta thấy tò mò về quan hệ của hai người kia, nhưng đã là người liên quan đến Minh, hơn nữa lại là người có thể làm cho Minh cư xử như thế, nhất định Bảo không thể bỏ qua.

13. Chương 12: Oan Gia Ngõ Hẹp

-Mọi người thu dọn đồ đạc làm gì vậy ạ?- Nó mắt nhắm mắt mở hỏi mẹ.
-Bố mẹ và anh con phải đi về quê có việc.
-Ở quê có việc gì ạ?
-Cũng không có việc gì quan trọng lắm, bố mẹ và anh con đi là được rồi.
-Mọi người đi mấy ngày ạ?
-Khoảng một tuần.
-Một tuần???- Nó trợn mắt.- Thế con thì sao, con ở nhà một mình sao ạ?
-Không.
-Vậy thì con ở đâu?- Nó khó hiểu.
-Con sẽ sang nhà cô Hà ở vài ngày.
-Cái gì???- Nó hét lên.- Con không đồng ý.
-Vậy nếu con có thể ở nhà một mình thì con có thể ở nhà.- Mẹ nó thản nhiên.
-Hay mẹ để anh Minh ở nhà với con đi mẹ.
-Không được.
-Mẹ...- Nó mếu máo.

Từ nhỏ đến lớn, nó chưa bao giờ ở nhà một mình, hơn nữa nó cũng rất sợ ở nhà một mình, biết thế nên mẹ nó mới dùng chiêu này, đúng thật là khôn khéo mà.

-Không còn cách nào khác hả mẹ?- Nó nài nỉ.
-Mẹ đã cho con lựa chọn rồi đấy thôi. Một là ở nhà một mình, hai là sang nhà cô Hà.
-Con chẳng thấy cái nào gọi là lựa chọn cả.- Nó gận dỗi.
-Tùy con thôi, mẹ đi đây.

Mẹ nó bỏ nó lại rồi đi chuẩn bị những thứ khác, nó quay sang tìm đồng minh- anh nó. Thế nhưng cái nó nhận được là cái nhún vai và gương mặt bất lực từ Minh. Ôi trời, chẳng lẽ nó phải sang ở nhờ nhà tên tâm thần ấy thật sao? Ôi cuộc đời của nó sẽ ra sao đây?

Nó buộc lòng phải thu dọn đồ đạc, nói là đồ đạc chứ thật ra chỉ có vài bộ quần áo mà thôi.

-Nhanh lên, mẹ đưa con đi.- Mẹ nó giục.

Trái ngược với sự thúc giục của mẹ, nó vẫn chần chừ thu dọn hành lý, thấy vậy, mẹ nó tức giận nói:

-Nếu con còn như thế thì mẹ cho con ở nhà một mình luôn đấy.

Nghe thấy vậy, nó cuống cuống làm việc, công suất có thể nói là đạt maximum luôn ấy chứ.

Nhìn vẻ mặt không cam chịu của nó mà mẹ nó muốn nổi khùng.

-Này, có phải con đi tù đâu mà mặt mũi như thế hả?

-Con không muốn mà.- Nó phụng phịu.

-Bây giờ con có đi không?

-Đi ạ.- Nó đành chịu khuất phục.

Mẹ nó đưa nó đến nhà Hoàng rồi bỏ mặc nó ngoài cổng liền rời đi. Trông nó lúc này chẳng khác nào một con ngó đứng ngẩn tò te trước nhà người khác, thật không thể nào nói nổi bộ dạng nó lúc này.

-Cháu đến rồi à? - Bà Hà đi ra tươi cười chào nó.

-Vâng ạ, cháu chào cô.- Nó lễ phép.

-Vào nhà đi, cô nghe mẹ con nói rồi, một tuần này cháu sẽ ở nhà cô.

-Vâng ạ, làm phiền cô quá ạ.

-Không có gì, cô coi con như con gái cô vậy, không có phiền gì đâu.

Nó đi theo sau bà Hà đến phòng mới của mình.

-Đây là phòng của con.

Mai nhìn thoáng qua căn phòng, rất sạch sẽ và ngăn nắp, hơn nữa còn rộng rãi hơn phòng nó ở nhà nhiều.

-Con có thích không?

-Có ạ, cháu cảm ơn.

-Đừng khách sáo, ta đi xuống trước, con cứ vào sắp xếp đồ đạc đi.

-Vâng ạ, cháu chào cô.

Nó lễ phép cúi đầu chào rồi vào trong phòng. Tuy căn phòng này rất tốt nhưng nó lại chẳng thấy thoải mái chút nào. Haizz, cũng chỉ một tuần thôi mà, sẽ chóng qua thôi. Cố gắng lên Mai.

Nó sắp xếp xong thì bước ra ngoài, đúng lúc cửa phòng đối diện mở ra.

-Sao cô lại ở đây?

Hóa ra phòng đối diện là phòng của Hoàng, sao muốn tránh càng xa lại càng gần thế này cơ chứ.

-Không có gì, chỉ là tôi sẽ ở đây một tuần.- Nó không nóng không lạnh nói.

-Một tuần, nước cười, ai đồng ý.

-Cô Hà đã đồng ý rồi, cậu có ý kiến gì không?- Nó hỏi vặn lại Hoàng.

Đúng là lời nói của cô có tác dụng, mẹ cậu đã quyết định thì làm sao cậu có thể có ý kiến gì.

-Tại sao lại đến đây?

-Bố mẹ tôi đi vắng cả rồi, tôi đến ở tạm, khi nào họ về sẽ về nhà. Yên tâm, tôi không có ý định ở đây lâu đâu.

-Cô biết thế là tốt.

-Ở đây lâu thì có ngày tôi bị tâm thần giống cậu mất.

-Này, cô nói thế là có ý gì?

-Có ý gì đâu, chỉ là nhìn thấy mặt ai đó vô cùng xấu xí và đáng ghét nên nói thế thôi.

-Ý cô đang nói tôi đây à?
 -Là cậu tự nhận đây nhé, tôi không có nói đâu.
 -Cô...
 -Hai đứa sao thế?- Ông Hưng đi lên cắt ngang cuộc nói chuyện.
 -Cháu chào chú ạ.- Nó lễ phép.
 -Ừ, chào con, chú nghe nói con sẽ ở đây một thời gian?
 -Vâng ạ.
 -Ừ, cũng tốt, con có thấy thoải mái không?
 -À, chuyện đó...
 -Sao thế?
 -Không sao ạ.- Đối với nó bây giờ không phải ở một mình là tốt lắm rồi.
 -Thôi, hai đứa nhanh xuống nhà đi.
 -Vâng ạ.
 Mai và Hoàng liếc nhìn nhau thầm nói”Đội đây tôi không tha cho cô/cậu đâu.”

14. Chương 13: Scandal

Bây giờ là 6 giờ sáng.

Nó bước ra khỏi phòng, mắt nhắm mắt mở, gương mặt ngái ngủ, đang định mở miệng gọi Minh thì phát hiện có ai đó đang đứng trước mặt mình. Nhìn dáng người thì không phải là anh Minh của nó, nó dụi mắt mấy lần cho tỉnh táo rồi nhìn lại lần nữa xem rốt cuộc đó là ai.

-Aaaaaa.....- Nó hét lên.

Hoàng thật sự đứng hình với thái độ và bộ dạng nó lúc này. Đầu tóc bù xù, gương mặt thì lem nhem, bộ đồ ngủ nhàu nhĩ, trông chẳng khác nào vừa từ chiến trường về, đã thế vừa mới gặp cậu đã hét toáng lên như thế. Thật muốn làm cho người khác hoảng sợ mà.

-Dừng.- Hoàng hét lớn lẫn át tiếng nó.

Nó im bặt nhìn Hoàng từ đầu đến cuối, khi đã chắc chắn nó không nhìn nhầm nó mới cất tiếng hỏi

-Sao cậu lại ở đây?

-Tôi không ở đây thì ở đâu.-Thật tức chết mà, mới sáng ra mà đã bị sao thế không biết.

-Nhưng đây là...

Nó nhìn xung quanh. Hình như đây không phải là nhà nó. Nó định thần lại, suy nghĩ một chút.

-Đừng có nói là cô không nhớ mình đang ở đâu đấy nhé?- Hoàng nhìn nó chăm chú.

-À...- Nó bắt đầu nhớ lại mọi việc.

Đây là nhà của Hoàng, phát hiện ra mình ngớ ngẩn đến mức nào, nó cảm thấy xấu hổ kinh khủng, cả người bắt giắc nóng bừng lên. Nhìn lại bộ dạng của mình lúc này, thật sự muốn đập đầu vào gối tự tử quá đi mất. Mai vội vội vàng vàng chạy lại vào phòng làm VSCN.

Dáng điệu của nó, cả những chuyển biến trên mặt nó Hoàng đều đã nhìn thấy hết. Cô gái này đôi lúc cũng đáng yêu thật đấy.

-Hai đứa có chuyện gì mà mới sáng sớm đã nghe hét ầm ĩ lên thế?- Thấy Hoàng bước xuống, bà Hà đã vội hỏi.

-Mẹ hỏi cô ta ấy.- Cậu ta đứng đưng.

-Có chuyện gì thế Mai?- Bà Hà hướng về phía Mai.

-Dạ không... không có gì ạ.

Nhớ lại lúc đó, nó không khỏi xấu hổ. Nó cúi đầu ngại không muốn nhìn ai cả.

-Không sao là tốt rồi, hai đứa ăn sáng rồi đi học.

Nó ăn qua loa rồi dọn dẹp một chút mặc cho bà Hà ngăn cản, xong xuôi nó mới đi học. Lúc nó bước ra khỏi nhà Hoàng thì thấy cậu ta đã đi một khoảng khá xa phía trước rồi. Mặc kệ đi, dù gì thì nó và cậu ta cũng không muốn có bất cứ quan hệ nào mà.

Vừa bước đến trường thì nó va vào Nhi. Đồng sách trên tay Nhi bị rơi hết xuống đất.

-Xin lỗi- Nó vội nói, cúi xuống nhặt giúp.

-Không sao.- Nhận ra nó, Nhi dịu giọng lại.

-Em xin lỗi chị, lần nào cũng va vào chị cả.-Nó mỉm cười.

Nhi chợt nhận ra, nó mỉm cười trông thật đáng yêu và thánh thiện. Nếu nó không có quan hệ gì với Minh, chắc cô đã không có ác cảm với nó như vậy. Nhưng Minh là của cô, bất cứ ai cũng không được phép lại gần, nó là người Minh quan tâm, cô lại càng không thể để nó yên.

-Chị đã bảo không sao mà. Em vào lớp đi, chị đi đây.

Nhi nói rồi quay lưng đi, nó chẳng hiểu thái độ của Nhi, mà nó cũng chẳng hay suy nghĩ nhiều, đi vào lớp.

Có điều nó cảm thấy kì lạ là sao mọi người trong trường cứ nhìn nó vậy, bộ trên mặt nó có gì sao?

Nó bước vào lớp, yên vị tại chỗ ngồi của mình thì cảm thấy hình như có người nhìn mình, cả người nổi hết cả da gà. Nó quay sang bên cạnh, suýt tý nữa là đứng tim khi thấy Hoàng đang nhìn nó chằm chằm.

-Có chuyện gì sao?- Nó cảnh giác.

-Chuyện gì cô phải tự biết chứ.- Cậu ta nói mỉa.

-Không muốn nói thì thôi, tôi chẳng quan tâm.

-Cô bây giờ thì cần gì quan tâm đến ai, sợ rằng có nhiều người quan tâm cô quá thôi.

-Cậu nói thế là có ý gì?

-Chẳng có ý gì cả.

-Cậu không nói?

-Tôi chẳng có gì để nói.

-Tốt, vậy thì im đi.- Nó lạnh nhạt buông một câu làm Hoàng tức điên.

-Tôi không nói thì người khác cũng nói.

-Nói chuyện gì?- Nó thật sự rất ghét kiểu nói úp mở của cậu ta, không thể nói thẳng ra được sao?

-Chuyện đó là việc của cô.

-Cậu chọc tức tôi đấy à?- Nó giận dữ.

-Tôi chỉ nói những chuyện tôi biết thôi.

-Được lắm, tôi tự tìm hiểu.

Nó tức giận bỏ ra ngoài, đáng ghét thật, nói như thế chi bằng tự nó đi tìm hiểu còn hơn.

Loay hoay mãi cuối cùng nó lại đến bãi đất trống. Nhìn thấy Bảo đang ngồi trầm tư ở đó, mọi buồn bực tan biến hết, nó muốn chọc anh một chút.

Mai rón rén đi lại gần, cố gắng đi thật nhẹ nhàng để anh ta không phát hiện ra. Có vẻ như Bảo đang nằm ngủ, hai mắt nhắm hờ, nó thích chí nhảy tới định hù anh một cái, nào ngờ ý định còn chưa thực hiện được thì anh đã ngồi dậy. Nhất thời quá bất ngờ lại không kịp đề phòng nó bổ nhào luôn vào người Bảo.

Ngôn ngữ của hai người lúc này chẳng khác nào đang ôm nhau. Bảo nhắm mắt nhìn nó một lúc lâu, nhìn gương mặt nó từ từ đỏ ửng lên trông thật sự rất đáng yêu.

-Em...em... xin lỗi.- Nó mấp máy môi nói nhỏ.

-Nhóc đang định làm gì anh đó?- Bảo thả nó ra.

-Em... em không có làm gì hết.

-Thật không?- Bảo cười nhìn nó.

-Thật... thật mà.- Không hiểu sao nó cứ nói lắp mãi.

-Nhóc làm gì phải căng thẳng như thế, không sao đâu.Ngồi xuống đây đi.

Bảo kéo nó ngồi xuống bên cạnh mình, cô nhóc này thật sự đáng yêu quá đi mất.

-Nhóc có việc gì mà lại ra đây thế?

-Haizz, em không biết hôm nay tự dưng mọi người nhìn em như người ngoài hành tinh ấy.

-À, chuyện đó hả?- Bảo có chút trầm tư.

-Anh có biết chuyện gì không?

-Anh cho em xem cái này.- Bảo không trả lời nó mà đưa cho nó xem một đoạn clip ngắn trong điện thoại của mình.

-Cái gì đây ạ?- Nó khó hiểu nhìn anh.

-Em cứ xem đi.

Nó xem một lúc lâu, sau đó trả lại cho Bảo.

-Em thấy sao?

-Họ chụp ảnh tốt thật, anh cho em xin được không ạ?- Nó vô cùng hồn nhiên.

Bảo nghe nó nói xong mà không biết mình có nghe lầm không, chẳng lẽ nó cố tình không hiểu, hay ngốc tới mức xảy ra chuyện gì nó cũng không biết. Rõ ràng có người cố ý chụp hình nó cùng với Minh và cả Bảo ở cạnh nhau nhằm gây khó khăn cho nó với các nữ sinh trong trường, vậy mà nó đối với chuyện này lại vô cùng bình thản. Thật không hiểu nó đang nghĩ gì.

-Anh sao thế?

-Nhóc không thấy lạ sao?

-Anh đừng nói với em là vì cái này mà mọi người nhìn em như vậy nhé.

Cuối cùng thì nó cũng hiểu chuyện một chút, thấy Bảo không nói gì nó cũng đoán được phần nào.

-Thật là trẻ con quá đi mất.

Nó đứng đưng buông một câu làm Bảo shock tập hai. Hình như nó còn chưa hiểu lắm về tính chất của vấn đề, hay thực sự nó không quan tâm. Ôi, con gái thật khó đoán mà thấy nó lại càng khó đoán hơn, thật là đau đầu.

15. Chương 14: Thay Đổi

Minh đứng tựa người vào thành ban công nhìn xa xăm lên bầu trời đêm. Anh đã rời nhà về quê được 2 ngày rồi. Có người gọi cho anh nói về chuyện của Mai ở lớp khiến cho anh vô cùng lo lắng. Không biết nó có sao không, không có anh bên cạnh không biết nó có nổi giận mà gây chuyện không? Phải cố gắng giải quyết xong mọi chuyện ở quê để nhanh chóng trở về mới được.

Mai giờ này đang ở trong bếp lúi húi chuẩn bị một số thức ăn. Hôm nay bố mẹ Hoàng đều có việc đi vắng, nên nó đành ra tay vào bếp nấu ăn. Dù gì cũng đang ở nhờ nhà người khác, phải giữ ý tứ một chút chứ.

Nó đang nấu nướng thì điện thoại nó vang lên.

-Alo...- Nó vừa nghe vừa tiếp tục nấu.

-Anh đây, em sao rồi?

-A, anh Minh.- Nó reo lên.- Em vẫn khỏe ạ. Còn anh?

-Anh và bố mẹ vẫn khỏe.

-Mọi chuyện ra sao rồi ạ?

-Cũng không có gì nhiều đâu, em học hành ra sao?

-Vẫn vậy, yên tâm, em rất ngoan.

-Vậy là tốt rồi, anh nghe nói chuyện ở trường...

-À, chuyện đó à? Có chuyện gì không ạ?

-Anh thấy em có vẻ cũng nổi tiếng thật nhỉ?- Nó có thể nghe thấy tiếng cười từ đầu dây bên kia.

-Anh còn nói nữa, tại anh chứ tại ai.- Nó làm nũng.

-Ồ, thế sao, em đang trách anh đấy à?

-Không có, em đâu có ý đó, em thương anh nhất mà.

-Nói mà không biết ngượng.

-Tại sao phải ngượng, em nói thật mà.

-Thôi được rồi, em ở nhà đó có quen không?

-Cũng được, có chút không thoải mái lắm.

-Ráng đợi đi, anh sẽ cố về sớm nhất có thể.

-Vâng ạ.

-Thôi, em làm gì thì làm đi, anh không làm phiền nữa, nhớ học hành chăm chỉ đấy nhé.

-Em biết rồi. Yêu anh Minh nhất.

Nó hí hửng tắt máy rồi bưng đĩa thức ăn đặt trên bàn, vừa quay người lại, nó suýt tý nữa đánh rơi đĩa thức ăn khi nhìn thấy Hoàng. Cái gì chứ, ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy là sao? Tại sao lại nhìn nó cứ như nó vừa cướp gì của cậu ta vậy. May mà Mai nhanh nhẹn, nếu không thì cái đĩa thức ăn đã không thể bảo toàn.

-Cậu làm gì thế? Xuống mà cũng không phát ra tiếng động nào.-Nó nói.

-Lo nói chuyện với ai đó quá mà còn để tâm đến ai nữa chứ.- Hoàng nói khích.

-Này, cậu lại tính nói chuyện kia nữa đấy à?

-Tôi không quan tâm.- Cậu ta tỏ vẻ giận, ngay chính Hoàng cũng không hiểu tại sao mình lại như thế.- Lúc này còn mãi nói chuyện không để ý đến ai mà.

-Đối với tôi, anh Bảo như anh trai vậy, còn anh Minh thì...-Nó bỏ lửng câu nói.

-Thì sao?- Cậu hỏi dường như ngay lập tức. Nhận ra mình có vẻ kì lạ, cậu vội chữa- Để xem cô muốn nói gì?

-Tại sao tôi phải nói nhỉ?- Nó ra vẻ nghĩ ngợi.

-Cô...

-Rõ ràng tôi với cậu đâu có quan hệ gì, việc gì tôi phải giải thích với cậu.- Nó phán một câu.

-Cô được lắm.- Hoàng tức giận bỏ lên phòng.

-Này, cậu không ăn gì hả?- Nó gọi với lên.

-Không cần, cô tự mà ăn đi.

-Nhưng cậu cũng phải ăn chứ.

-Tôi chẳng muốn ăn.

Sao vậy chứ, tự nhiên lại nổi giận với nó, nó có làm gì sai đâu, là cậu ta gây chuyện trước đấy chứ.

Hoàng đóng cửa lại thật mạnh, mở cửa kính, bước ra ngoài ban công. Cơn gió lạnh lạnh nhẹ thổi qua làm tâm trạng cậu có chút bình ổn trở lại. Cậu đang bị gì thế này, sao tự nhiên lại tức giận như thế, tại sao khi nghe đến câu cậu và Mai không có quan hệ gì thì cậu lại cảm thấy vô cùng tức giận.

Những ngày qua cậu luôn để ý đến cô, không hiểu sao nhưng cậu đã bắt đầu cảm thấy ở cô có gì đó rất đặc biệt, rất cuốn hút, không giống với những cô gái khác mà cậu từng gặp. Tuy bề ngoài ương ngạnh, hay bướng bỉnh, mạnh mẽ nhưng đôi khi lại rất đáng yêu, trẻ con, khiến người khác chú ý đến. Nhưng tại sao mỗi khi hai người gặp nhau thì chỉ có cãi nhau thôi, còn khi gặp người khác thì lại khác, hay là tại nó đã có người trong lòng là Minh rồi nên mới cư xử với cậu như thế. Haizz, cậu đang nghĩ gì thế này, tại sao lại nghĩ đến những chuyện này nhỉ.Ồi, điên thật mà.

Có ai đó choàng lên người cậu tấm áo khoác, Hoàng quay người lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng nó nhanh chóng bị cậu che giấu đi.

-Cẩn thận kéo bị cảm đấy.- Nó nhỏ giọng.

-Sao cô vào đây mà không gõ cửa?- Giọng Hoàng có dịu đi đôi chút.

-Có gõ nhưng mãi không thấy cậu mở nên xông vào luôn.-Nó vừa nói vừa nhào người tựa vào ban công, mắt nhìn lên trời.- Cậu đang ngắm sao à?

-Không... chỉ đứng hóng gió thôi.- Hoàng có chút xao động khi thấy nó lúc này, nó thật đẹp.

-Cậu vẫn chưa ăn tối đấy, vào ăn đi, tôi mang lên tận đây rồi đấy. Bỏ bữa như thế sẽ bị đau dạ dày đấy.- Nó nhắc nhở.

-Còn cô?

-Tôi muốn đứng ở đây một lúc, khi nào ăn xong thì gọi tôi, tôi sẽ dọn dẹp, cậu không phải lo.- Nó vẫn mãi ngắm sao, không hề nhìn Hoàng một cái.

-Tùy cô.

Tuy là muốn đứng cùng nó thêm chút nữa nhưng mùi thức ăn bay đến làm bụng cậu biểu tình mạnh mẽ, ngại nó nghe thấy, cậu mới đi vào, không quên để lại một câu.

Nó khẽ mỉm cười, đôi lúc trông cậu ta cũng thật đáng yêu đấy nhỉ. Cũng không quá đáng ghét như lúc đầu.

Nó thò thần ngắm sao, hôm nay trời rất nhiều sao báo hiệu ngày mai sẽ nắng.

Hoàng ngồi trong phòng vừa ăn vừa ngắm nó, thật không hiểu sao ở nó luôn có gì đó cuốn hút mắt cậu không thể nào rời ra...

Hai con người, hai ý nghĩ đang vô tình hướng về nhau. Trong lòng họ liệu có biết điều đó, dường như trong trái tim họ, có cái gì đó đang thay đổi, từng chút, từng chút một. Nhẹ nhàng và lặng lẽ.

16. Chương 15: Bị Thương.

Chiều.

Nó loay hoay dọn dẹp phòng mình, sau đó ra ngoài vườn dạo chơi. Trong ngôi nhà này, nơi nó cảm thấy thoải mái nhất là ở đây. Khu vườn được thiết kế khá đẹp, trồng rất nhiều hoa, mỗi loài hoa đều có màu sắc dịu nhẹ làm người khác có cảm giác nhẹ nhàng, thư thái. Ở đây còn có một chiếc xích đu, Mai ngồi xuống, nhắm mắt lại khẽ thư giãn, phút giây này đối với nó thật sự rất tuyệt vời.

Hoàng vừa mới đi chơi cùng bạn bè về nhà, lúc đi ngang qua vườn hoa nhà mình thì phát hiện ra một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi trên chiếc xích đu. Mai ngồi tựa đầu vào dây xích đu, đôi mắt nhắm hờ, từng làn gió thổi nhẹ làm tóc của nó bay nhẹ phất phơ. Nhìn nó lúc này, Hoàng bỗng ngẩn người, trông nó không khác gì một nàng công chúa, chỉ là thường ngày tỏ ra quá lạnh lùng nên cậu không nhận ra vẻ đẹp của nó. Tim cậu bỗng đập nhanh, rất nhanh, cứ như nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực này vậy. Sao lại thế này nhỉ?

Hoàng vội vã lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày, đi vào trong nhà, hôm nay có lẽ đầu óc cậu có vấn đề rồi.

Mai nghe thấy tiếng động thì choàng mở mắt ra, lúc đó thì Hoàng đã bước đến bậc thềm. Trông cậu ta vẫn vậy, chẳng coi nó ra gì cả. Mà thôi để tâm đến cậu ta làm gì cơ chứ.

Nó rời chiếc xích đu bước vào trong nhà, Hoàng đang ở trong nhà bếp uống nước. Thấy nó bước đến, bỗng nhiên tâm trạng cậu biến đổi lạ thường tới mức sắc cả nước.

-Khụ... khụ...

Hoàng ho sặc sụa, nhìn bộ dạng này của cậu ta thật buồn cười, không ngờ nó cũng có ngày được chiêm ngưỡng bộ dạng lúc sặc nước của cậu ta, cũng không kém nó là mấy. Tuy vậy, thấy cũng thật thương tâm, gương mặt anh tuấn đang đen lại thì phải? Chắc là do nó đang cười cậu ta.

-Cô... vui lắm... à?- Hoàng vừa nén ho vừa nói.

-Cũng... có một chút.- Nó đang cố nén tiếng cười lại.

-Cô... muốn tôi sặc chết phải không?- Cậu ta tức giận.

-Là tự cậu sặc chứ tôi có làm gì cậu đâu chứ.- Nó tỉnh bơ.

-Đúng, là tự tôi làm, nhưng cô cũng không nên đứng đó cười tôi chứ.

-Tại sao tôi lại không được cười?

-Tại vì... tôi không cho phép.

-Cậu hay nhỉ, cậu không cho phép thì tôi không được cười sao. Đừng có mơ, tôi thích thì tôi cười thôi.

-Cô...

Đúng là không thể nói được với nó, Hoàng tức giận bỏ lên phòng. Haizz, lần nào cũng thế, nói không được với nó là lại bỏ lên phòng tự kỉ.

Nó cũng chán, không có người chơi cùng, nếu bây giờ có Minh ở đây, chắc chắn anh đã đưa nó đi chơi rồi. Ở đây, nó và Hoàng chỉ có đấu khẩu với nhau thôi, mà sao cậu ta cứ thích cãi nhau với nó thế nhỉ? Cậu ta ghét nó lắm sao? Ghét tới mức gặp nó là muốn cãi nhau sao? Nghĩ đến đó, tự dưng nó cảm thấy buồn bực trong lòng, hậm hực bước lên bậc cầu thang.

-Cô mà đi như thế thì sập nhà tôi mất.

Tiếng nói đột ngột vang lên ở phía trước, nó ngẩng đầu nhìn lên thì bắt gặp Hoàng, hai người đối diện nhau, hơn nữa còn ở khoảng cách rất gần. Quá bất ngờ, nó lùi chân lại rồi trượt chân té xuống dưới cầu thang.

-Cẩn thận.

Hoàng hoảng hốt vội đưa tay ra kéo nó nhưng không kịp. Vốn định xuống nhà lấy chút đồ, gặp nó lên tầng thì nói vài câu chọc tức nó, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế.

-Có sao không?- Hoàng ngồi xuống cạnh nó, đỡ nó đứng lên.

-Cậu thử té xem có sao không?- Nó tức giận, nó bị thế này là do ai chứ.

-Ai bảo cô bất cẩn như vậy.

-Thế ai bảo cậu đứng đó dọa người chứ.

-Cô mà cũng biết sợ sao? Không thể tin được.

-Này, giờ cậu muốn gì hả? Trả thù tôi chuyện lúc nãy à?

-Tôi không có ý đó. Cô có sao không?

-Chưa chết được đâu.

-Vậy thì tốt.

-Thái độ cậu như thế là có ý gì?

-Thế cô muốn tôi phải làm thế nào, quan tâm cô chắc?

-Không cần.

Nó lẳng lặng bỏ về phòng. Cái tên đáng ghét đó, Thật là đáng ghét quá đi mà. Nó vừa đi vừa chửi rủa Hoàng trong lòng.

Hoàng nhìn theo bóng dáng nó dần đi khuất, trong lòng lo lắng không thôi, thực sự là nó không bị sao đấy chứ?

Mai bước vào phòng, đi thẳng đến bên cửa sổ, chong tay lên bàn.

“Á”

Tay nó bị đau, nhất thời rút tay lại nên cả người nó ngã nhào, nó được dịp đo đất. Hôm nay là ngày gì thế, sao nó toàn gặp chuyện thế này?

-Cô có sao không?- Nhìn nó nằm dài trên sàn, Hoàng lại gần.

-Không sao.- Nó định chống tay đứng lên, nhưng sức nhớ lại nên chống tay trái đứng lên.

-Thật sự không sao chứ?

-Tôi chẳng sao cả, cậu không cần quan tâm, ra ngoài đi.

Hoàng nhìn nó, sao nó cứ ngang ngạnh như thế, thật khó gần. Cậu đành phải rời đi.

Nó đợi cậu ta đi rồi bèn đóng cửa lại. Không xong rồi, hình như tay nó bị đau, chắc lúc nãy bị té, tay nó bị va chạm nên mới bị như thế, lại là tay phải nữa. Mai nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay, mong là sẽ không sao, nếu không sẽ rất là rắc rối đây.

17. Chương 16: Gặp Nạn

Sáng.

Nó thức dậy khê vươn vai, bắt chợt nó nhúu mày.

Tay nó vẫn còn đau, hơn nữa lại bị bầm tím trông rất khó coi, tình hình thế này thì nó phải hạn chế vận động, nếu không sẽ rất lâu khỏi.

Hôm nay nó cố tình mặc chiếc áo có cổ tay dài để che đi vết thương, nó không muốn để ai biết chuyện này, một mình nó có thể tự lo được, không cần người khác phải quan tâm đến nó.

Nó rời nhà trước khi nhìn thấy Hoàng, nó biết thế nào cậu ta cũng sẽ trêu chọc nó trước khi đi, đó dường như đã trở thành thói quen của cậu ta rồi thì phải. Nhưng giờ nó không có tâm trạng nghĩ đến điều đó, nó đơn giản chỉ muốn ở một mình mà thôi.

Đang đi trên đường thì nó gặp Nhi đang đi bộ đến trường, nhìn dáng cô lúc này rất dịu dàng và đẹp. Mai chạy đến nở một nụ cười chào hỏi.

-Chị Nhi.

-Là em à?- Nhi quay đầu lại, mỉm cười với nó.

-Chị đi học sớm thế ạ?

-Chẳng phải em cũng thế sao?- Trong lòng cô đang rất tức giận khi nhìn thấy nó cười, nụ cười làm cô ganh ghét.

-À, cũng đúng...- Nó lại cười.

-Hôm nay trông em có vẻ lạ?

-Thật sao ạ? Em có gì lạ đâu.

-Trông em có vẻ không vui.

-Không có đâu, em bình thường mà, em cũng rất vui.

Nó đưa tay về miệng mình theo hình dạng cười để Nhi xem, vô tình, cánh tay áo bị kéo xuống để lộ một phần tay bị bầm tím, tuy khó thấy nhưng Nhi vẫn nhận ra.

-Tay em bị sao thế?

-À, không có gì, bị bầm tý thôi mà.- Nó hạ tay xuống.

-Đưa chị xem nào.

Nhi cầm lấy cổ tay Mai kéo về phía mình. Nó khê rên lên vì đau.

-A, chị xin lỗi.- Nhi thả tay nó ra, vờ xin lỗi, trong lòng thấy nó như vậy kì thực rất vui.

-Em không sao, chị không cần phải xin lỗi đâu.- Nó cười trừ, gương mặt vẫn có chút nhăn nhó vì đau.

-Ừ, mong là em sẽ không sao...- Trong ánh mắt Nhi thoáng qua tia nguy hiểm.

Nó chia tay với Nhi rồi bước vào lớp, còn khá sớm nên nó chẳng biết làm gì ngoài đọc sách.

Hoàng phát hiện ra nó đã rời nhà rồi nên có chút không vui. Chẳng lẽ vì chuyện hôm qua mà nó giận cậu, không muốn gặp cậu ư?

Tâm trạng hôm nay của cậu vì thế mà trở nên không vui, tất cả cũng chỉ vì nó thôi sao?

Ngồi cùng nhau trong lớp học mà nó với cậu cũng chẳng nói với nhau một câu nào, thật sự là không chịu nổi cô gái này, vì có gì mà lại cư xử với cậu như thế? Hoàng bực bội đẩy mạnh tay về phía nó nhằm gây sự chú ý, nếu có gây gổ một chút cũng chẳng sao.

“Á”

Nó rên lên. Tay cậu ta vừa đung phải cái tay bị thương của nó. Mai quay sang trừng cậu ta một cái, nhưng nhanh chóng quay đi.

-Cô bị đau à?- Hoàng lo lắng.

-Không sao.- Nó lạnh nhạt.

-Sao lại không sao, để tôi xem.

Không đợi cho cậu ta có hành động gì, nó đã nhanh tay kéo tay mình về, không cho cậu ta có cơ hội xem xét.

-Sao vậy?- Hoàng khó chịu.

-Tôi đã bảo là không sao, cậu không cần phải xem.

-Cô... đúng là cứng đầu.

Hoàng hoàn toàn đầu hàng tính bướng bỉnh của nó. Lúc nào cũng vậy cả, thật khiến người khác đau lòng mà. Đáp lại thái độ cự tuyệt của nó, cậu đành ngồi im.

Giờ ra chơi.

Hoàng tránh mặt nó nên bỏ ra ngoài trước, nó cũng chẳng để tâm, bây giờ nó chỉ muốn yên tĩnh một mình, yên ổn lúc nào thì hay lúc đó. Không có chuyện gì bây giờ là được.

Nó vừa dứt dòng suy nghĩ thì thấy có một vài nam sinh lạ mặt bước vào lớp, trông vô cùng hung hăng, họ đang tiến về phía nó. Không phải chứ, nó hôm nay lại đen đủi thế ư? Mai thầm than trong lòng, e rằng hôm nay không bảo toàn được rồi.

-Có chuyện gì không?- Thanh âm của Mai không nhanh không chậm cất lên.

-Đi theo bọn này.- Bọn họ cũng chẳng chút e dè.

-Tại sao?

-Nếu không muốn bị lôi đi thì tốt nhất nên nghe lời đi.

Xem ra lần này muốn thoát cũng không được rồi.

Nó thản nhiên đứng dậy đi theo bọn họ, trong lòng thầm rửa Bão và Minh, ai bảo hai người bọn họ nổi tiếng quá làm gì để bây giờ nó phải chịu bao nhiêu rắc rối như thế này chứ. Haizz, đúng là động phải người nổi tiếng thì mình cũng nổi tiếng theo mà.

Lần này, Mai tiếp tục trở lại cái nhà kho lúc trước, cả người không khỏi ớn lạnh. Lúc trước, nó may mắn thoát được, lần này chắc là không được rồi.

-Sao rồi, hôm nay để tao ày biết tay một chút.- Anh từ đằng sau bước lên.

-À, thì ra là cô.

-Thế mà nghĩ là ai?

-Ồ, theo như tôi biết thì từ trước đến nay toàn bộ là do cô làm đúng không?

-Đúng thế, thì sao nào?

-Tôi chỉ thắc mắc là lần này hình như đâu có liên quan đến cô.

Nó cố kéo dài thời gian, không hiểu là để làm gì. Trong tiềm thức nó luôn mong chờ một ai đó sẽ đến cứu nó, nhưng nó không thể nhận ra được người nó mong chờ là ai.

-Đúng thế, nhưng lần này thì còn liên quan đến người khác nữa.

-Ai?- Trong trường còn ai ganh ghét nó đến thế.

-Là...

Lời Anh chưa kịp nói thì đã nghe thấy tiếng điện thoại reo lên. Anh liếc qua màn hình điện thoại rồi bước ra ngoài nghe máy, bỏ lại một mình nó đứng đối diện cả đám nam sinh đứng như tượng đồng. Cảm giác bất an dần lan tỏa trong người nó.

Một lúc sau, Anh quay lại, không đợi nó nói thêm câu nào đã nói đám người kia xông lên đánh cô.

Tuy bất ngờ nhưng nó cũng nhanh chóng chuyển sang thế phòng thủ, chỉ có điều đòn đầu tiên của nam sinh kia liền hướng thẳng đến bên phải. Nó giơ tay lên đỡ.

“Á”

Cú đánh tuy khá nhẹ nhưng chạm phải chỗ đau nên làm nó bị lãnh một cú, hơn nữa còn làm cho họ biết được điểm yếu của mình.

Anh đứng đằng sau khẽ mỉm cười đắc thắng, xem xem lần này nó làm sao có thể thoát được. Thù cũ nợ mới cô sẽ tính luôn với nó một lần.

Hoàn toàn ở trong thế bị động, nó chỉ có thể tự vệ chứ không thể phản kháng lại được. Ở đây lại toàn là nam sinh nên lực đánh cũng mạnh hơn. Nếu bình thường, còn lâu họ mới có thể đánh được nó, nhưng bây giờ nó...

-Ha ha ày biết thế nào là lẽ độ. Mà nghĩ mà là ai mà đòi trèo cao như vậy chứ?- Anh thích thú nhìn nó bị đánh đến thương tích đầy mình.

Nó không thể mở miệng, dù đau nhưng nó vẫn cố cắn răng chịu đựng. Là người học võ từ nhỏ, đã từng trải qua biết bao vết thương, đối với nó điều này chẳng là gì cả. Thế nhưng điều làm nó tức giận là sao trong trường lại có thể có người không hiểu lí lẽ như vậy chứ. Sao cứ thích thì gây gổ với nhau, nó đã làm gì sai đâu chứ?

Anh tiến đến, dùng mũi giày ấn lên cổ tay bị thương của Mai, tăng lực ở chân làm nó đau đớn vô cùng. Răng cắn chặt môi dưới đến bật máu. Nó vẫn không kêu la hay rên rỉ nhưng đang dần mất đi ý thức của mình, hai mắt tối dần. Nó vẫn nghe loáng thoáng tiếng Anh cười ở bên tai, hình như còn có một tiếng động gì đó nữa, nhưng nó không thể đoán nhận được nữa, nó mệt lắm rồi.

Trong lúc chưa mất hết ý thức, nó hình như cảm nhận được có một vòng tay ấm áp đang ôm nó thật chặt...

18. Chương 17: Chỉ Cần Có Anh

Những tia nắng chiếu thẳng vào phòng đang nhảy múa trên gương mặt Mai. Nó nhắm mắt, mất một lúc lâu để thích ứng, nó mới từ từ mở mắt ra. Sao nó lại ở đây nhỉ? Ở đây... hình như là nhà nó. Rõ ràng nó nhớ là nó đang ở trường mà, còn có...

Nó ngồi dậy, cơn đau từ khắp nơi lập tức lan truyền tới đỉnh đầu làm nó có chút choáng váng. Cả người nó đau ê ẩm, nó đưa tay đỡ lấy đầu mình, phát hiện cổ tay đã được băng bó rất cẩn thận.

-Em đã tỉnh rồi à?

Nó ngược lên nhìn người đối diện, một cảm giác muốn làm nũng nổi lên.

-Anh Minh.- Nó meo mào.

-Sao thế?- Minh vội để tô cháo sang một bên ngồi xuống cạnh nó.- Em còn đau à?

Nó ôm Minh nũng nịu gật đầu.

-Không sao đâu, sẽ nhanh chóng khỏe thôi, ăn cháo đi này.

Minh cẩn thận bón từng thìa cháo cho nó. Anh lúc nào cũng là người bên cạnh nó lúc nó gặp chuyện, luôn là người giúp nó chịu tội khi nó phạm lỗi, Đối với nó, trên đời này có anh thôi là đủ rồi.

-Sao em lại ở đây?- Cuối cùng thì nó cũng nhận ra sự khác thường.

-Thế em muốn ở đâu?

-Ý, em là...- Nó cũng không biết phải nói sao- Sao anh lại về lúc này, chẳng phải là...

-Anh về trước, những chuyện còn lại để bố mẹ giải quyết rồi về sau.

-À, ra vậy...

-Em ăn uống cho đầy đủ vào để nhanh khỏi bệnh, nếu không thì bố mẹ hỏi đến anh không biết nói sao đâu.- Minh mắng yêu nó.

-Em biết rồi ạ.

-Em nghỉ ngơi đi, từ mai anh sẽ đưa em đi học.

-Vâng ạ,

Minh đỡ Mai nằm xuống, vén nhẹ mái tóc nó sang một bên. Nghe thấy nhịp thở đều đều của nó, anh mới rời khỏi phòng.

Để tô cháo vào trong chậu rửa, Minh đứng tựa lưng vào tủ lạnh, khẽ thở dài. Nếu không vì quá lo lắng cho nó mà vội vã đến trường, chắc anh sẽ không bao giờ tha thứ ỉn mát. Cô em gái anh coi như bảo bối, suốt ngày nâng niu gìn giữ lại bị đối xử như vậy thật không khỏi khiến Minh đau lòng...

-Anh Minh ơi, em muốn công.

Vừa mới sáng sớm, nó đã mè nheo, thói quen của nó mỗi sáng là ra khỏi phòng và đợi Minh công mình đến phòng vệ sinh. Lúc nhỏ, một lần bị tai nạn, nó phải băng bó chân. Khi đó tuy còn nhỏ nhưng Minh đã rất cứng chiều nó nên sáng nào cũng tình nguyện công nó đi. Lâu dần thành quen, nó lúc nào cũng muốn được công còn anh đương nhiên cũng không từ bỏ thói quen ấy.

-Em đã lớn rồi đấy, suốt ngày bám lấy anh như thế sao?- Tuy nói vậy nhưng Minh vẫn ngồi xuống để nó leo lên.

-Vậy thì có làm sao, em đang bị ốm mà.

-Em cũng đâu phải không đi được.

-Nhưng em thích được anh công, anh không thích công em hả?

-Ừ.

-Anh. – Nó đánh nhẹ vào lưng Minh.

-Thôi nào, em nhanh lên, muộn học bây giờ.

Minh thả nó xuống trước cửa phòng vệ sinh rồi đi xuống bếp. Nó làm VSCN xong thì xuống bếp ăn sáng. Anh nó đã chuẩn bị sẵn cả rồi.

Việc Minh đưa nó đến trường thật sự làm chấn động dư luận trong trường. Một người nổi tiếng lạnh lùng, không quan tâm đến nữ sinh như Minh, hôm nay lại tận tình đưa một em nữ sinh lớp dưới đến trường, hơn nữa lại tỏ ra vô cùng quan tâm, lo lắng. Xem ra quan hệ của họ không hề bình thường(thì đúng là vậy mà). Bao nhiêu lời đồn thổi lần lượt ra đời, muôn màu muôn vẻ, đến mức Mai cảm thấy chán tới nỗi ý định giải thích cũng tiêu tan. Thôi thì họ muốn nghĩ gì là việc của họ, chẳng nên quan tâm làm gì.

-Em vào lớp đi, khi nào về, anh sẽ đợi em.- Minh nhẹ nhàng.

-Vâng ạ.

Mai mỉm cười chào Minh rồi đi về lớp, trên đường đi không ít người nhìn nó, đủ mọi ánh mắt phức tạp nhưng dường như không dám làm gì nó. Nó cũng chẳng quan tâm.

Nghe tiếng xôn xao ngoài cửa lớp về nó, Hoàng cảm thấy vui buồn lẫn lộn. Vui vì nó đã khỏe, có thể đi học, Hoàng có thể nhìn thấy nó, ngồi gần nó. Buồn vì... Haizz, lúc nào bên cạnh nó cũng có người săn sóc, lúc thì là Minh, lúc lại là Bảo, rốt cuộc cậu là người xếp thứ mấy trong đầu nó nhỉ? Hay là chẳng là cái gì cả?

Thấy nó tiến vào lớp, Hoàng thật sự rất vui mừng, nhưng vẫn không hề biểu hiện ra mặt, dường như cậu chẳng bao giờ biểu hiện thái độ này với nó. Ngoài mặt thì lạnh đến âm độ, còn trong lòng thì đang nóng đến chục độ, con người cậu lúc nào cũng vậy hay chỉ có nó mới khiến cho cậu trở nên như vậy.

Mai bỏ cặp xuống bàn, liếc nhìn Hoàng một cái rồi ngồi xuống. Nó và cậu ta vốn dĩ vẫn thế, nhưng trong lòng nó có chút giận dữ, cũng chẳng hiểu tại sao.

-Hôm qua cô không về nhà?- Ngừ khí có chút trách móc, có chút lo lắng.

-Tôi ở nhà, hơn nữa đó không phải nhà tôi.

Không ngờ nó lại phân định rạch ròi đến vậy.

-Nhưng cô cũng phải thông báo cho tôi biết chứ.

-Tôi đã thông báo rồi.

-Lúc nào, sao tôi không biết.

-Tối qua, với mẹ cậu.

Lúc này Hoàng mới nhớ lại. Tối qua cậu đã lo lắng biết chừng nào nhưng vẫn không nói gì với bố mẹ mình. Cậu có nghe loáng thoáng mẹ nói chuyện điện thoại với người nào đó nhưng không ngờ lại là nó. Vậy mà hại cậu cả đêm không thể ngủ yên, sao mẹ không nói với cậu chứ.

-Tay cô bị sao vậy?- Hoàng nhìn thấy tay nó băng bó, vội hỏi.

-Không sao.- Nó đáp cụt ngắn.

-Thái độ như vậy là sao?

-Chẳng sao cả.

Hoàng thật sự nổi điên với nó, lần nào cũng cố tình chống đối với cậu, con gái gì mà cứng đầu quá vậy.

Vì tay nó bị băng bó, hơn nữa cổ tay rất khó cử động nên không thể viết bài được. Nhìn nó bất lực nhìn cây viết mình đang cầm trên tay không theo ý mình khiến Hoàng cảm thấy có chút vui vui. Trông nó đôi lúc đáng yêu quá làm cậu không thể rời mắt.

Thế là cậu bèn ra tay tương trợ. Lấy cuốn vở của nó, cậu thản nhiên viết bài vào.

-Này, cậu làm gì thế?

-Nhìn mà không biết à?

-Nhưng đó là vở của tôi, muốn viết bài thì cậu lấy vở của cậu đi.

-Tôi thích thế đấy.

-Nhưng tôi không thích.

-Tay cô cũng đâu viết được, tôi viết cũng chẳng có gì quá đáng chứ.

-Ý cậu là tôi phải cảm ơn cậu.

-Cô nói cô phải làm gì cơ?- Hoàng giả bộ nghe không rõ.

-Cảm ơn cậu?

-Được, vì lời cảm ơn này, tôi sẽ giúp cô chép bài.

-Cậu...

Biết mình mắc bẫy, nó không khỏi than trong lòng. Trời ạ, nó thế này mà để tên đó lừa, thật mất mặt quá đi.

Hoàng thì vẫn ngồi đó tằm tằm không thôi, nhưng vì cậu đang cúi đầu nên nó không nhận ra.

19. Chương 18: Đánh Nhau

-Cậu gọi tôi ra đây làm gì?- Nhi khoanh tay trước ngực, nhìn Bảo đang nằm nói.

-Chuyện hôm đó là do cô làm?- Ngữ khí khẳng định hơn là hỏi.

-Cậu nói chuyện gì?

-Đừng giả bộ, cả cô và tôi đều biết chúng ta đang nói đến chuyện gì.

-Cậu dựa vào đâu mà nói là tôi làm?

-Vì tôi rất hiểu cậu.- Bảo mở mắt ngồi thẳng dậy.

-Cậu nói thế là có ý gì?

-Tôi biết cậu sẽ không để yên cho bất kì cô gái nào gần Minh, tôi nói đúng chứ và lần này cũng không ngoại lệ?

-Cậu không có bằng chứng thì chớ có nói bừa.- Nhi vẫn bình thản.

-Dù cô có nhận hay không thì tôi vẫn muốn nói cho cô biết, đừng có động đến cô bé đó nữa.

-Chuyện này thì có liên quan gì đến cậu.- Nhi tức giận.

-Chỉ cần có liên quan đến Minh thì sẽ liên quan đến tôi.- Bảo nói có chút bí ẩn.

-Chuyện đó cũng liên quan đến tôi, không phải sao?

-Tôi đã nói rồi, tôi chính thức cảnh cáo cô đấy. Chỉ có tôi mới được quyền làm gì cô bé ấy.

-Cậu muốn làm gì?

-Đó là việc của tôi. Cô đi đi.

-Cậu...

Nhi ầm ức quay đi, trong trường này, có thể nói Bảo là người vô cùng nguy hiểm, Nhi cũng chẳng dám làm liều. Giữa Bảo và Minh từ lâu đã có xích mích, việc Bảo quan tâm đến Mai như vậy không biết là có ý gì. Chắc chắn có điều gì đó sẽ xảy ra.

Sau khi Nhi đã đi khuất, Bảo lười nhác đứng dậy đi về lớp, hôm nay Minh đã náo động cả trường một phen, phải xem bây giờ cậu ta nổi tiếng như thế nào chứ.

Chưa đi được mấy bước đã thấy Minh đứng ngay hành lang nơi khuất người, hình như đợi ai đó. Từ khoảng cách này, chắc anh cũng đã nghe hết mọi chuyện.

-Sao thế, đợi tôi à?- Bảo cười mỉm.

-Cậu muốn gì?

-Tôi không hiểu cậu đang nói gì.

-Đừng giả giọng đó với tôi, cậu là người như thế nào, tôi hiểu rất rõ.

-Vậy sao, thế cậu hiểu tôi như thế nào?

-Tôi không cho phép cậu có hành động gì làm tổn thương đến Mai.

-Ồ, tôi đã làm gì đâu mà cậu gấp gáp đến thế, càng như thế tôi càng muốn xem cô bé ấy như thế nào rồi.

-Cậu là cố tình chống đối tôi?

-Chúng ta vốn lúc nào chẳng thế.-Ánh mắt Bảo nhìn Minh chẳng còn vẻ trêu đùa mà hoàn toàn giống như kẻ thù.

-Rốt cuộc cậu muốn làm gì?

-Đó là việc của tôi.

-Việc giữa chúng ta đừng nên kéo người khác vào.

-Chỉ cần có liên quan đến cậu thì sẽ có liên quan đến tôi.

-Cậu còn định như thế đến bao giờ?- Minh tức giận.

-Đến bao giờ tôi cảm thấy hài lòng là được.

-Cậu thật hết thuốc chữa.

-Là do ai mà ra?- Lời Bảo nói như châm chọc.

“Bốp”.

Minh quá tức giận đã ra tay đánh Bảo một cái. Bảo lau đi vết máu trên miệng, khẽ nhếch môi rồi đánh trả Minh một cái. Cứ như thế, hai người cứ liên tục đánh qua đánh lại đến bầm tím cả mặt. Mọi chuyện tưởng chừng sẽ không kết thúc nếu không có sự xuất hiện của nó.

-Hai anh đang làm gì thế?

Nó hoảng hốt chạy lại can ngăn. Thấy nó tiến lại, cả hai lập tức ngừng tay, Mai lo lắng nhìn gương mặt bầm tím của Minh rồi lại nhìn sang Bảo, hai người này không biết là đang làm trò gì đây nữa.

-Hai anh rốt cuộc là đang làm gì thế?

-Không có gì đâu. Em sao lại ở đây?- Minh lên tiếng trước, anh không muốn Mai phải lo lắng.

-À, em... em định xuống đây đi dạo. Hai anh thực sự không có chuyện gì chứ.

-Không sao đâu, em về lớp đi.- Minh hầu như không để Bảo nói.

Nó ái ngại nhìn về phía Bảo, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Nhìn vết thương của cả hai có vẻ rất nghiêm trọng nhưng không ai chịu cho nó biết chuyện gì xảy ra, nó rất muốn ở lại chăm sóc nhưng không được. Trước nay nó chưa bao giờ cãi lại lời anh Minh, vì vậy nó đành quay lưng bước đi, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

Nhìn thấy bóng lưng của Mai đã đi khuất, Minh mới quay lại phía Bảo thì bất ngờ bị lãnh một cú đấm vào mặt.

-Cậu...

-Trả lại cho cậu thôi.

-Tôi cảnh cáo cậu không được lại gần Mai.

-Tôi chẳng việc gì phải nghe cậu.

Bảo buông lại một câu rồi lạnh lùng bước đi. Cái dáng vẻ cô độc ấy đã theo anh suốt một thời gian dài...

20. Chương 19: Đi Chơi

-Mẹ ơi, con đi đây.- Hoàng vừa xỏ giày, vừa nói vọng vào nhà.

-Con nhớ về sớm đây, hôm nay nhà ta có mời nhà Mai đến ăn cơm.

-Thì mẹ và bố đón tiếp là được rồi, cần gì phải có con.- Hoàng tỏ ra không quan tâm.

-Con có nghe lời không thì bảo, hay con muốn ở nhà?- Bà Hà tỏ vẻ không vui.

-Con biết rồi, con sẽ về mà. Con đi đây.- Cậu nhanh chân chạy đi, nếu còn nấn ná thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

-Đi thôi.

Hoàng cùng đám bạn bước đi. Hôm nay ngày nghỉ nên cậu muốn ra ngoài chơi một lúc. Khi nghe mẹ nói là cả nhà Mai sẽ đến ăn cơm, cậu thật sự có chút mong ngóng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như không. Con người cậu lúc nào cũng vậy sao?

-Này suy nghĩ gì vậy?- Một cánh tay vỗ lên vai cậu.

-À, không có gì...

Tại nhà Mai.

-Anh Minh, ta đi thôi.- Mai háo hức hét như trẻ con.

-Hai đứa đi đâu vậy.- Mẹ nó hỏi.

-Hôm nay là ngày nghỉ, anh Minh và con đi chơi ạ.

-Không được, tối nay nhà ta có hẹn ăn tối với nhà cô Hà. Lần nào con đi chơi cũng về muộn, làm sao mà đi được.

-Vậy thì bố mẹ đi đi, con không muốn đi đâu.- Nó phụng phịu nhìn anh.

-Lâu lắm mới có ngày nghỉ, hai chúng con đi chơi để thư giãn một chút. Em nó không muốn đi thì mẹ cũng đừng ép.

-Nhưng...

-Anh à, em đợi anh ở ngoài nhé.

Nó không đợi mẹ nói hết câu đã chạy ra ngoài, nó mà không nhanh chân thì chắc hôm nay khỏi đi chơi mất. Nhìn thấy nó vội vội vàng vàng chạy trước, Minh không khỏi cảm thấy buồn cười, nó không thích đến thế cơ à?

-Mẹ cũng đừng nên ép nó quá. Con đi đây.

Minh chuẩn bị xong rồi ra ngoài. Nó đang đứng đợi anh.

Tối qua nó đã vào phòng anh nài nỉ suốt đêm để anh đưa đi chơi. Đương nhiên anh không thể nào từ chối nó. Vậy là chiều nay nó đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chẳng lẽ sợ anh nó nói không giữ lời sao?

-Anh sao thế?- Nó hỏi.

-Em làm gì mà sốt sắng như thế? Cứ như sợ anh đổi ý không bằng.

-Đâu có, em muốn tối sớm để được chơi nhiều hơn thôi.

-Em đã là học sinh trung học rồi đây.

-Thì đã sao, chẳng lẽ học sinh trung học thì không được đi chơi.

-Em... trẻ con quá đây.

-Đi thôi anh.

Nó kéo tay Minh đi nhanh về phía khu vui chơi thường hay đến.

Nó lại tiếp tục với đam mê của mình cùng những trò chơi đậm chất... con trai, và hình như lần nào nó cũng không được như ý muốn. Nhưng chỉ cần được vui chơi là tốt rồi, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái, còn hơn là ở nhà rồi phải đến nhà Hoàng gặp mặt cậu ta.

Minh nhìn nó vui chơi hăng hái, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ không ít, chỉ có khi ở bên cạnh nó, cậu mới có thể tháo bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng kia mà quan tâm, chăm sóc nó, cũng chỉ có nó mới có thể khiến anh một mực bảo vệ không thôi.

-Em có vẻ mệt rồi đấy.- Minh đứng cạnh Mai nói, trên trán nó giờ đã nhễ nhại mồ hôi.

-Em không sao, vui mà.- Nó lại nở một nụ cười rạng rỡ.

-Để anh đi mua kem cho em.

-Được ạ, anh Minh là nhất.- Nó không quên nịnh nọt Minh.

-Em ngồi ở đây đi, anh sẽ quay lại ngay.

Nó ngồi xuống ghế đá gần đó nghỉ ngơi, nhìn dáng anh dần biến mất trong đám đông người trước mặt...

-Mai, nhóc cũng ở đây sao?

Một giọng nói ấm áp cất lên, Mai ngược lên nhìn nhưng bị ánh sáng làm cho chói mắt nên nhất thời không thể nhìn rõ, đợi một lúc để thích ứng, nó nhận ra đó là Bảo.

-Em chào anh.- Nó mỉm cười

Bảo mỉm cười nhìn nó thay cho câu trả lời. Trên gương mặt anh vẫn còn lưu lại vết bầm, tuy nhiên đã không còn thấy rõ.

-Anh có sao không?- Nó dè dặt.

-Sao?... À, không sao đâu.

-Tại sao...?

-Nhóc đừng hỏi gì cả, là chuyện riêng giữa bọn anh thôi.

-Nhưng mà em không hiểu, có chuyện gì mà phải đánh nhau như thế?

-Nhóc tốt nhất đừng nên biết.

Bảo xoa đầu nó, đối với nó, anh thật sự cảm thấy rất thân thiện, anh cũng chẳng muốn nó bị lôi vào chuyện này, nó tốt hơn hết là nên lúc nào cũng vui vẻ như thế.

Cách đó không xa, mọi hành động của Bảo đều được Hoàng thu vào tầm mắt. Trong lòng cậu bức bối không thôi. Sao nó lại có thể thân mật như thế với Bảo? Nó rõ ràng là... là...Ồi trời ơi, cậu đang nghĩ gì thế này, nó và cậu vốn đâu có liên quan gì đến nhau, việc gì phải quan tâm cơ chứ.

-Này, Hoàng, cậu đi đâu thế?- Tiếng cậu bạn gọi với theo phía sau.

-Về nhà.- Hoàng bức bối.

-Ê, nó bị sao thế.- Cậu ta hỏi xung quanh chỉ nhận được cái lắc đầu khó hiểu.

Từ đằng xa, Minh đã nhìn thấy Bảo, gương mặt bỗng chốc tối sầm lại.

-Sao cậu lại ở đây?- Giọng nói lạnh đến cực độ.

-Liên quan gì đến cậu.- Bảo đứng lên, bỏ tay vào túi quần.

-Hai anh sao thế? Đến đây là để vui chơi mà.

-Nhóc ở lại chơi nhé, anh phải về rồi.- Bảo tránh ánh mắt như lửa của Minh, quay sang nó cười nói.

-Anh phải về rồi sao?- Nó tiếc nuối.

-Chúng ta đi.

Minh không tỏ ra thân thiện, nhanh chóng kéo nó đi để lại một mình Bảo đứng đó nhìn theo bóng lưng nó.

-Tốt nhất em đừng nên lại gần anh ta.- Minh nói như ra lệnh.

Nó chỉ biết im lặng, chắc chắn giữa hai người họ có chuyện gì đó rất lớn, nó phải tìm hiểu mới được.

Nhìn thấy Hoàng tức giận về nhà, bà Hà liền cảm thấy không ổn.

-Con có chuyện gì vậy?

-Không có gì ạ. Tối nay...

-À, tối nay gia đình Mai bận nên không đến được...

-Con không ăn tối đâu, mẹ đừng gọi con.- Hoàng bỏ lên phòng.

21. Chương 20: Sự Giúp Đỡ Đúng Lúc

Hôm nay là buổi học thể dục, trong phòng thay đồ nữ có rất nhiều học sinh đang tíu tít nói chuyện, vậy mà khi thấy Mai bước vào thì tất cả đột nhiên im lặng.

Mai cũng chẳng lấy làm lạ về điều đó, chuyện này đối với nó đã quá quen rồi. Lúc nào thấy nó, bọn họ đều như thế, cứ như thể nó là người lạ vậy. Phải học trong một môi trường như thế cũng thật cô độc, nhưng nó vẫn cảm thấy ổn vì ít ra nó vẫn còn có anh Minh.

Nó lướt qua mọi người, thản nhiên mở tủ quần áo để lấy đồng phục của mình. Khi nó vừa mở ra thì đồng quần áo rớt xuống chân nó, toàn bộ đã bị vấy bẩn, hơn nữa còn bị làm cho hỏng. Lại có người muốn gây chuyện nữa rồi.

Mai đưa mắt nhìn quanh khắp phòng, bọn họ vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục với công việc của mình rồi lần lượt rời phòng. Nó khẽ thở dài, tại sao từ khi vào trường, nó lại gặp nhiều rắc rối như thế này. Nó bỏ ra ngoài hành lang đứng, hít một hơi thật sâu để cố thể bình tĩnh, có thể nói, cũng nhờ vậy mà nó kìm chế được tính nóng nảy rất nhiều. Nhưng nó không phải là người ưa rắc rối, bất cứ điều gì cũng nên có điểm dừng của nó, vượt quá giới hạn thì không thể kiểm soát được.

Hoàng đã thay đồ xong, bước ra ngoài thì thấy Mai đang đứng trầm tư ngoài hành lang, bóng lưng toát lên vẻ gì đó cô độc khiến cậu không khỏi muốn quan tâm. Cậu bước lại gần nó mà hình như nó cũng chẳng phát hiện ra.

-Có chuyện gì mà đứng như trời trồng vậy, còn không đi thay đồ đi, muốn bị phạt nữa à?

Nó quay đầu lại nhìn Hoàng, gương mặt lạnh lùng đối diện với nét mặt vui vẻ của cậu ta.

-Không có gì.-Nó buông một câu chẳng mấy quan tâm rồi bước đi.

Hoàng cảm thấy khó hiểu, nó bị sao vậy?

Đúng lúc đó, một số nữ sinh đi ngang qua đang nói chuyện thì cậu mới biết có chuyện gì.

“Cốc...cốc...cốc...”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, bây giờ Mai đang ở một mình trong phòng thay đồ, không biết phải làm sao để có đồng phục.

-Ai vậy?- Nó dè dặt cất tiếng hỏi.

-Là tôi.

Nhận ra giọng Hoàng, nó mới mở cửa bước ra ngoài.

-Có chuyện gì không?- Nó vẫn lạnh nhạt như cũ.

-Cô còn định như thế này bao lâu nữa, sắp vào tiết rồi đấy.

-Tôi không sao cả. Cậu không cần phải ở đây nói những lời này.

-Đợi tôi một lúc.

Không đợi nó kịp hiểu thì Hoàng đã vụt chạy mất, chưa đầy 5 giây sau đã quay trở lại với bộ đồ thể dục trên tay. Cậu ta ném nó vào tay Mai rồi bảo.

-Vào trong thay đồ đi, nhanh lên tôi đợi.

Mai vẫn còn đang ngơ ngác thì đã nghe tiếng đóng cửa vang lên, cậu ta còn tốt bụng đóng cửa giúp nó nữa.

Phòng thay đồ nam và nữ khá gần nên cậu ta có thể đi nhanh như vậy cũng phải, nhưng sao cậu ta biết nó không có đồ thì nó không thể hiểu nổi.

“Cốc... cốc... cốc”

Bên ngoài một lần nữa có tiếng gõ cửa. Nhưng còn kèm theo một lời nhắc nhở.

-Nhanh lên, nếu muộn sẽ bị phạt đấy.

Là tiếng của Hoàng, trong lòng nó bỗng chốc cảm thấy có gì đó ấm áp lan tỏa.

“Cạch”

Cửa phòng mở ra, Mai đang bước từ trong ra, dáng vẻ vô cùng e ngại. Vì thân hình của Hoàng khá đồ sộ, hơn nữa lại là nam nên trang phục mặc trên người Mai có vẻ rất rộng, trông nó rất ngộ nghĩnh và đáng yêu. Nhìn thấy vậy, bất giác Hoàng nở một nụ cười.

-Tôi thấy hình như không ổn lắm.

-Ổn, rất ổn, mau đi thôi.

Nói rồi, Hoàng kéo nó chạy ra sân, bàn tay cậu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó, bàn tay của cậu thật ấm áp. Tâm tình nó bây giờ cảm thấy thật khác lạ, có chút vui vui không thể nói thành lời. Mùi bạc hà từ bộ quần áo lúc này cứ quẩn quanh trong tâm trí nó, mang lại cho nó sự thoải mái vô cùng.

Bên ngoài sân đã tụ tập đầy đủ học sinh, thấy Mai cùng Hoàng đang tiến lại gần, tay đang nắm tay, lại nhìn thấy bộ đồ trên người nó lại không khỏi hiếu kỳ. Lời bàn tán xôn xao được dập nổi lên.

Từ trong đám đông, Anh nhìn thấy việc đó thì vô cùng tức giận. Kể từ sau chuyện xảy ra với Mai lần trước, Hoàng đã hoàn toàn không để tâm đến cô nữa. Hôm đó cứ ngỡ không có ai can thiệp, nào ngờ giữa chừng lại xuất hiện Minh và Hoàng làm cô không kịp ứng phó. Đáng giận hơn là Hoàng không hề quan tâm tới cô mà một mực lo lắng cho nó khiến cô lại càng oán hận hơn. Nó là gì mà có quyền cướp đi Hoàng của cô chứ, cô nhất định không tha cho nó.

Mai hiện giờ đang rất chật vật trong bộ quần áo rộng thùng thình này. Vì Hoàng cao hơn nó nên quần áo đều dài khiến nó bước đi không được tự nhiên, nếu không cẩn thận sẽ bị vấp té mất. Chưa kịp kết thúc với suy nghĩ ấy thì nó chính thức vấp té, eo ôi, sao lúc nào nó suy nghĩ điều gì cũng xảy ra vậy?

Cứ ngỡ là phải ôm đất mẹ yêu dấu thì nó cảm nhận được một vòng tay đang ôm lấy nó, kéo nó về phía sau. Mở mắt ra, chưa kịp hoàn hồn đã đối diện với gương mặt đẹp trai vô đối của Hoàng(hình như đây là lần đầu tiên nó khen cậu thì phải).

Cả lớp lại một phen nín thở.

Chưa bao giờ nó được nhìn Hoàng ở khoảng cách gần đến thế, cậu ta thật sự rất đẹp, thảo nào mà lại được mệnh danh là hotboy của lớp, quả không sai.

Nhìn đôi mắt trong veo của nó đang đối diện với mình, Hoàng bỗng cảm thấy tay chân cứng nhắc, căng thẳng đến tột độ. Tại sao lại có một cô gái đáng yêu như thế này mà cậu lại không nhận ra sớm nhỉ? Cô gái này thật sự rất đặc biệt, luôn thu hút ánh nhìn của cậu, đặc biệt là đôi mắt này, nó quá là trong sáng.

Nhận thấy có chút gì đó bất thường, nó định thần lại thì nhận ra. OMG nó đang nằm gọn trong vòng tay của Hoàng, nó vội vã đẩy cậu ra. Trời ạ, nó vừa có hành động điên rồ gì thế này, ngắm nhìn cậu ta ngây ngốc, còn ở trong một khoảng cách gần đến thế. Đã vậy, tim nó còn đập loạn lên như thế này nữa. Nó nhất định là có vấn đề rồi.

Cả lớp trông thấy một màn đó không khỏi làm loạn cả lên, trong đó có cả ánh mắt tức giận như viên đạn của Anh.

22. Chương 21: Gặp Lại Bạn Cũ

Từ sau buổi học hôm ấy, trong lớp nổi lên không ít tin đồn xoay quanh chuyện giữa Mai và Hoàng. Nó cũng chẳng quan tâm nhiều, đối với nó, chuyện đó đã quá bình thường rồi.

Tiếng cô giáo chủ nhiệm vang lên át đi hẳn tiếng nói chuyện trong lớp khiến tiếng ồn ào lập tức dịu xuống. Liền sau đó có hai người đem bàn ghế vào trong lớp.

-Hôm nay lớp ta có hai bạn mới.

Cô vừa dứt lời thì bên ngoài đã có hai người bước vào, một nam, một nữ.

-Xin chào, mình là Nguyễn Bảo Châu.- Giọng nói rất dịu dàng vang lên.

-Trần Dương.- Lời nói có chút bất cần.

Cả lớp được một phen thích thú, không ngờ lớp lại đón nhận hai thành viên mới đẹp như vậy. Cả hai được sắp xếp ngồi vào bàn vừa được chuyển vào ở cuối lớp. Lúc đi ngang qua, cậu con trai kia còn nháy mắt với Mai một cái, còn nó thì vẫn ngơ ngác nhìn hai người họ không thôi. Điều đó làm Hoàng cảm thấy bức bối.

Cô giáo vừa bước ra khỏi lớp, cậu con trai kia đã ôm chầm lấy Mai khiến cho cả lớp một phen mãn nhãn.

-Gặp lại cậu tớ mừng quá.

Mai cũng bị hành động đó làm cho bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng hòa vào niềm vui kia. Cô bạn ngồi bên cạnh cũng chỉ biết lắc đầu.

-Hai người quên tôi luôn đó hả?

-Đâu có, Châu yêu quý, tớ rất nhớ cậu đó.- Nó nịnh nọt.

-Cậu chỉ được cái dẻo miệng.

Cả lớp hoàn toàn bị sốc trước cảnh tượng này, hóa ra nó quen biết với hai người bạn mới này sao?

Hoàng thì sớm đã bị hành động của Dương chọc cho tức giận mịt mù, dùng dùng bỏ ra ngoài khiến nó khó hiểu, nhưng nó cũng chẳng quan tâm lâu vì bây giờ nó đang có rất nhiều thắc mắc cần giải đáp.

Tiếng đánh trống báo hiệu giờ ra chơi vừa vang lên, nó đã kéo hai người bạn của mình ra khỏi lớp. Sau khi đã yên vị trên chiếc ghế đá, nó mới bắt đầu công cuộc “chất vấn”.

-Sao hai cậu lại ở đây?

-Học.-Dương trả lời như một điều hiển nhiên.

-Tớ không nói chuyện đó.

-Thế cậu muốn nói chuyện gì?

-Tại sao hai cậu lại chuyển trường?

-À, chuyện đó hả...- Dương bỏ lửng câu nói.

-Không có gì đâu, tại bọn tớ thấy nhớ cậu nên chuyển trường thôi, không có gì quan trọng cả.- Châu thay Dương trả lời.

-Có ngốc mới tin.- Nó phủ nhận.

-Haizz, cậu không tin thì thôi.-Dương thở dài ra vẻ tiếc nuối.

-Hai cậu không định nói thật à?

-Có gì nói nấy, tại cậu không tin thôi.-Châu cũng làm bộ chán nản.

-Thôi được rồi, cứ cho là thế đi.- Nó chịu thua.

-Nhóc, có chuyện gì mà vui thế?

Đang nói chuyện thì phía đằng sau vang lên một giọng nói quen thuộc. Nó quay người lại thì bắt gặp gương mặt baby của Bảo đang tiến lại gần.

-Chào anh.

-Ai đây?- Bảo tò mò.

-À, đây là hai người bạn cũ của em mới chuyển đến đây sáng hôm nay. Đây là Châu, còn đây là Dương.- Nó giới thiệu- Còn đây là anh Bảo, đàn anh của tớ.

-Ồ, hóa ra là bạn nhóc sao, kể từ khi vào trường đây là lần đầu tiên anh thấy nhóc có bạn đấy.

-Anh nói thế là sao?- Châu nhận thấy có gì đó không ổn liền hỏi lại.

-À, không có gì đâu.- Nó xua tay- Ý anh ấy là tớ cứ ở trong lớp, hiếm khi thấy tớ ra ngoài chơi cùng bạn bè ấy mà.

-Thật vậy không?

-Thật mà, đừng lo, tớ đâu phải con nít.

-Chà chà, so với nhóc thì em ấy có vẻ xinh đẹp và dịu dàng thật đấy.-Bảo cất tiếng chuyển chủ đề.

-Cảm ơn anh.- Châu lịch sự.

-Ý anh là em xấu?-Nó hỏi lại.

-Là nhóc tự nói đấy nhé, không phải anh nói đâu.-Bảo mỉm cười.

-Anh...

-Còn cậu nhóc nào đây, tên là Dương phải không, trông cũng được đấy chứ.

-Anh quá khen- Dương không khách sáo, tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

-Ấy ấy, cậu ấy là nữ, không phải là nam đâu.

Bảo ngớ người, không ngờ “cậu nhóc” này lại là con gái.

Mai cũng không cảm thấy khó hiểu, nó biết chắc rằng trong lớp lúc này ai cũng nghĩ nó là con trai. Dương là một cô gái mang đậm phong cách tomboy, vì thế bị nhầm cũng là chuyện bình thường. Đối với Dương, chuyện đó cũng chẳng có gì to tát nên cũng chẳng mấy quan tâm đến việc đính chính cách nhìn nhận của mọi người.

-Ồ, thật sao, thật là không thể ngờ.-Bảo lên giọng.

-Không sao, anh cũng không phải người đầu tiên nhầm.

-Vậy à, xem ra bạn nhóc cũng tài ba thật, có thể lừa được bao nhiêu là người đấy chứ.

-Này, đây là phong cách của tôi, tôi chẳng hề đi lừa ai cả, anh thì càng không.

-À, thế là anh nói sai sao?- Bảo quay sang Mai- Bạn của em coi bộ dữ dằn quá.

-Anh đang nói ai đó hả?- Dương đứng dậy.

-Tôi có nói cô nhóc sao?- Bảo nhún vai tỏ vẻ vô tội.

-Ai là nhóc, người ta đã trưởng thành rồi đấy.

-Thế mà từ nãy giờ tôi cứ nghĩ đang nói chuyện với một cô nhóc nào đó đấy.

-Anh... Anh...

Tình hình trở nên hết sức căng thẳng, cả Mai và Châu đều không thể can thiệp. May thay đang lúc cao trào thì tiếng trống trường vang lên. Mai cùng Châu phải nhanh chóng lui Dương về lớp.

23. Chương 22: Buổi Hẹn hò Đầu Tiên

-Mai, con đâu rồi?- Tiếng của mẹ nó vang vọng khắp nhà.

-Con ở đây ạ.- Nó nhăn nhó rời khỏi phòng.

-Con đem đồ này sang nhà cô Hà giúp mẹ nhé.- Mẹ nó tươi cười.

-Tại sao con phải đi ạ?- Nó tròn mắt.

-Chứ chẳng lẽ con nói mẹ đi.- Mẹ nó trợn mắt nhìn nó.

-Con không có ý đó.

-Vậy thì tốt, con đi chuẩn bị đi rồi đi nhanh lên.

-Mẹ làm gì mà vội quá vậy. Con biết rồi.

Haizz, vậy là đi đứt ngày nghỉ cuối tuần bình yên của nó. Đành vậy, nó phải thuận lòng mẹ để đi ra ngoài, lại là đến nhà tên kia nữa chứ.

Sau một hồi vòng vèo ngang dọc, cuối cùng nó cũng đã đến được nhà của Hoàng. Nhấn chuông một hồi lâu mới có người ra mở cửa, mà người mở cửa này hơi quen quen. Hình như là...

-Sao lại là cậu?- Nó hỏi.

-Câu này tôi hỏi cô mới đúng. Sao cô lại ở đây?

-À.- Giờ nó mới nhận ra mình hỏi ngược đến mức nào.- Mẹ tôi bảo tôi đem cái này đến cho cô Hà.

-Vậy à, vào nhà đi.

-Thôi khỏi, cậu cầm vào đi, tôi về đây.

-Khoan đã.- Hoàng vội lên tiếng ngăn cản ý định của nó.

-Còn có chuyện gì sao?

-Đợi tôi một chút.

Không đợi nó trả lời, Hoàng đã chạy biến vào bên trong, nhưng cũng rất nhanh sau đó quay trở lại.

-Sao thế, có chuyện gì?

-Nếu không bận thì cùng tôi đi dạo được không?

-Đi dạo?

-Đúng vậy.

-Hôm nay cậu bị sao thế, bỏ đá hả?

Hoàng tròn mắt nhìn nó, cả điều đó mà nó cũng có thể nghĩ ra sao, có nhầm không vậy?

-Rất cuộc cô nghĩ đi đâu thế, chỉ đơn giản là đi dạo thôi mà suy nghĩ phức tạp vậy.

-Là cậu có hành động lạ đấy chứ, đâu trách tôi được.- Nó trưng bộ mặt ngây thơ vô số tội của mình ra nhìn cậu.

-Vậy thì cuối cùng cô có đi không?- Thật không thể kiên nhẫn với nó.

-Cậu làm gì mà nóng giận vậy?- Nó cười cầu hòa.- Đi thì đi.

Cuối cùng thì cậu cũng đã có thể có thời gian ở riêng với nó. Tuyệt vời.

Hôm nay hình như tâm trạng nó có chút khác lạ, hay là do có cậu đi bên cạnh nên cảm thấy có chút không tự nhiên? Là nó đã suy nghĩ nhiều rồi, làm gì có chuyện đó cơ chứ. Nó trước nay đều không coi Hoàng ra gì, vậy thì sao lại vì có cậu ta bên cạnh mà cảm thấy như vậy. Tuy nghĩ thế nhưng nó vẫn không tài nào giải thích nổi trái tim đang đập loạn lên của mình.

Tình hình của Hoàng cũng chẳng khác hơn, trước đây đều là cậu chủ động nói chuyện cùng người khác, vậy mà bây giờ đi cùng nó lại không biết mở lời như thế nào, thật là tức chết đi được. Kinh nghiệm bao nhiêu năm tán gái của cậu bị nó thổi bay đi sạch sành sanh không sót lại một chút nào, đã thế, cậu còn cảm thấy có chút không tự nhiên khi đứng trước mặt nó nữa chứ, chuyện gì đang xảy ra vậy trời?

-Cậu/Cô...- Hai người đồng thanh.

-Cô nói trước đi.

-Thôi cậu nói trước đi.

-Thế cô muốn nói gì?

-Tôi muốn hỏi cậu rủ tôi đi dạo chỉ như thế này thôi à?.- Người ngoài nhìn vào thật đúng là họ như hai người xa lạ đi cùng đường.

-Vậy bây giờ cô muốn gì?

-Ta đi ăn kem đi.- Nó đề nghị.

-Cô muốn lợi dụng tôi đấy à?

-Cái gì mà lợi dụng, là cậu năn nỉ tôi đi với cậu đấy chứ.

-Năn nỉ? Không ngờ từ này nó cũng nói ra được.

-Vậy chẳng lẽ lại là tôi?

-Thôi được rồi, đi thì đi.- Hoàng cố nén giận.

Nó tươi cười nhảy chân sáo đi trước vào cửa hàng kem phía trước. Hóa ra nhìn thấy cửa hàng đó nên nó mới muốn ăn, đánh chừa lòng nó vậy, phải tạo ấn tượng tốt chứ. Nhưng khi vào bên trong thật sự cậu cảm thấy hối hận về quyết định của mình.

Vừa ngồi vào bàn, nó đã gọi điện cho hai người bạn thân của nó, chưa đầy 5 phút sau, cả ba đã chén sạch trên dưới 10 ly kem làm Hoàng không khỏi cau mày, buổi đi chơi đầu tiên với nhau đã bị nó phá tan tành, đã thế cũng hao tốn không ít tiền. Cô gái này thật khác người.

24. Chương 23: Mối Tình Đơn Phương

Châu đang khệ nệ ôm một chồng sách từ thư viện về lớp. Cô vốn là người ham đọc sách nên tình trạng như thế này đã không phải là quá xa lạ.

-Em làm gì mà đem nhiều sách thế?-Giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới làm cô thoáng giật mình, lâu như vậy không gặp, anh vẫn thế.

-Em không sao, đã quen rồi.- Châu quay người lại đối diện với Minh khẽ gượng cười.

-Thật sự không sao?- Minh nhíu mày nhìn chồng sách, không chừng có thể đè được cô.

-Không sao ạ.-Châu cười nhẹ, nụ cười thoáng qua như một cơn gió.

-Đưa đây cho anh.

Minh nhanh chân tiến về phía trước đỡ lấy chồng sách từ tay Châu. Cô vẫn còn đang ngơ ngác thì đã nghe thấy tiếng gọi của anh.

-Sao thế, em không về lớp sao?

Vẫn giọng nói lạnh lùng ấy nhưng Châu vẫn cảm thấy có chút ấm áp trong lòng.

Châu bước chậm chậm phía sau Minh, ngắm nhìn bóng lưng anh không rời mắt.

Từ ngày đầu tiên gặp anh, cô biết rằng mình đã thích anh, nhưng cô biết anh không dành cho cô bởi trong lòng anh luôn tồn tại một người con gái khác, tuy cô gái ấy đã mất nhưng cô biết vị trí của cô ta trong lòng anh sẽ khó mà thay đổi, vì thế Châu chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn anh.

Mỗi khi nhìn thấy anh tỏ ra quan tâm lo lắng cho Mai, cô thật sự rất ghen tị, nhưng vẫn không dám nói ra lòng mình. Anh và cô như hai mặt đối lập, cô mãi mãi cũng chẳng thể nào chạm tới anh. Đã vậy, sao còn đối với cô như thế, sẽ lại càng khiến cô nảy sinh ảo tưởng mà thôi.

-Em sao thế?-Minh hơi dừng bước.

-À, không có gì?- Châu có chút bối rối.

-Em đọc sách cũng nhiều thật, Mai mà bằng một nửa em thì anh cũng mừng rồi.

-Đâu có, Mai thông minh hoạt bát như vậy mới tốt, em chỉ là một sách thôi, có gì đáng nói.

-Một sách cũng có cái tốt của nó. Em không nên nói thế.

Cả hai lại lâm vào tình trạng trầm mặc, bước gần tới cửa lớp, Châu vội lên tiếng.

-Đến đây được rồi ạ, anh đưa cho em đi.

-Ừ, cũng được.

Minh cúi người trả chồng sách cao ngất ngưỡng cho Châu, ngón tay hai người bất giác chạm vào nhau. Thoáng chút lúng túng, Châu quay vội đi, giấu đi gương mặt ngượng ngùng đang dần ửng đỏ. Minh cũng im lặng không nói gì, nhìn bóng lưng của Châu hướng về phía mình.

-Anh... anh về lớp đi.-Châu ngập ngừng.

-Được rồi, anh đi đây.

Minh bỏ hai tay vào túi quần, khoan khoái bước đi, dáng điệu lạnh lùng ấy sao mãi chẳng thể phai nhạt trong tâm trí Châu, hơn nữa lại càng ngày càng khắc sâu?

Nhìn bóng Minh đã khuất sau hành lang, Châu mới từ từ bước vào lớp, đặt chồng sách lên bàn, cô khẽ thở dài, giờ chẳng còn tâm trạng nào mà đọc sách nữa.

-Chà chà, cậu lại tiếp tục thói quen đấy à?-Dương ngồi bên cạnh nhìn chồng sách trầm trồ hỏi.

-...

-Này, cậu có nghe tớ nói không đấy?- Dương vỗ nhẹ vai Châu.

-Hả, cậu nói gì?- Châu giật mình.

-Haizz, cậu nghĩ gì mà chuyên tâm như thế, đến tớ nói gì cũng không nghe.

-Không có gì.

-Có thật là không có gì không đấy? Lúc nãy hình như tớ thấy ai đó đi ngang qua lớp thì phải, nhìn đáng hơi bị quen đó nha.- Dương nói đầy hàm ý.

-Thật sự không có gì mà.

-Cậu thôi cái điệu bộ đó đi được không? Đã hai năm rồi đó, biết thế này thì đừng có chuyển trường.

Là bạn thân bao năm Châu nghĩ gì đương nhiên Dương hiểu rõ, chỉ là cô bạn này quá mức hiền lành, chỉ muốn nhìn từ phía sau, muốn cho người khác không bận tâm về mình.

-Tớ ổn mà.- Châu nói nhỏ.

-Không biết nói sao với cậu, chỉ bằng bây giờ tớ thay cậu nói với anh ta?

-Đừng...- Châu cuống quýt giữ lấy Dương.- Đừng làm như thế.

-Thật hết cách với cậu mà.- Dương thở dài ngồi xuống bên cạnh Châu.

-Là tớ tự mình đa tình, đâu thể trách ai.

-Thôi được rồi, tớ không muốn cùng cậu nói chuyện này nữa, cậu cũng đừng suy nghĩ nữa.

-Ừ...

25. Chương 24: Giận Dỗi

Bây giờ là giờ học tự chọn.

Tại bàn cuối đang diễn ra một “cuộc chiến tranh thế giới” với quy mô nhỏ nhưng sức công phá không hề nhỏ.

-Này, tớ không nghĩ đó là cách đúng đâu.- Châu lên tiếng phản bác.

-Bài này tớ đã làm rồi, chắc chắn là như thế này.- Mai không chấp nhận.

-Không đúng, kết quả của tớ mới đúng, hai cậu làm sai thì có.- Dương cũng không chịu thua một mực bảo vệ ý kiến của mình.

-Cậu nói ai sai, chẳng phải lúc nào cậu cũng làm sai sao?- Mai nóng nảy lên.

-Bình tĩnh đi, coi lại lần nữa thử xem.- Châu lúc nào cũng là người giải quyết mâu thuẫn.

-Tớ không tin tớ làm sai.-Dương vẫn khẳng khái.

-Cậu không sai thì tớ sai à?- Mai không đồng tình.

-Các cậu như thế thì các bạn khác không học được đâu.- Châu khẽ thở dài.

Lúc này nó và Dương mới chú ý, hóa ra từ bọn nó đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt tò mò lẫn khó chịu từ mọi người trong lớp. Nếu Châu không nhắc nhở thì chắc hai đứa nó sẽ cho cả lớp chứng kiến một màn tranh đấu nhố đời mất.

Hoàng vẫn ngồi im lặng bên cạnh Mai. Vốn dĩ là cậu hoàn toàn ngỡ ngác trước hành động này của Mai, từ trước tới giờ luôn thấy Mai đối xử với bạn bè rất tốt, không ngờ cũng có lúc lại tranh cãi quyết liệt như vậy. Đúng là được mở rộng tầm mắt. Nhìn về mặt đảng đảng “sát khí” kia, nếu không có Châu can ngăn thì không biết thật sự sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Mai và Dương nhất thời biết điều không cãi nhau nữa nhưng nhìn ánh mắt hai người thì vẫn chẳng ai chịu nhường ai.

Hoàng cảm thấy kì cục nên cầm lấy cuốn vở của Mai xem qua, rốt cuộc là bài gì mà khiến bọn họ cãi nhau đến thế.

Liếc nhìn qua một chút, Cậu khẽ cười thầm, hóa ra là bài này sao. Bài toán này có thể nói là khó nhưng là bài cậu đã từng làm nên rất nhanh nhận ra vấn đề của nó ở đâu.

-Bài này làm thế này này.

Không đợi nó kịp phản ứng, Hoàng lấy luôn cây bút nó đang cầm trên tay làm thật nhanh. Chưa đầy 5 phút, một bài giải hoàn thiện đã hiện ra, rõ ràng và chi tiết.

-Xong rồi này.- Hoàng chìa cuốn vở ra trước mặt nó.

Nó nhận lấy cuốn vở xem qua một lượt rồi đưa cho hai đứa bạn xem, mắt thì nhìn Hoàng với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

-Không ngờ cậu lại giỏi như thế đấy.

Hoàng nghe nó khen mình như vậy bỗng nhiên cảm thấy tâm hồn lâng lâng cứ như đang ở trên tận mây xanh.

Nhưng không để cậu hưởng thụ cảm giác ấy được bao lâu thì câu nói tiếp theo của Dương làm cậu như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

-Đúng là giỏi thật. Nhưng mà Mai này, cậu ta là ai thế?- Dương nhìn Hoàng.

-Ừ, trông cậu ta quen quen sao ấy.-Châu cũng tỏ ra tò mò.

Không phải chứ, hôm trước còn được cậu ta đãi một châu kem mà lại quên nhanh thế ư, trí nhớ có vấn đề gì không vậy? Không biết phải nói sao với hai người này luôn.

-Cậu ấy tên là Hoàng, ngồi cùng bàn với tớ. À, hôm trước cậu ta đãi tui mình ăn kem ấy.- Mai từ từ giới thiệu.

-À- Cả hai cùng gật gù.

-Tớ thấy hai người có vẻ thân thiết nhỉ?- Dương nhìn Mai.

-Làm gì có, chỉ là bạn bình thường thôi.- Nó xua tay.

-Thôi, chúng ta tiếp tục đi.- Châu kéo hai đứa vào bài tập tiếp theo.

Vậy là cả ba lại tiếp tục to nhỏ làm bài tập, Hoàng chính thức bị cho ra rìa lần thứ hai. Gì chứ, trong lớp cậu cũng được coi là có sức hút “mãnh liệt nhất”, vậy mà sao đối với ba người họ lại chẳng đáng để tâm như vậy. Đúng là bạn bè có khác, cách nhìn nhận người cũng giống nhau. Haizz...

Mà lúc này Mai nói cậu là gì nhỉ? Bạn bè bình thường sao? Trong lòng nó, cậu thật sự chỉ là một người bạn bình thường không hơn không kém. Hóa ra là vậy, Hoàng khẽ cười tự giễu chính mình rồi bỏ ra ngoài.

Thấy Hoàng bỗng nhiên tức giận bỏ ra ngoài, Mai cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Cậu ta bị làm sao thế nhỉ? Hay là tại lúc này nó có nói gì không phải, mà nó nói đúng sự thật mà, có gì sai đâu?

-Haizz.- Nó vờn vai- Tớ ra ngoài một chút, các cậu cứ tiếp tục học đi nhé.

-Ừ.- Châu không nhìn nó, đáp cho có lệ.

Nó nhanh chân bước ra ngoài, tầm mắt cứ nhìn quanh quẩn như đang tìm kiếm ai đó. Nó đang tìm gì vậy chứ?

Và rồi, bước chân nó dừng lại ở gốc cây phượng già gần ấy, mắt dán chặt vào một đôi trai gái đang ở cách đó không xa.

Ở nơi đó, một nữ sinh đang ôm lấy một nam sinh từ phía sau, trông rất là tình tứ. Bất ngờ hơn khi nam sinh ấy lại là Hoàng.

Nó quay người lại, tựa vào gốc cây phượng xù xì. Bỗng nhiên nó thấy đau lòng, trái tim như thắt chặt lại khi nhìn thấy cảnh đó. Tại sao, tại sao lại đau thế chứ, dường như không thể nào hít được, mọi thứ đều trở nên khó khăn. Chẳng phải trước kia, nó chẳng bao giờ coi cậu ta là bạn, lúc nào gặp nhau cũng muốn gây gổ sao, thậm chí còn không muốn nhìn mặt cậu ta nữa. Vậy sao bây giờ lại đau lòng như thế. Vốn đã biết bản tính con người cậu ta là vậy, tại sao còn có chút ảo tưởng trong lòng?

Nó cố gắng đứng thẳng người rồi quay trở về lớp. Nó không nhớ rõ mình về lớp bằng cách nào, chỉ biết rằng kể từ lúc đó nó đã hạ quyết tâm. Nếu đã có chút ảo tưởng gì đó về Hoàng, tuyệt đối phải dập tắt nó đi.

26. Chương 25: “kẻ Thù” Của Dương

Tiết trời hôm nay khá là mát mẻ, gió nhẹ thổi qua cũng đủ làm cho tâm trạng con người trở nên thư thái nhẹ nhàng.

Dương bước bộ trên con đường đến trường, thư thái tận hưởng khí trời thanh mát, đưa tay đón nhận những chiếc lá vàng lìa cành bay bay trong gió buổi sớm. Trang phục nam sinh, chiếc mũ lưỡi trai đính tán, đeo chiếc ba lô đen, trông Dương rất giống một cậu nhóc mới lớn đầy tinh nghịch và đáng yêu.

Từ phía đằng sau, Bảo đã nhận ra Dương. Không hiểu sao dù ở đâu hay trong hoàn cảnh nào, anh vẫn nhận ra Dương, ở cô có điều gì đó đặc biệt cuốn hút anh chẳng? Trông cô lúc này cũng có chút nữ tính ấy chứ, một cách nữ tính rất đặc biệt.

-Này nhóc, đi sớm thế?- Bảo tiến lên phía trước quàng tay qua cổ Dương kéo sát vào người.

-Anh đang làm cái trò gì vậy?- Dương giãy nảy lên.

-Ồ, tôi cứ tưởng gặp được một cậu nhóc dễ thương nào đó chứ.- Bảo ra vẻ thất vọng.

-Anh biến thái à?

-Sao lại nói chính mình như thế.- Bảo tiếp tục lắc đầu.

-Anh... Đồ biến thái, thấy con trai thì cứ sấn lại gần, anh biến thái chứ ai.- Dương tức giận.

-Tôi biến thái ư? Cứ cho là vậy đi, dù gì cũng có bạn.

-Tôi không có biến thái giống anh.

-Tôi có nói là nhóc sao?- Bảo tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Anh... Anh... Anh muốn chết phải không?

-Đâu có, tôi đây còn yêu đời lắm cơ. Trông mặt ai kia hình như đang muốn nổ tung rồi. Ồi chạy mau thôi.- Bảo trêu tức Dương.

-Anh đứng lại đó. Anh chưa xong với tôi đâu. Đứng lại.- Dương đuổi theo, quyết bắt cho bằng được Bảo.

-Tôi không ngốc đến mức đứng lại đâu.

-Anh có giỏi thì đứng lại coi.

-Nhóc có giỏi thì bắt tôi đi.- Bảo nhại lại giọng Dương.

-Anh... Anh... -Dương dừng lại lấy sức, không ngờ một buổi sáng đẹp trời như thế này lại hoàn toàn bị anh ta phá hỏng.- Anh đứng lại đó.

Dương ra sức đuổi theo nhưng vẫn không đuổi kịp, tức giận, cô đứng lại đưa ánh mắt đầy oán hận nhìn người đang toét miệng cười đang đứng ở phía xa kia.

-Haizz, nhóc mà nhìn như thế thì mắt sẽ bị...- Bảo tiến lại gần Dương.

-Hừ, tại ai cơ chứ.- Dương vẫn như muốn ăn tươi nuốt sống Bảo.

-Ấy ấy, đừng như thế nữa, nhìn như thế hại mắt lắm đấy.- Bảo không ngừng trêu chọc.

Cơn thịnh nộ lại tiếp tục được bùng nổ, Dương nhanh chóng bắt lấy Bảo. Lần này thì Bảo lại để cho Dương bắt được, thế là cô cứ tới tấp đấm Bảo cho hả dạ. Dương đâu biết rằng những cú đấm đó chỉ như gãi ngứa cho anh mà thôi.

-Chà, nhóc như thế này thì làm sao để người khác có thể che chở được bây giờ.

-Tôi không cần.- Bỗng nhiên Dương dừng tay lại, cả người trầm lặng hẳn đi rồi lặng lẽ bước đi.

-Này, sao thế, giận rồi à?- Thấy thái độ này, Bảo cũng lấy làm lạ.

-Không có gì, anh không đi học à?- Giọng nói lại trở về vẻ lãnh đạm hàng ngày.

-À... đi học...

Bảo như ý thức được một chút nhìn qua đồng hồ. Mà hình như giờ này thì...

-Hai em là học sinh mà như thế hả? Hai em ra ngoài hành lang đứng cho tôi.

Sau khi nghe giám thị lải nhải cả một tiếng đồng hồ về tội đi học trễ, cuối cùng thì cả hai phải chịu phạt ra ngoài đứng.

-Tại anh hết đó.- Dương lầm bầm.

-Sao lại đổ tội cho tôi.

-Nếu không phải tại anh thì tôi bây giờ đứng đây chắc?- Dương trừng mắt.

-Này, nhóc không thấy tôi cũng bị phạt đây hả, là cả hai cùng có lỗi mới đúng.

-Anh tự làm tự chịu, còn lôi kéo tôi vào. Mà sao anh cứ gọi tôi là nhóc thế nhỉ, tôi không phải trẻ nhỏ, anh hiểu chưa?- Dương hơi nâng âm lượng.

-Nhóc nói thế là không đúng rồi, nếu nhóc lơ tôi mà tiếp tục đến trường thì đâu có chuyện gì, cũng là nhóc muốn chơi đùa với tôi thôi, đâu thể trách tôi được. Còn cái miệng này là của tôi, tôi muốn nói như thế nào là việc của tôi.- Bảo tỏ ra vô cùng cứng đờ.

-Bây giờ anh muốn tôi nổi cáu lên mới chịu phải không?- Con người anh ta đúng là nói sao cũng là mình đúng.

-Nhóc như thế nào là chuyện của nhóc, liên quan gì đến anh đâu chứ.- Bảo nhún vai.

-Không được gọi tôi là nhóc.- Dương dường như đã gào to lên làm cho Bảo cũng phải giật mình.

-Hay nhỉ, đã đứng đây chịu phạt mà còn hăng quá nhỉ hay là muốn “uống trà” tiếp?- Tiếng thầy giám thị đi ra làm Dương hoảng hốt, không ngờ trong phút chốc lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Ôi, tại anh ta cả, tất cả đều tại anh ta cả.

-Em xin lỗi thầy ạ.- Dương lí nhí.

-Hai em đứng hết buổi học cho tôi.- Thầy “nhẹ nhàng” buông một tiếng rồi đi mất.

-Haizz, vậy là nhờ “phúc” của nhóc mà tôi lại phải tiếp tục đứng đây thêm mấy tiếng đồng hồ rồi.- Bảo nói.

-Anh im đi. -Dương liếc mắt nhìn Bảo, có thể thấy ánh mắt này có sức sát thương rất lớn. Bảo đành ngậm miệng lại.

Ôi trời ơi, cuộc đời học sinh chăm ngoan học giỏi phút chốc đã bị anh ta phá tan, sao cô lại gặp phải anh ta nhỉ? Đúng rồi, là do Mai giới thiệu. Ôi, bạn tốt bao nhiêu năm cuối cùng lại bị nó hại thành ra thế này đây. Mai ơi là Mai.

Ở trong lớp học, có ai đó vừa bị hắt xì liên tục.

27. Chương 26: Em Muốn Đi Dã Ngoại.

Giữa Mai và Hoàng lại tiếp tục xảy ra chiến tranh lạnh. Mặc dù cậu cũng không hiểu tại sao nhưng thái độ lạnh nhạt của nó đối với cậu cũng đủ khiến cậu cảm thấy bức mình. Tự nhiên bị đối xử như vậy không phải ai cũng có thể bình thường, có thể nói là đang giận dỗi đi. Hai người chẳng ai nói với nhau một câu nào.

Châu và Dương cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hai người họ lúc nào cũng mang vẻ mặt đờ đàng oán giận nhìn nhau. Haizz, rốt cuộc có chuyện gì vậy, có ai nói cho họ biết với, như thế này thì làm sao mà tập trung học được.

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Mọi tiếng ồn đều lắng xuống.

-Cuối tuần sau, trường sẽ tổ chức một buổi dã ngoại, em nào muốn tham gia thì đăng kí với lớp trưởng. Cô mong các em sẽ tham gia đầy đủ. Đây là hoạt động thường niên của trường, vì vậy sẽ có nhiều hoạt động hay, các em sẽ có thể thư giãn cùng các bạn.

Mai, Châu và Dương đều rất hứng thú, nhưng một điều lạ là mọi người trong lớp đều không mấy quan tâm. Có thể thấy bản danh sách đăng kí không quá 15 người. Sao vậy nhỉ, đi dã ngoại vui mà, tại sao lại không có ai đi nhỉ?

Vốn định không đi, nhưng thấy Mai đăng kí đi, Hoàng chần chờ một lúc rồi cũng đăng kí.

Một màn sau đó thật khiến Mai cảm thấy buồn cười.

Sau khi Hoàng đăng kí xong thì danh sách đăng kí tham gia đã tăng vọt.

-Chuyện gì mà kì vậy?- Nó ngây ngốc hỏi.

-Mọi năm đều vậy.- Hoàng nhún vai.

-Năm nay mới là lần thứ hai cậu đi. Nói cứ như cậu đi nhiều lắm vậy.- Nó bĩu môi

-Dựa theo tình hình mà nói thôi.- Hoàng đối với thái độ của nó cũng chẳng có phản ứng gì.

-Là sao?

-Có hotboy đi thì đương nhiên là có người sẽ đi.

-À...

Vậy không phải là đi để ngắm người đẹp sao, học sinh gì mà háo sắc quá vậy. Ngắm lại một chút, Mai quay sang nhìn Hoàng.

-Ý cậu nói cậu là hotboy?

-Không phải vậy sao?

-Ảo tưởng.

-Đó là sự thật không thể phủ nhận.

-...

Mối quan hệ của hai người rốt cuộc cũng trở lại bình thường.

-Mẹ ơi, cuối tuần sau con sẽ đi dã ngoại với trường.- Chưa vào tới nhà đã nghe tiếng nó lạnh lạnh.

-Em đã đăng kí?- Minh bỏ chiếc cặp sách sang một bên.

-Vâng, anh cũng đi chứ ạ?- Nó tỏ ra vô cùng háo hức.

-Không.- Anh nói một từ khiến nó cứng miệng- Em cũng đừng đi.

Anh như thế chẳng khác nào tạt một gáo nước lạnh vào mặt nó. Ôi anh trai yêu quý, sao anh nỡ đối xử với nó như vậy.

-Tại sao ạ? Em muốn đi.- Nó lắc đầu.

-Anh không muốn em đi.- Hôm nay Minh chẳng còn nhẹ nhàng nữa.

-Nhưng mà em muốn đi, em muốn đi.- Nó nũng nịu.

-Em... Ai sẽ chăm sóc cho em?- Minh lúc nào cũng chịu thua cửa này của nó. Ai bảo anh yêu quý nó như vậy.

-Em tự chăm sóc ình được.- Nó tự tin nói.

-Vẫn không được.- Minh lắc đầu.

-Hu hu, bố ơi, mẹ ơi, anh Minh bắt nạt con.- Mai nước nở.

-Có chuyện gì thế? Mọi hôm hai đứa thân thiết lắm mà.- Mẹ nó từ trong bếp ra hỏi.

-Anh không cho con đi dã ngoại.

-À, chuyện đó à, mọi năm anh con đều không đi, nếu không cần thiết thì con cũng đừng đi.

-Mẹ.- Mẹ nó đang giúp anh Minh.- Nhưng cả lớp con đều đi cả, con cũng muốn đi.

-Cả lớp đều đi?- Mẹ nó hỏi lại.

-Vâng ạ.- Nó gật đầu.

-Vậy thì chắc Hoàng cũng đi chứ?- Mẹ nó tiếp tục.

-Vâng.- Vì nóng lòng muốn mẹ đồng ý nên nó cứ trả lời thật tự nhiên.

-Vậy thì con đi đi.

-Thật ạ, hoan hô, em được đi.- Nó nhìn anh đắc thắng.

Khoan đã, sao nghe giống như là đang đem nó giao cho Hoàng vậy. Không phải chứ? Nghe sao cũng giống như đang giao trứng cho ác vậy, mẹ có biết mình đang làm gì không vậy?

-Mẹ à...- Minh cũng không biết nói sao với mẹ mình.

-Con nên để cho em nó đi học hỏi nhiều thứ bên ngoài đi.- Bây giờ gió hình như đã đổi chiều.

-Mẹ à, nhưng...

-Không nhưng gì cả, để nó đi đi, nếu không an tâm thì con cũng đi cùng đi.- Mẹ nó nói xong thì đứng dừng đi vào bếp.

-Ha ha, em lại thắng.- Mai mỉm cười rồi lên phòng.

Haizz, có bao giờ anh để nó thua đâu, vì thế mới tạo nên cái tính nóng nảy háo thắng của nó. Hóa ra nó thành ra như thế là do anh chiều nó đến hư rồi.

Biết không thể nào nói được, anh đành trở về phòng.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, Minh liên lạc cho ai đó.

-Buổi dã ngoại cuối tuần sau, tớ sẽ đi, cậu ghi vào danh sách đi.- Minh lạnh lùng thông báo.

28. Chương 27: Anh Luôn Bên Em

Chỉ trong thời gian ngắn mà thông tin Minh và Bảo tham gia chuyến dã ngoại đã lan khắp toàn trường, kéo theo đó là sự tăng vọt số người tham gia. Không ngờ sức ảnh hưởng của những “mỹ nam” này lại lớn đến thế. Chính vì vậy, số xe sắp xếp đã phải được điều động thêm.

Theo như kế hoạch thì sẽ đi theo từng đoàn, mỗi đoàn một lớp để tiện cho thầy cô việc quản lí.

Lớp Mai nhanh chóng ổn định lên xe để bắt đầu chuyến đi. Mai và hai người bạn của cô vốn dĩ không thích chen lấn nên đợi ọi người đã ổn định chỗ ngồi, ba người bọn họ mới bước lên xe. Vừa vặn trên xe có đúng 4 chỗ ngồi còn trống. Châu và Dương ngồi một chỗ, còn Mai ngồi một mình phía sau họ, đối diện phía bên kia là Hoàng cùng Anh.

Theo như dự định ban đầu của Hoàng thì cậu muốn dành chỗ ngồi bên cạnh cho nó nhưng trong lúc sơ ý đã bị đẩy xuống ngồi bên cạnh Anh, đang định đứng dậy qua bên phía nó ngồi thì Anh đã quăn lầy cậu không buông. Đôi tay cô một mực giữ chặt lấy cậu, rõ ràng là cố ý không cho cậu rời khỏi.

Hoàng nhíu mày, nhìn Anh thì cô trưng vẻ mặt đáng thương nhìn cậu, trong lòng Hoàng lại cảm thấy vô cùng đáng ghét.

Mai vô tình nhìn thấy đôi tay Anh giữ lấy cánh tay Hoàng, trong lòng có chút chua xót. Cậu ta vốn dĩ là người như vậy, việc gì nó lại phải để tâm đến cậu ta, trông hai người họ lúc này thật tình tứ biết bao, còn nó chẳng qua chỉ là một người ngoài. Hôn ước lúc trước của họ quả thật là một sự sai lầm.

Mai thôi không muốn nghĩ ngợi thêm, kéo chiếc mũ lưỡi trai thấp xuống, che đi tầm mắt của mình. Buổi sáng có uống thuốc say sóng nên bây giờ cảm thấy có chút mệt mỏi và buồn ngủ.

Bên ngoài xe chợt có tiếng hò reo, dần dần thì đến xe của nó đang ngồi. Có chuyện gì vậy nhỉ? Mà thôi, nó cũng chẳng quan tâm, hai mắt từ từ nhắm dần lại.

Nó có cảm giác hình như bên cạnh có người ngồi, không khí trên xe thì đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Lại thật, rõ ràng nó là người lên xe cuối cùng, vậy thì ngồi bên cạnh nó là ai? Lòng hiếu kì nổi lên, nó mở mắt nhìn sang người bên cạnh, gương mặt lộ rõ sự ngạc nhiên khi thấy gương mặt người đối diện mình.

-Anh...

Minh nhìn nó nở một nụ cười ấm áp, nụ cười ấy làm không biết bao nhiêu con tim của đám nữ sinh trên xe điên đảo.

-Sao anh lại ở đây?- Nó nói nhỏ, chẳng phải đi theo lớp sao?

-Anh sang đây để chăm sóc em.- Minh trả lời nó.

-Em tự lo ình được mà.

-Em bị say xe, làm sao tự lo được.

-Hi hi.- Nó cười trừ.

Đúng vậy, nó bị say xe, mỗi lần đi e đều có anh đi cùng, sao anh lại không biết chứ.

-Em ngủ chút đi. Có anh đây rồi, không sao đâu.

-Dạ.- Nó ngoan ngoãn.

Hoàng nhìn thấy hết cảnh đó cảm thấy có chút bức bối, sao trước mặt Minh nó có thể cười nói vui vẻ thế chứ, tại sao lại có thể dễ dàng thỏa hiệp cho anh ngồi cạnh như thế, chỗ ngồi ấy đáng lẽ ra phải là của cậu. Trong mắt Hoàng bùng lên ngọn lửa tức giận, nhìn chằm chằm vào hai người đang ngồi bên cạnh.

Minh đã nhận thấy được sự tức giận trong mắt Hoàng, chỉ là anh muốn xác định vài điều nên vẫn cố tình không quan tâm.

Anh nhìn ra ánh mắt của Hoàng lúc nào cũng hướng về Mai thì trong lòng vô cùng tức giận, con nhỏ đó có cái gì mà cậu lại luôn để tâm đến như vậy, cô không thích, cô ghét nó.

Cùng lúc đó, trong một chiếc xe khác, cũng có hai người vì hành động của Minh mà đang suy nghĩ trong lòng. Một người cảm thấy thú vị, còn một người thì vô cùng tức giận.

Trên đường đi, chiếc xe khá là lắc lư nhưng Mai vẫn ngủ ngon lành bên cạnh Minh. Nhiều lần đường bị sóc, Minh liền vội vàng đỡ lấy đầu nó, tránh không cho nó bị đau, xem ra nó có vẻ ngủ rất say, vậy cũng tốt, sức khỏe vì thế mà được đảm bảo.

Trong khi đó, ở ghế bên kia, hoàng vẫn không hề bỏ sót bất kì một hành động nào của Minh. Hai người đó tại sao lại thân thiết đến thế, hay là họ... Trong lòng Hoàng luôn mơ hồ đoán định đáp án nhưng cậu luôn không muốn chấp nhận, Hôn ước giữa hai người, cậu nhất định không bao giờ bỏ qua.

Cuối cùng thì cũng đến nơi, Minh nhẹ nhàng đánh thức Mai dậy. Vì được ngủ thoải mái nên nó cũng không mệt mỏi lắm. Vươn vai vài cái, nó đứng dậy lấy đồ của mình, đợi mọi người xuống xe hết nó mới bắt đầu xuống.

-Để anh xách đồ cho em.- Minh vươn tay ra lấy túi đồ của nó.

-Không cần đâu, chỉ có một ít đồ thôi mà.- Nó kháng nghị.

-Em còn mệt.

-Em không sao đâu.- Nó mỉm cười.- Hay là anh giúp Châu đi, cậu ấy chuẩn bị đồ ăn cho ba đứa em nên chắc phải xách nhiều đồ lắm.

-Vậy được rồi, em xuống đi.

Minh theo sau Mai xuống xe. Đúng như Mai nói, Châu phải mang theo đồ ăn nên có chút chật vật, mặc dù đã có Dương giúp đỡ nhưng vẫn không khá hơn là bao.

-Để anh giúp.

Trông thấy Châu có vẻ sắp làm rơi đồ, Minh vội vàng chạy tới đỡ lấy tay cô. Hai bàn tay chạm vào nhau, trái tim Châu lại lần nữa đập mạnh, cả người ngơ ngác.

-Sao vậy?- Minh nhíu mày.

-À... không có gì, cảm ơn anh.- Châu vội vã lấy lại tinh thần, nở nụ cười tự trấn an mình.

-Không sao, là anh cảm ơn em mới đúng, cảm ơn em thay anh chăm sóc Mai.

-Không có gì, chúng em là bạn mà.- Anh lúc nào cũng là nghĩ cho Mai, đúng là một người anh trai tốt.

-Chúng ta đi thôi.

Anh đi trước, Châu chỉ có thể ở phía sau bước theo anh, chỉ cần thế này thôi cũng đủ cho cô rồi.

Sau khi đã sắp xếp xong mọi thứ, Minh mới an tâm rời khỏi trở về lớp của mình.

29. Chương 28: Trùng Hợp Bất Ngờ

Tất cả các học sinh đều tỏ ra rất háo hức và mong đợi, ai cũng muốn mình có thể cùng một đội với trai xinh gái đẹp, như vậy có thể có cơ hội tiếp cận với người trong mộng rồi.

-Cậu ở cùng một đội với tớ nhé Châu.- Nó nài nỉ.Mới tờ mờ sáng, Châu đã thức dậy dọn dẹp lại chỗ ngủ rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài, tránh đánh thức hai người bạn kia của mình.

Không khí buổi sáng thật trong lành và dễ chịu khiến tâm hồn cô thư thái không ít. Từng màn sương mỏng vẫn chưa tan hết mang lại cảnh vật thật mờ ảo, rung động lòng người. Nơi đây quả thật rất đẹp, ước gì cô có thể một ngày nào đó ở đây hưởng thụ không khí này cùng người mình thương yêu.

Nghĩ đến đó, Châu bắt giác đỏ mặt, cô lại vừa nghĩ đến ai vậy chứ? Mỗi lần nghĩ đến anh, trái tim cô lại vô thức đập nhanh hơn.

Trong màn sương mờ ảo ấy, cô cũng chợt nhận ra không chỉ có mỗi mình cô là dậy sớm. Nhìn bóng lưng lạnh lùng ấy, cô cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, đôi chân vô thức bước lại gần.

Bóng lưng người đó càng lúc lại càng hiện rõ lên. Không hiểu sao cô cảm thấy sự cô độc, lạnh lẽo, day dứt không ngừng hiện lên qua tấm lưng ấy, người kia đang có ưu phiền gì chăng?

-Anh không ngủ sao?- Châu nhận ra Minh.

-Em đây à?- Minh quay người lại nhìn Châu, ánh mắt dần dần lấy lại tiêu cự.

-Anh... lại nhớ đến chị ấy à?- Châu nói nhỏ.

-Sao em lại nghĩ vậy?- Minh không nhìn Châu, giọng nói có chút mệt mỏi.

-Là... em đoán.

-Vậy sao?

-Em... cảm nhận được điều đó.- Châu thì thầm cho chính mình nghe.

-Đúng vậy, mỗi lần đến thời gian đi dã ngoại anh đều nhớ đến cô ấy.

-Vậy nên anh mới không muốn đi?

-Ừ, nhưng Mai rất muốn đi, anh lại không yên tâm nên đành phải đi thôi.

-Anh... có cảm thấy... buồn không?

-Buồn sao?- Minh cúi đầu- Cũng có một chút. Chính xác hơn là áy náy.

-Tại sao ạ?

-Vì có lẽ vì ở cạnh anh mà cô ấy mới xảy ra chuyện đó.

-Nhưng đó đâu phải lỗi của anh.

-Em lại nói thế rồi. Hình như lần nào nói về chuyện này em đều nói với anh câu đó.

-Em chỉ nói sự thật thôi ,anh cảm thấy phiền sao?

-Không phải... cảm ơn em.- Minh nói nhỏ, giọng nói đầy ảm áp khiến Châu có chút xao động.

-Không... không có gì.

Có tiếng động từ phía sau, bây giờ Châu mới nhận ra cô đã đứng với anh được một lúc lâu rồi, bây giờ mọi người cũng đã bắt đầu rời lều của mình ra ngoài để bắt đầu một ngày mới rồi. Châu mỉm cười, lúc nào ở bên cạnh anh, hình như thời gian đều trôi qua rất nhanh thì phải.

-Em trở về đi, anh cũng đi đây.

-Vâng ạ.

Châu vẫn đứng đấy nhìn Minh đi xa dần, cái bóng lưng ấy vẫn lạnh lùng tĩnh mịch quay về phía cô.

-Châu, cậu dậy sớm thế?- Dương chạy đến vỗ vai cô.

-Không có gì, tớ chỉ muốn hít thở một chút không khí trong lành thôi.

-Chúng ta vào ăn sáng thôi, Mai đang đòi ăn đấy, trông chẳng khác nào con nít.

-Câu đôi khi cũng giống thế mà.

-Tớ ư? Cậu không nói đùa đấy chứ?

-Như lúc này này.

-Này, cậu nói gì thế hả? Có muốn tớ phạt không hả?

-Thôi nào, vào lều đi, tớ chuẩn bị đồ ăn cho.

-Ừ.

Sau thời gian ăn sáng, thầy cô tập trung tất cả học sinh lại để sinh hoạt tập thể.

-Bây giờ chúng ta sẽ có ba cuộc thi, đó là đẩy bóng, chạy đôi và thi hát. Tất cả học sinh sẽ bốc thăm theo số, ai có hai số trùng nhau sẽ thành một cặp để thi. Mỗi phần thi sẽ có một phần thưởng cho đội giành được chiến thắng. Nào, chúng ta bắt đầu bốc thăm.

-Cái đó làm sao tớ biết được, cậu không thấy mọi người đều bốc thăm để chọn người cùng đội sao?

-Cậu ấy nói đúng, mà nếu được, tớ cũng muốn được cùng đội với cậu.

-Không ngờ tớ cũng có sức hút mạnh như vậy.- Châu phì cười.

-Nếu Dương cùng đội với Châu thì tớ và anh Minh một đội cũng được.- Nó tiếp tục ước muốn.

-Thôi nào, tới lượt cậu rồi đấy, nhanh lên.

Dương đẩy nó về phía trước, nó, Châu, Dương lần lượt bốc thăm rồi đi qua một bên.

-Tớ là số 9, còn các cậu.- Mai nhanh nhẩu.

-Tớ số 14- Châu trả lời.

-109.- Dương lúc nào cũng ngấm gọn, xúc tích.

-Vậy là chúng ta không ai cùng một đội rồi.- Nó ỉu xiu.

-Dẹp bộ mặt ấy đi, có cơ hội kết thêm bạn mới không phải tốt hơn sao?- Châu an ủi.

-Ừ...

Sau một thời gian lâu để bốc thăm và sự kiểm tra tỉ mỉ của các thầy cô thì kết quả cũng đã có.

-Sau đây cô sẽ công bố những đội đã được thành lập. Oanh- Nam, Phượng- Vương,..., Minh- Châu,..., Dương- Bảo,..., Mai- Hoàng,..., Nhi- Phúc,..., Anh- Huy,...

Cả ba khi nghe xong đội của mình đều mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không phải chứ, lẽ nào lại trùng hợp đến vậy.

30. Chương 29: Chuyện Bóng.

-Mọi người đã về đội của mình chưa?- Tiếng cô giáo vang lên lãnh lớt.

-Rồi ạ.- Tất cả học sinh đồng thanh.

-Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu trò chơi đầu tiên thôi.

-Vâng ạ.

Trò chơi đầu tiên là chuyện bóng, bóng đã được thầy cô chuẩn bị sẵn, hai người sẽ dùng trán của mình để di chuyển bóng đến rổ bên kia, đội nào nhiều bóng nhất sẽ là đội chiến thắng, mỗi lần chơi sẽ có 15 đội tham gia., thầy cô sẽ làm trọng tài và những học sinh còn lại sẽ là những cổ động viên nhiệt tình.

Top đầu tiên.

-Châu ơi cố lên, Dương ơi, cố lên.- Nó đứng bên cạnh Hoàng cố gắng hò hét cổ vũ cho hai đứa bạn thân đang tham gia.

-Này, giữ giọng đi, hét quá sẽ khản giọng đấy.- Hoàng nhắc nhở.

-Kệ tôi.- Nó lườm cậu một cái rồi tiếp tục cổ vũ.

-Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi.- Hoàng nhún vai.

-Không cần.- Mai lè lưỡi về phía Hoàng.

-Trẻ con.- Cậu nhủ thầm.- Nhưng cũng rất đáng yêu.

-Này, lắm bầm gì thế, lại nói xấu tôi à?

-Cô có chỗ nào đẹp đâu mà nói.

-VẬY cậu thì đẹp chắc.- Nó bĩu môi.

-Sao cô cứ không chịu chấp nhận sự thật đó nhỉ, rõ ràng là tôi rất đẹp trai.

-Không đúng.

-VẬY thì cô nói xem ai mới là đẹp.

-Đương nhiên anh Minh là đẹp nhất.- Nó tươi cười.

-Lại là anh Minh.- Hoàng có chút ghen tức.- Cô đúng là không biết nhìn người.

-Này, nói ai thế hả?

-Tôi nói cô đấy.

-Tôi có làm gì cậu đâu mà cậu lại cáu lên thế?- Mai nhăn mặt.

-Thấy bản mặt cô khó ưa.

-VẬY mặt cậu dễ ưa lắm à?

-Vẫn tốt hơn cô.

-Này, ăn nói ngang ngược vừa thôi chứ.

-Sự thật thôi.- Hoàng nhún vai rồi bỏ đi.

-Này, chưa nói xong mà, cậu đi đâu thế.

Hoàng giả vờ như không nghe vẫn tiếp tục bước đi. Mai hậm hực nhìn theo bóng lưng cậu xa dần. Gì chứ, bản mặt nó đáng ghét sao, có mặt cậu ta đáng ghét thì có.

Kết quả top đầu đã có, dẫn đầu hiện giờ đang là đội của Dương và Bảo với số bóng là 20 quả.

-Ôi, hai người chơi giỏi thật đó.- Châu ngưỡng mộ.

-Đúng đấy, xem ra khó có người nào qua nổi.- Nó chen vào.

-Đương nhiên, tổ mà ra tay thì đương nhiên là rất tốt.

-Có tự mãn quá không vậy?- Bảo đứng một bên hững hờ.

-Này, đừng có mà làm người khác mất hứng.- Dương nhăn mặt.

-Ok, cứ ở đó mà tự tăng bốc mình đi.- Bảo quay đi để ba đứa tiếp tục tíu tít chuyện trò.

-Tôi không nghĩ cậu sẽ tham gia đấy.- Bảo đứng bên cạnh Minh.

-Tôi cũng không nghĩ là cậu cũng tham gia.

-Tò mò thôi, tôi muốn xem xem cô nhóc kia như thế nào.

-Cậu rút cuộc thì vẫn muốn như thế đến bao giờ.

-Đến khi nào tôi cảm thấy thỏa mãn.

-Cậu...

Minh nhìn sang Bảo, cái dáng vẻ đứng đưng của Bảo khiến anh cảm thấy khó chịu, hơn nữa cái ý nghĩ không thể nắm bắt của cậu ta càng làm anh khó chịu hơn. Bảo cũng nhìn chăm chăm vào Minh, ánh mắt lộ rõ sự thách thức.

-Anh Minh, anh Bảo, lại đây nhanh lên, em sắp thi rồi đấy.

Nó chạy lại kéo Bảo và Minh đi về phía cuộc thi đang tiếp diễn. Hai ánh mắt đang gay gắt ngay lập tức dịu xuống.

-Chúc nhóc thành công nhưng không vượt qua được thành tích của anh.- Bảo xoa đầu nó.

-Anh chúc thế thì thôi đừng có chúc.- Nó phụng phịu.

-Cẩn thận đấy.- Anh Minh vẫn dịu dàng với nó như thường ngày.

-Vẫn là anh Minh tốt nhất.- Nó mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như nắng mùa xuân.

-Nhanh lên đi, lè mề quá.- Hoàng cảm thấy bất tức khi thấy nó cùng Bảo và Minh vô cùng thân thiết.

-Cậu làm gì mà cau có mãi vậy, chẳng vui tí nào.

-Vào chỗ đi.

-Không cần cậu phải nhắc.- Nó cũng giận dỗi theo.

Cuộc thi bắt đầu, dù trước đó có giận dỗi bao nhiêu nhưng khi chính thức bước vào cuộc thi thì nó và Hoàng hoàn toàn nhập tâm vào cuộc thi, cả hai đều cố gắng hết sức để giành được phần thắng. Phải nói là cả hai phối hợp cũng khá là ăn ý với nhau.

Nhưng kết quả cuối cùng là...

-Đội giành được phần thưởng trong cuộc thi lần này là... Dương- Bảo, chúc mừng các em với thành tích đạt được là 20 quả bóng.

- Chúng ta chỉ thua có một quả.- Nó hậm hực đứng cạnh Hoàng.

-Không sao, phần thi sau chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng.- Hoàng an ủi nó.

-Đúng vậy, nhất định chúng ta sẽ thắng.- Nó quyết tâm.

Hoàng khẽ mỉm cười, nó quả thật rất đáng yêu, từ khi nào nó đã dùng từ “chúng ta” thế nhỉ?

31. Chương 30: Chạy Đoi

-Phần thi tiếp theo là chạy đoi. Các em sẽ chạy theo cặp đã được chọn, đường chạy đã được các thầy cô vạch sẵn, ai về đích đầu tiên thì sẽ là đội chiến thắng. Các em nên nhớ, khi về đích phải là hai người, không có chuyện người về trước, người về sau đâu nhé. Các em đã sẵn sàng chưa?

-Rồi ạ.- Tất cả đồng thanh.

-Tốt, chuẩn bị xuất phát. Ba... hai... một... bắt đầu.

Tiếng cô giáo vừa hô lên thì tất cả học sinh đều bắt đầu chạy.

Mai nhanh chóng nắm lấy tay Hoàng chạy thật nhanh làm cậu có chút ngỡ người ra, sau đó thì cũng bắt nhịp phối hợp cùng nó. Mai đang trong khí thế bừng bừng nên chẳng để tâm gì nhiều, ai bảo phải cùng chạy về đích chứ, đành phải “kéo” cậu ta chạy thôi.

Hoàng nhìn tay mình được bao bọc bởi một bàn tay khá xinh xắn, trong lòng dâng lên một niềm vui khó tả, trái tim cậu bây giờ dường như đã lỡ đi mất vài nhịp vì nó mất rồi.

Phía bên kia, có một đôi đang cãi nhau.

-Này, anh chạy kiểu gì vậy hả?- Dương nhăn mặt.

-Không chạy nổi.- Bảo tỉnh bơ.

-Anh là con trai mà sao sức khỏe còn kém hơn con gái thế hả. Đồ công tử bột.

-Đúng thế đấy, thì sao.

-Anh có nhanh lên không thì bảo. Như thế này thì thua mất.

-Dù gì thì cũng đã thắng một trò rồi, nhóc làm gì mà tham lam thế.

-Đã bảo đừng gọi tôi là nhóc rồi mà.

-Tôi cứ thích gọi đấy thì sao?- Bảo nhún vai.

-Anh... anh quá đáng.

-Tôi thế đấy.- Bảo hoàn toàn chuyển sang trêu ghẹo Dương.

Vậy là có một cặp đôi phải dừng lại để đấu võ mồm. Loại được một đối thủ đầu tiên.

-Ha ha, chúng ta vượt qua mọi người rồi.- Mai cười sảng khoái nhưng chân vẫn tiếp tục chạy.

Đối với con gái mà nói, cự li 200m có vẻ rất dài và quá sức nhưng với Mai thì hoàn toàn khác. Từ bé đã được Minh cho học võ và mỗi ngày đều được rèn luyện thân thể nên quãng đường đó đối với nó chẳng có gì là khó khăn cả. Cuộc thi này chắc chắn nó sẽ giành được phần thắng.

Hoàng vẫn nhìn nó đắm chiêu, lúc này đây trong mắt cậu chỉ tràn ngập hình ảnh của nó mà thôi.

Ở một nơi khác của cuộc thi.

“Oạch”

Hiện tại Châu đang vinh dự được ôm đất mẹ vào lòng. Không hiểu cô chạy cùng Minh như thế nào mà bị ngã như thế nữa. Cũng không thể trách Minh được vì thực ra anh đâu có chạy, hai người chỉ đi bộ mà thôi, vậy mà cũng té.

-Em có sao không?- Minh quay lại.

-À... không sao... không sao.- Châu vội vàng đứng dậy.

Nhưng hình như không thật là không sao như cô nghĩ. Đường này cũng khá nhiều đá nên xem ra người Châu có chút vết thương nhẹ.

-Em bị chảy máu kia.

-Không sao, vết thương nhỏ mà.

-Nếu không nhanh xử lí sẽ bị nhiễm trùng đấy. Vết thương ở chân nữa, em không muốn có người nói em đi không được là do anh không.

-Em...

-Lên đi.- Minh ngồi xổm xuống.

-Dạ???- Châu ngạc nhiên.

-Để anh công em đi, phải xử lí vết thương chứ.

-Nhưng còn cuộc thi...

-Em còn có thể chạy sao?- Minh quay đầu lại, ánh mắt của anh nhìn Châu khiến cô có chút bối rối.

-Không... không phải vậy.

-Nhanh lên đi.- Minh vẫn chờ đợi.

Không còn cách nào để phản đối lại sự kiên quyết của Minh, Châu bèn leo lên lưng cho anh công đi.

-Chúng ta... đi đâu vậy.

-Về lều.

Vậy là Minh công Châu về lều của anh để xử lý vết thương cho cô. Được dựa vào bờ vai vững chãi của anh như thế này là điều mà cô hằng mơ ước, không ngờ ngày hôm nay lại có thể trở thành hiện thực. Ước gì thời gian này sẽ chẳng bao giờ trôi đi.

Minh cầm lọ oxi già nhẹ nhàng rưới lên vết thương, cái lạnh lạnh của nước chạm vào da thịt làm cho Châu có chút đau. Cô hơi nhíu mày, chân căng cứng ra.

-Em đau à?

-Không sao ạ.

-Sao lúc nào em cũng nói mình không sao vậy, nếu đau thì cứ nói là đau chứ.

Minh dừng tay ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú như vậy khiến Châu cảm thấy ngượng ngùng, hơi thở có chút rối loạn.

-Em thật sự không sao mà.- Châu cúi đầu tránh ánh mắt ấy, lí nhí.

Cả hai lại rơi vào trầm lặng, Minh tiếp tục sát trùng vết thương, trông vô cùng dịu dàng và tỉ mỉ. Thật sự đối với cô vết thương đó thật sự không đau vì trong lòng cô đang lâng lâng cảm xúc vui mừng, dù chỉ trong chốc lát nhưng cô vẫn muốn đắm chìm trong đó.

Thêm một cặp nữa rời khỏi cuộc thi.

Dù có bao nhiêu cặp bỏ cuộc đi chăng nữa thì một điều hiển nhiên rằng Mai và Hoàng đã giành chiến thắng trong cuộc thi này vì lí do rất chi là đơn giản Mai là một đứa con gái khác biệt, trong khi những người khác tựa vào vai người con trai lấy sức thì nó đang chạy băng băng về đích.

-Hoan hô, chúng ta chiến thắng rồi.- Nó nhảy chồm lên quàng vai Hoàng vui mừng khi nghe công bố kết quả.

Cả người Hoàng cứng đờ. Nó đang ôm cậu, là thật hay mơ vậy, nó đang ôm cậu thật sao.

-Mai à, em không nên làm quá như thế, đừng để có người hờn phách lên mây như thế.- Bảo từ phía sau nói vọng tới.

Lúc bấy giờ nó mới nhận ra mình vừa làm gì, xấu hổ vội quay mặt đi.

-Xin lỗi.- Nó lí nhí.

Hoàng chỉ biết mỉm cười nhìn nó.

32. Chương 31: Thi Hát

-Cuộc thi cuối cùng của hôm nay là thi hát, mỗi đội sẽ tự chọn một bài hát và thể hiện nó trước mặt mọi người. Thầy cô và mọi người ở đây sẽ tham gia đánh giá và bình chọn cho cặp đôi giành chiến thắng. Hãy nhớ kĩ, cả hai phải có sự ăn ý với nhau thì phần trình bày mới hay và chiếm được cảm tình của mọi người. Các em đã hiểu rõ chưa?

-Rõ ạ!!!

Nhìn Mai và Dương mỗi người cầm hộp quà của mình trên tay, Châu cảm thấy thật thất vọng và buồn. Hai đứa bạn thân đều có phần thưởng, chỉ còn phần thi cuối cùng này thôi. Chắc hôm nay cô không gặp may mắn rồi.

Châu thoáng liếc nhìn về phía Minh rồi nhìn về hai cô bạn mà thở dài.

-Em muốn giành giải thưởng sao?- Minh đột ngột hỏi làm Châu giật mình.

-Ồ... em...- Anh nói đúng tim đen của cô rồi.

-Nếu em muốn anh sẽ giúp em.- Minh nhìn một lượt rồi lên tiếng.

-Dạ???- Châu hoàn toàn bất ngờ vì lời nói của Minh.

-Em không muốn sao?

Châu ngây ngốc gật đầu như một cái máy, tinh thần vẫn chưa được khôi phục. Thái độ của Minh dạo này đối với cô có chút gì đó khác thường, hay là tại cô đang hoang tưởng, suy nghĩ quá nhiều rồi? Chắc là do cô tưởng tượng quá nhiều rồi, nếu không sẽ không có những suy nghĩ như vậy. Cô là ai chứ, cô với anh thật là một trời một vực, cô không thể nào chạm được vào anh.

Minh thoáng nở một nụ cười, tuy chỉ thoáng qua nhưng đó là nụ cười thật sự của anh, một nụ cười dành ột người con gái khác ngoài Mai.

Ở góc bên kia tiếp tục diễn ra một cuộc đấu võ cực kì gay cấn.

-Này, sao bài nào anh cũng không chịu thế hả?- Dương bực bội trừng mắt nhìn Bảo.

-Ai bảo nhóc chọn toàn những bài con nít như thế, tôi không chịu hát đâu.- Bảo nhún vai tỏ vẻ vô tội.

-Đã bảo không được gọi tôi là nhóc rồi mà. Còn anh thì sao, chọn toàn những bài sến súa. Nghe tên mà nổi hết da gà.

-Đâu, nổi lên cho tôi xem nào.- Bảo ra ý muốn xem.

-Anh...- Dương chỉ tay lên mặt Bảo, tức tối đến mức không biết phải nói gì.

-Nhóc chỉ nói ngoài miệng vậy thôi chứ trong lòng nghĩ khác đúng không?

-Không được gọi tôi là nhóc.

Lần này thì Dương gần như là hét ầm lên làm mọi người quay đầu lại nhìn chằm chằm. Nhận thấy bản thân đã cư xử không hay trước mặt mọi người, Dương cảm thấy xấu hổ vô cùng, vừa cười trừ trước mặt mọi người, vừa dùng ánh mắt như muốn giết người ném về phía Bảo đang đứng đứng đưng ở bên cạnh.

Sau khi giải tán được mọi ánh nhìn, cả hai tiếp tục cuộc chiến.

-Rốt cuộc bây giờ anh muốn sao đây hả?

-Tùy nhóc thôi.- Bảo nhún vai.

-Thôi được rồi, vậy thì...- Dương nhìn Bảo vẽ nham hiểm- Tôi hát, còn anh múa phụ họa.

-Tôi mà múa phụ họa sao?- Bảo chỉ tay về phía mình nhìn Dương.

-Anh đã bảo là tùy ý tôi rồi, chẳng lẽ anh muốn nuốt lời. Ồ, nếu như vậy thì thật là mất mặt, đường đường là đàn ông con trai mà lại nói lời nuốt lời thì không hay lắm nhỉ?- Dương vô cùng thích thú nhìn Bảo đang nhăn mặt.

-Thôi được rồi, nhóc hát... tôi thì sẽ đệm đàn.

-Đàn á?- Dương há mồm kinh ngạc.

-Ừ, harmonica.- Bảo gật đầu, nhìn về mặt ngốc nghếch của Dương khiến anh cảm thấy vui vẻ.

-Anh biết thổi harmonica sao?- Dương có vẻ không tin.

-Nếu nhóc không tin thì lát nữa sẽ biết.- Bảo thể hiện vẻ tự tin vốn có của mình.

-Thôi được rồi, còn hơn là lại làm tâm điểm chú ý như lúc này.

Xem như đã thỏa thuận xong, Dương và Bảo bắt tay vào việc tập luyện...

-Tôi không tự tin lắm.- Nó nhăn nhó.

-Không sao đâu, có tôi hát cùng mà.

-Đứng trước đám đông tôi thực sự không thích đâu.- Nó tiếp tục.

-Vậy thì bỏ cuộc đi- Bảo từ đâu chen ngang qua.

-Anh đang nói gì đó, em không bao giờ bỏ cuộc- Đó là điều mà anh Minh đã luôn dạy nó từ khi còn nhỏ.

-Vậy thì em còn kêu ca gì chứ, chỉ là đứng hát thôi mà, có gì mà phải sợ.- Bảo quay sang động viên nó.

-Mặc kệ em, anh lo phần anh đi.- Nó đẩy Bảo qua một bên.

Hoàng nhìn Mai tự mỉm cười, cô gái này rất mạnh mẽ, làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc được chứ. Chỉ cần cố gắng lên thì mọi chuyện đều sẽ làm được.

-Không sao đâu, lúc biểu diễn, cậu chỉ cần nhìn tờ thôi, đừng nhìn xuống phía dưới là được.

-Chỉ cần vậy thôi sao?- Nó vẫn không thôi lo lắng.

-Ừ, chỉ cần vậy thôi.- Hoàng nở một nụ cười ấm áp nhìn nó, chưa bao giờ nó thấy Hoàng như vậy với nó cả.

33. Chương 31: Thi Hát (tt)

Cuộc thi hát chính thức bắt đầu ngay sau đó một tiếng chấn bị.

Phải nói rằng học sinh trong trường này toàn là nam thanh nữ tú cả, ai cũng hát rất hay và còn cả xinh đẹp lại, như thế lại càng làm cho Mai cảm thấy mất tự tin hơn.

Đến phần biểu diễn của Dương và Bảo. Nó thật sự rất ấn tượng với phong cách hôm nay của anh, có chút trầm lắng, suy tư, chẳng giống với một người anh hay cười, vô tư như lúc trước. Cả Dương nữa, hình như cô bạn này cũng có vẻ bất ngờ trước dáng vẻ này của Bảo nhưng vẫn cố gắng thể hiện tốt phần biểu diễn của mình. Giọng của Dương khá trầm đục, nhưng rất có nét riêng, cộng thêm phần đệm của Bảo thì quả thật vô cùng hoàn hảo. Nó nhìn theo hai người với ánh mắt ngưỡng mộ từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc phần biểu diễn.

Đến lượt Mai và Hoàng biểu diễn. Phần dạo đầu là Hoàng hát trước, giọng cậu ấy hát vô cùng trầm ấm, giọng Hoàng khá trầm và nam tính. Lời hát cất lên liền làm Mai bị cuốn vào đó.

Ánh mắt Hoàng nhìn Mai một cách chăm chú làm nó có cảm giác rằng hình như... hình như con tim nó đang rung lên từng hồi mạnh mẽ, chưa bao giờ nó để ý thấy Hoàng nhìn nó như vậy, ánh mắt cậu tràn ngập dịu dàng và chân thành, làm cho nó như đang đắm chìm vào đó không có cách nào có thể thoát ra. Cánh tay cậu chìa ra hướng về phía nó, bất giác, nó đưa tay lên để bàn tay của nó nằm trọn trong lòng bàn tay của cậu.

-Đến lượt cậu rồi đấy- Hoàng nói nhỏ.

Lúc này nó mới hoàn hồn tâm trạng lại trở nên căng thẳng.

-Đừng lo lắng, nhìn vào tờ thôi.- Hoàng nhẹ nhàng cất tiếng.

Nó như bị thôi miên hoàn toàn không biết là mình đã hát như thế nào, chỉ đến khi tiếng vỗ tay vang lên thật to, nó mới hoàn hồn nhìn xuống phía dưới. Ở bên dưới có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía hai người đang đứng trên này, trong đó có ngưỡng mộ, có ghen tỵ, cũng có cả sự cổ vũ.

Hoàng kéo tay nó bước về vị trí cũ, tay nó vẫn nằm trong tay Hoàng, bàn tay cậu rất ấm, làm cho nó có cảm giác được bảo bọc.

-Lúc này cậu biểu diễn hay thật đó.- Dương chạy đến bên nó.

-À... không ...không có gì.

-Cậu sao thế?- Dương khó hiểu.

-Không sao.- Mai tự mình rút tay về.- Lúc nào thì Châu biểu diễn.

Hoàng cảm thấy có chút mất mát khi trong tay bỗng nhiên trống rỗng.

-Không biết nữa, tớ nghe đồn là anh Minh không bao giờ chịu hát trước đám đông, không biết Châu sẽ thế nào.

-Làm sao như thế được?- Mai ngạc nhiên.

-Tớ không biết, thấy cậu ấy cứ đứng một mình ở đó nhìn mãi.- Dương chỉ về phía xa.

Theo tầm tay của Dương nó cũng có thể thấy được, nhìn thấy cô đứng một mình như thế có chút không đành lòng. Mai đảo mắt một vòng, khi thấy Minh đang đứng ở đâu thì vội bước về phía đó.

Trong đám đông, có một ánh mắt theo dõi hành động của nó.

-Anh Minh.- Nó vỗ vai Minh.

-Sao thế?- Minh nở nụ cười với nó.

-Anh thấy em lúc này biểu diễn thế nào?

-Tốt lắm, hình như còn rất nhập tâm nữa.

-Anh...- Hôm nay anh còn trêu nó nữa chứ.

-Sao thế, anh nói không đúng sao?- Minh lần nữa mỉm cười nhìn cô em gái của mình.

-Thôi đi, không nói với anh chuyện đó nữa, lát nữa anh có lên hát không thế?

-Sao em lại muốn biết?

-Em nghe nói anh không chịu hát nên đến đây hỏi xem sao.

-Vậy là em muốn anh hát?

-Chẳng lẽ thật sự anh không muốn hát sao?- Mai tròn mắt nhìn anh.

Minh ra vẻ trầm ngâm khiến Mai có chút sốt ruột.

-Vậy rốt cuộc anh có chịu hát không hả?

-Đến bao giờ em mới khắc phục được cái tính nóng nảy của em nhỉ?- Minh xoa đầu Mai.

-Em đang nói nghiêm túc mà.- Mai đổi.

-Được rồi, anh có nói là anh không hát sao?

-Vậy là được rồi.-Mai nhướn miệng cười rồi chạy biến đi.

Cô em gái đáng yêu này của anh đúng là đáng yêu quá đi thôi.

Phần thi của Châu và Minh là phần cuối cùng của cuộc thi, hình như là do Minh yêu cầu thì phải, nhưng ai cũng nghĩ là do Châu cố ý như vậy, điều đó khiến Mai cảm thấy uất ức thay cho cô.

Phần thi bắt đầu, Châu là người lên hát trước. Chất giọng của cô trong trẻo, ngân nga khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái, giai điệu thì êm dịu đưa mọi người vào một thế giới nhẹ nhàng mà thuần khiết như chính giọng hát của Châu. Đường như có một dòng suối trong lành nào đó đang chảy trong lòng người vậy.

Đến lúc cao trào, bỗng nhiên một giọng nam trầm thấp vang lên khiến mọi người đều kinh ngạc. Hình ảnh Minh từ từ bước lên bên cạnh Châu khiến bao nhiêu người ngây ngốc. Một người lạnh lùng, lãnh đạm, một người dịu dàng, thuần khiết, hai người đứng cạnh nhau cứ ngỡ như một cặp tiên đồng ngọc nữ trong truyền thuyết bước ra. Quả thật rất đẹp đôi.

Nếu nói giọng của Hoàng trầm thấp và ấm áp thì giọng của Minh có vẻ gì đó rất riêng, có chút lạnh lùng nhưng cũng có phần ấm áp.

Cả hai kết hợp rất ăn ý, hai giọng hát hòa quyện cùng nhau đưa mọi người đến từng cung bậc cảm xúc khác nhau. Lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh mẽ lúc dịu êm, cuốn hút đến lạ lùng. Mãi đến khi kết thúc, một tràng vỗ tay vang dội khiến tất cả bừng tỉnh, thật đúng là tuyệt phẩm,

-Chúng ta vừa kết thúc cuộc thi cuối cùng, bây giờ là phần kết quả, các em bình chọn cho cặp đôi nào đây?- Tiếng cô giáo vang lên.

-MINH- CHÂU-Tất cả đồng thanh.

Mọi người phản ứng như thế không có gì khó hiểu, hotboy lạnh lùng từ trước tới nay chưa từng hát lần nào, không ngờ giọng hát lại tuyệt vời đến thế, thật khiến người ta không thể nào không để tâm đến, làm cho những người xung quanh bỗng chốc trở nên lu mờ đi.

Và kết quả cuối cùng hiển nhiên là Minh và Châu là cặp đôi chiến thắng.

-Chúng ta cùng mở phần thưởng đi.- Mai tỏ ra vô cùng nóng lòng.

Vốn dĩ định đợi xong cả ba phần thi thì cùng tụ họp nhau mở quà, ai ngờ đâu cả ba đều được quà, đúng là niềm vui nhân ba.

-Ừ-Dương đồng ý.

Thế là cả 6 người đồng loạt mở phần quà của mình.

-Ôi, đẹp quá.- Mai reo lên.

-Trông thật trẻ con.- Bảo bĩu môi.

-Đẹp mà.- Dương phản bác.

-...- Hoàng, Châu và Minh chẳng nói gì.

Phần thưởng được tặng là mỗi cặp là một cặp móc khóa, trông cứ như họ là một đôi thật sự vậy...

34. Chương 32: Mất Tích

Hôm nay các em được tự do đi lại, nhưng tuyệt đối không được đi quá xa kéo bị lạc đấy. Đến giờ thì các em phải tập trung đầy đủ để trở về.

-Vâng ạ.

Mọi người nghe xong thông báo cùng dăn dò của thầy phụ trách thì liền tản ra. Ai cũng muốn đi tham quan khung cảnh đây đó, lưu lại kỉ niệm cho bản thân mình.

Mai vô cùng háo hức, vừa được cho phép thì vội vội vàng vàng chạy đi chơi, Châu không an tâm liền chạy theo sau nó. Còn mọi Minh và Bảo thì đứng yên lặng cùng nhau.

-Cậu vẫn để tâm chuyện trước kia sao?- Minh cất tiếng trước.

-Cho đến bây giờ thì vẫn còn chút để tâm.- Bảo trở nên nghiêm túc hẳn.

-Tại sao?

-Một khi nút thắt trong lòng chưa được tháo gỡ thì sẽ thế, chẳng phải cậu cũng thế sao?

-Có lẽ cậu nói đúng.

-Đem qua cậu không ngủ?- Minh chột nhìn sang Bảo.

-Tôi không thể ngủ được, cậu cũng vậy?

-...- Minh tiếp tục rơi vào trầm lặng.

Ở một nơi khác, Châu đang dốc sức đuổi theo Mai, cô bạn này chạy nhanh thật, hào hứng tới nỗi không để ý đến việc cô đang đi phía sau.

-Mai...ai...- Có ai đó từ đằng sau bịt miệng Châu lại.

Châu cố gắng vùng vẫy nhưng không thoát được, dần dần cảm thấy đôi mắt trở nên nặng trĩu rồi thiếp đi.

-Mai, em đi đâu vậy.- Nhi nở một nụ cười rất là “nhã nhặn” với nó.

-A, chị Nhi, em đang đi tham quan cảnh vật ở đây thôi.

-Vậy à, đi cùng chị đi, chị vừa phát hiện ra có nhiều chỗ đẹp lắm, có thể chụp hình rất tốt.

-Vậy ạ.- Mai lập tức gạt đầu.- Chúng ta mau đi thôi chị.

Nhi nghe vậy thì rất vừa lòng, trong lòng thầm cười cay độc.

Nhi dẫn Mai đi sâu vào trong một nơi nào đó, chỉ biết hình như càng lúc lại càng xa nơi tập trung của mọi người. Mai hơi khó hiểu nhưng vẫn theo chân Nhi bước đi, mở miệng hỏi

-Chị Nhi ơi, em thấy hình như chúng ta đi xa quá rồi thì phải.

-Nơi đẹp thường phải là nơi hiểm người biết được chứ.

-Nhưng cứ đi như vậy thì có khi nào bị lạc không ạ?

-Em đừng lo, có chị đây mà, em không tin tưởng chị sao?- Ánh mắt Nhi liền quét qua nhìn chằm chằm vào Mai.

-Không... Em không có ý đó.- Mai vội giải thích.

-Không sao, đi một lúc nữa là tới thôi.

Nhi xoay người tiếp tục bước đi. Mai cảm thấy hôm nay Nhi cư xử rất lạ nhưng cũng không thể lí giải được, trong lòng dâng lên một chút lo lắng nhưng vẫn bước theo phía sau cô.

Nhưng càng lúc, nỗi bất an trong lòng càng lớn, không thể lí giải được, nó ngưng bước, nhận thấy không có tiếng bước chân sau lưng nữa, Nhi quay người lại, nhìn xoáy vào Mai, cái nhìn đó khiến cho nó cảm thấy bực bối và khó chịu.

-Chị Nhi, hay là thôi đi, em không muốn đi nữa.

-Tại sao?- Giọng Nhi bỗng chốc lạnh lẽo hẳn đi.

-Em... Em... không muốn đi nữa.

-Không muốn đi nữa sao?- Nhi nói đầy mỉa mai.- E là cũng không thể được nữa rồi.

-Chị Nhi, chị nói thế là sao?

-Sao ư?

Nhi nhếch miệng cười, nụ cười khiến cho Mai cảm thấy lạnh cả người, nhìn Nhi lúc này, nó thật không thể tin nổi vào mắt mình. Đây có phải là người chị mà nó vốn quen biết hay không? Trông cô ta lúc này thật sự xấu xa, có chút cô đơn và lạnh lẽo, xinh đẹp nhưng độc ác.

Bỗng nhiên có tiếng động phát ra từ xung quanh, Mai nhanh nhạy nhận ra quay người lại nhìn.

Xung quanh nó đều có người, hơn nữa đều rất lạ mặt và có phần hung ác.

-Bắt lấy nó.- Nhi lạnh lùng ra lệnh.

-Chị...- Mai bất ngờ đến mức không thể thốt nên lời.- Tại...tại sao chị lại làm vậy?

Nhi không đáp lời của nó, chỉ đứng đấy nhìn nó đang bị vây hãm, ra tay tự vệ.

-Tốt nhất là cô nên dừng tay đi.

Lại một tiếng nói khác vang lên, lần này thì Mai không cần nhìn cũng biết đó là ai, nhưng khi đối diện với người đó, nó không thể không dừng tay.

Đứng đó là Anh, phía sau cô ta là Châu đã bị ngắt đi...

-Tất cả mọi học sinh hãy tập trung tại đơn vị lớp của mình, chúng ta sắp đến lúc khởi hành rồi.- Tiếng cô phụ trách vang lên kéo mọi người trở về thực tại.

Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đó mà đã đến lúc trở về rồi. Tất cả đều nhanh chân trở về lớp của mình, chuẩn bị lên xe về nhà.

-Cậu lại đến lớp cô nhóc đó sao?- Bảo hỏi khi thấy Minh tiến về phía xe của lớp Mai.

...- Đáp lại Bảo là bóng lưng lạnh lùng của Minh.

Bảo cũng chẳng lấy làm lạ về cách hành xử đó của anh, họ vốn dĩ lúc nào cũng vậy mà.

Mai đã về lớp chưa Dương?- Minh đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi Dương.

-Em vẫn chưa thấy cậu ấy đâu cả, còn có cả Châu nữa.

-Sao? Vậy chắc hai đứa nó đi chung với nhau rồi.- Không hiểu sao, Minh cảm thấy có chút bất an.

-Nếu có Châu đi cùng thì nhất định là hai cậu ấy sẽ phải có mặt lúc này rồi, Châu bình thường rất đúng giờ.

Hơn 15 phút trôi qua, vẫn chưa thấy hai người kia, trong lòng Minh, nỗi bất an ngày càng lớn.

-Em đi thông báo cô chủ nhiệm xem sao.

-Ừ.

-Tôi không thấy Mai đâu cả.- Khi Dương vừa chạy đi thì Hoàng chạy đến chỗ Minh.

-Dương vừa đi thông báo cho giáo viên rồi.

-Cậu ấy có thể đi đâu chứ?- Hoàng xem ra cũng rất lo lắng.

-Có chuyện gì thế?- Bảo tiến đến từ phía sau lưng Minh.

-Cả Mai và Châu đều không thấy đâu cả.- Minh trầm mặc trả lời.

-Không thấy?- Bảo sững sốt, nhìn sang Hoàng, nhận được cái gật đầu xác nhận của cậu.

-Hai cô nhóc đó biến mất ư?- Bảo nhìn sang Minh- Có khi nào...

-Nếu chuyện đó xảy ra lần nữa... À không, nhất định tôi sẽ không để nó xảy ra lần nữa.- Minh lên tiếng.

35. Chương 33: Chương 33

Cô giáo chủ nhiệm lớp của Mai tỏ ra vô cùng lo lắng, là học sinh của lớp mình chủ nhiệm bị mất tích, không lo lắng làm sao được. Nghe nói khu vực này không nguy hiểm nhưng rất dễ bị lạc, hình như lúc trước cũng có một trường hợp như vậy xảy ra nên mỗi lần tổ chức hoạt động dã ngoại, trách nhiệm và tinh thần của các thầy cô đều rất lớn. Nếu không may xảy ra lần nữa thì uy tín của trường sẽ bị suy giảm, còn các hoạt động như thế này rất có nguy cơ bị hủy bỏ. Ở đây trách nhiệm của cô là rất lớn.

-Vẫn chưa tìm thấy, điện thoại cậu ấy không thể liên lạc được.- Dương tắt điện thoại quay lại nhìn mọi người.

-Làm sao bây giờ, nếu cứ như thế này cũng không phải là cách.- Hoàng lo lắng.

-Hay là nhờ mọi người đi tìm luôn đi?- Dương nôn nóng.

-Không được, nếu như thế thì sẽ làm mọi người bị trễ lịch trình, hơn nữa sẽ gây ảnh hưởng xấu đến nhiều việc khác.- Bảo nói.

-Cậu ấy nói đúng, việc này không nên để nhiều người biết, tốt hơn vẫn là chúng ta tự mình tìm.- Minh đồng tình.

-Chúng ta sẽ ở lại đây cho đến khi tìm ra các cậu ấy, như vậy có được hay không?- Dương nghi hoặc.

-Để đó cho tôi.

Bảo tiến về phía cô giáo chủ nhiệm đang đứng ngay chiếc xe buýt gần đó, trông cô cũng đang lo lắng. Bảo lễ phép mở lời.

-Thưa cô, hay là cô cứ thông báo cho các thầy cô khác và cho các bạn về trường trước theo lịch trình, bọn em sẽ ở lại tiếp tục tìm ạ.

-Nhưng...

-Không sao đâu cô, gần đây cũng có nhà trọ, bọn em sẽ ở lại tìm kiếm, hơn nữa sau chuyến dã ngoại cũng là khoảng thời gian nghỉ nên sẽ không bị sao đâu ạ.

-Còn gia đình các em thì sao?

-Bọn em sẽ thông báo về nhà, cô không cần lo đâu ạ.- Minh lên tiếng.

-Hai chúng em cũng sẽ ở lại ạ.-Bỗng một giọng nói vang lên.

-Cô ở lại làm gì?- Tiếng Minh tỏ rõ sự khó chịu.

-Dù gì tôi cũng là một người bạn của em ấy, Mai mất tích tôi cũng rất lo lắng.- Nhi từ tốn nói.

-Tôi muốn ở đây cùng chị ấy- Anh nói tiếp.- Ở nhà tôi chỉ có một mình thôi.

Vì Nhi và Anh ở cùng một nhà, hơn nữa bố mẹ của Anh và Nhi đều đi đang ở nước ngoài nên Anh muốn ở cùng Nhi là điều dễ hiểu. Nhưng tại sao Anh và Nhi lại muốn ở lại, đây là điều khiến Minh băn khoăn, theo anh biết thì quan hệ giữa họ cũng đâu có tốt lắm.

-Cô và Mai là bạn?- Minh nghi ngờ.

-Tin hay không tùy cậu nhưng tôi thật sự đã cùng em ấy kết bạn.-Nhi không nhanh không chậm nói, đúng vậy, hai người “đã từng” kết bạn cùng nhau.

-Tùy cô, tôi không quan tâm.

Minh lạnh lùng quay lưng về phía Nhi, bây giờ, điều anh lo lắng nhất là tung tích của hai người kia, còn lại đều không quan trọng. Những người quan trọng của anh, Minh tuyệt đối không cho phép ai làm tổn thương, hơn nữa, còn một số chuyện anh cần phải làm rõ.

-Hay là cô ở lại đây cùng các em tìm kiếm?- Cô giáo vẫn chưa yên tâm.

-Không cần đâu ạ, như thế thì sẽ khiến cho nhiều người biết chuyện hơn thôi.

-Nhưng cô không thể để các em ở lại một mình như vậy, có người lớn bên cạnh vẫn tốt hơn.

-Cô đừng lo, bọn em đã là học sinh 12 rồi, tự biết cách chăm sóc bản thân và người khác.- Bảo tiếp tục thuyết phục.

-Thôi được rồi... Vậy các em ở lại cẩn thận, khi nào tìm được thì lập tức trở về.- Sau một hồi cân nhắc, cô cũng ra quyết định.

-Cô yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm về mọi người, ngoài ra còn có Minh và Nhi nữa, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi ạ.- Bảo đứng ra chịu trách nhiệm.

Anh cũng không muốn ai xen vào chuyện này thêm nữa, có những chuyện càng ít người biết càng tốt.

-Được rồi, có gì báo cho cô ngay nhé.

Vậy là Bảo, Minh, Nhi, Hoàng, Anh và Dương ở lại, còn toàn bộ học sinh đều trở về trường theo kế hoạch và đương nhiên theo ý muốn của những người ở lại thì chuyện này phải được giữ bí mật tuyệt đối. Điều này đều tốt cho cả hai bên.

Từng chiếc xe chở học sinh chậm chậm lăn bánh trở về trường, tiếng xôn xao từ từ lắng xuống, đến khi chiếc xe cuối cùng đã đi khuất sau những tán cây xanh, Bảo xách chiếc vali lên, quay lại nhìn mọi người.

-Chúng ta tìm phòng nghỉ chân đã, sau đó chia nhau ra tìm kiếm.

-Vậy chúng ta nhanh lên thôi.- Dương sốt ruột cả lên.

-Được rồi, đi thôi mọi người.- Bảo đi trước dẫn đường.

Đi bộ khoảng 10 phút thì gặp được một nhà nghỉ khá tốt, Bảo đứng ra sắp xếp mọi thứ chu toàn cho tất cả. Sau đó, thấy thời gian còn sớm, mọi người tản nhau ra tiếp tục đi tìm.

36. Chương 34: Lo Lắng Không Thôi

Dương đứng một mình đón những cơn gió đêm lạnh buốt đang thổi từ ngoài cửa vào. Đêm nay trời thật lạnh, nhưng trong lòng cô lại càng lạnh hơn, không biết giờ này, Mai và Châu có cảm thấy lạnh như Dương đang cảm thấy không nhỉ?

-Cẩn thận kẻo cảm lạnh đấy.

Bảo khoác cho Dương chiếc áo ngoài rồi đứng ngay bên cạnh cô.

-Đừng lo lắng quá, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.- Bảo an ủi.

-Đã một ngày trôi qua rồi, thật sự sẽ không sao chứ?- Dương ngược mắt nhìn Bảo, ánh mắt đã mờ sương.

-Sẽ không sao đâu, đừng lo.

Bảo quàng tay lên vai Dương, để đầu của cô tựa vào lồng ngực ấm áp của anh. Nhìn Dương như vậy, anh cảm thấy thật xót xa, cô nhóc tinh nghịch thường ngày bây giờ thật quá yếu đuối. Trông cô giờ đây, anh chỉ muốn được chăm sóc, bảo vệ cô mà thôi.

-Cứ như thế này thật khiến người khác không yên.- Dương thốt thức.- Tại sao anh không chịu báo cảnh sát?

-Bởi vì anh biết, chuyện này tốt nhất đừng nên cho cảnh sát tham gia.

-Anh nói thế là sao?- Dương thoát khỏi vòng tay của anh, ngẩng đầu lên nhìn Bảo.

-Hãy tin anh, có được không, họ sẽ không sao đâu.

Bảo nhìn sâu vào mắt cô, ánh nhìn vô cùng kiên định, nó khiến Dương cảm thấy an lòng. Phải, cô tin tưởng anh đến cô cũng không thể hiểu tại sao mình lại tin tưởng đến vậy, Tiếp tục dựa đầu vào lồng ngực Bảo, trong lòng Dương cảm thấy ấm áp hơn, hình như lâu lắm rồi, cô mới có thể tựa vào người khác như thế này...

Ở một nơi khác.

-Minh, cậu nên nghỉ sớm đi, đứng đó sẽ bị lạnh đấy.- Kim nhẹ bước lại gần.

-...

-Khoác áo vào đi, sẽ tốt hơn đấy.

Nhi đưa tay lên định khoác áo cho Minh thì anh đã nhanh chóng tránh đi làm cho tay Nhi phải dừng lại nơi không trung, cảm giác hụt hẫng tràn ngập trong lòng. Nhi mím môi, tiếp tục nhẹ nhàng nói.

-Trời đêm lạnh lắm, cậu bị cảm thì không tốt đâu.

-...- Đáp lại Nhi vẫn chỉ là sự im lặng đến lạnh lùng của Minh.

-Tại sao cậu cứ đối xử với tôi như thế, tôi không tốt ở điểm nào chứ?- Nhi tức giận.

-Tôi không cần cô đối tốt với tôi.- Minh lạnh lùng nói, không hề liếc mắt nhìn Nhi lấy một lần.

-Nhưng người tôi muốn đối tốt lại là cậu.

-Vậy thì xin lỗi, tôi không nhận.

-Tại sao cậu lại như vậy?

-Tôi luôn như vậy, không phải sao?

-Không đối với nhỏ Mai, cậu không như vậy.

-Đó là chuyện của tôi.

-Tôi không thích như thế.

-Hình như cô đã đi hơi xa rồi đấy. Nghe cô nói như thế, tôi vẫn không thể nào tin được cô và Mai là bạn.

-Tôi và Mai là bạn và chuyện này không liên quan tới nhau.- Nhi cảm thấy hơi thất thố nên vội nói chữa.

-Vậy thì chuyện của tôi cô cũng đừng nên quan tâm đến làm gì.

-Tại sao tôi lại không được quan tâm?

-Cô hỏi hơi nhiều rồi đấy, tôi nhắc lại lần nữa, giữa tôi và cô không hề có bất cứ quan hệ nào cả, vì thế chuyện của tôi, cô đừng nên quan tâm, chuyện của cô tôi cũng chẳng có hứng thú nào đâu.

-Cậu...- Nhi tức giận bưng bưng nhưng không biết phải nói sao.

Minh để mặc Nhi đứng đó, lập tức xoay lưng rồi đi. Cái lạnh lùng của Minh đối với cô còn lạnh hơn cả từng cơn gió lạnh đang thổi qua da thịt cô. Thật sự rất lạnh, lạnh đến mức cô muốn đập nát mọi thứ để làm tâm mình dịu bớt...

Nhi bỏ về phòng, thấy Anh đang ngồi khóc nỉ non ở trong phòng.

-Em làm sao vậy?- Nhi lại gần.

-Chị Nhi à...hức hức... Hoàng...hức hức... cậu ta đuổi em...

-Bình tĩnh nào, nói chị nghe xem.

-Hức hức... em vào phòng cậu ấy... chỉ định tìm cơ hội để nói chuyện thôi... nhưng chỉ nói được vài câu... thì cậu ấy đuổi em ra ngoài...

-Thế em đã nói gì?

-Em nói... cậu ta đi ra ngoài dạo bộ với em... cậu ta không chịu.

-Rồi sao?

-Em thấy chiếc móc khóa ở trên bàn... em cầm lên nghịch... cậu ấy thấy liền lấy lại... em tức giận nói vài điều về Mai thì cậu ấy đã đuổi em ra ngoài... CHị nói xem... con nhỏ đó có gì tốt mà cậu ấy lại vì con nhỏ đó mà đối xử với em như vậy... Hu hu hu.- Anh khóc to hơn.

-Đừng khóc, đừng khóc nữa. Con nhỏ đó làm sao có thể so bì được với em.- Nhi dỗ dành Anh.- Em đương nhiên là tốt nhất rồi.

-Vậy tại sao ai cũng đối với con nhỏ đó tốt vậy chứ hả chị Nhi?

-Em đừng lo, chị không để ai cướp đi những thứ thuộc về hai chị em mình đâu.- Nhi ôm lấy Anh vỗ về, ánh mắt toát lên sự nguy hiểm nhìn về phía khoảng không nào đó.

37. Chương 35: Trả Thù

Châu nhú mày, từ từ mở mắt ra, cảm giác đầu tiên mà cô cảm thấy lúc này là tay chân hoàn toàn bị tê cứng, không thể nào cử động được. Cô nhìn xung quanh đều là một mảng đen mờ mờ. Định thần một hồi, Châu mới bắt đầu nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Đây hẳn là một nhà kho cũ, trông có vẻ tối tăm và bụi bặm. Khẽ cử động người, một trận đau đớn và tê buốt lan truyền khắp người, cô khẽ rên lên.

Ngay gần đó hình như có người, nhớ lại mọi chuyện lúc trước, Châu chợt nhận ra người đó là Mai. Dù rất muốn đến gần xem thế nào nhưng tay chân bị trói chặt như thế này, Châu cũng không thể làm gì được.

Bên ngoài có tiếng động, hình như đó là tiếng bước chân. Theo tiếng động có thể ước chừng là khoảng 6 đến 7 người. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, đến khi nghe tiếng “cạch” vang lên, cánh cửa sắt nặng nề được mở ra, ánh sáng lọt vào khiến Châu chói mắt. Cô nhắm mắt lại theo phản xạ, sau đó mở ra, mọi thứ trước mắt đã trở nên rõ ràng.

Ngay phía bên kia là Mai cũng đang bị trói như cô, trông cậu ấy có vẻ rất tức giận.

Còn phía cửa là một nhóm người lạ mặt, trong đó có một người cô biết, đó là Anh, bạn cùng lớp với họ.

Rốt cuộc thì mọi chuyện là sao?

Nhi ra hiệu cho người phía sau tiến về phía Mai, người kia lập tức nghe theo, đến gần Mai và tháo khăn bịt miệng ra. Mai lập tức chất vấn Nhi.

-Chị Nhi, tại sao chị lại làm vậy?

-Tại sao ư? Ai bảo mày đi cướp thứ của người khác chứ.

-Em đã cướp thứ gì của chị mà chị lại đối xử với em như vậy?

-Còn nói nữa, chính mày đã cướp Hoàng từ tay tao.- Anh ở phía sau lớn tiếng quát.

-Tôi không hề làm gì cả, chuyện của hai người vốn dĩ không hề liên quan đến tôi.- Nó lạnh nhạt nói với Anh.

-Mày còn chối ư? Từ ngày mày xuất hiện cho đến nay, Hoàng lúc nào cũng chẳng quan tâm đến tao nữa, thậm chí còn xua đuổi tao khi nhắc đến mày nữa.

Mai có chút ngạc nhiên, cậu ta thật sự như vậy ư? Nhưng con người cậu ta như vậy, không thể nào lại đối với nó như thế, giữa nó và cậu bình thường quan hệ cũng đâu có tốt lắm.

-Đó là chuyện của cậu ta, đâu liên quan gì đến tôi.

-Nếu không có mày thì quan hệ giữa hai người bọn tao sẽ không trở nên như bây giờ.

-Vậy thì bắt một mình tôi được rồi, tại sao lại bắt cả Châu nữa.

Mai tức giận nhìn về phía Châu, mọi chuyện là do nó gây ra, nếu không thì Châu đã không bị bắt cùng nó. Nó lúc nào cũng gây rắc rối ọi người mà.

-Ai bảo cô ta đuổi theo cô, mà nhờ cô ta mà chúng ta mới có thể dễ dàng bắt cô như thế, tôi cũng phải cảm ơn cô chứ nhỉ?- Nhi từ tốn lên tiếng.

Nhận được lệnh, Châu cũng được người tháo khăn ra.

-Rốt cuộc các người muốn làm gì?

-Hỏi hay lắm, vốn chỉ định bắt mỗi mình con nhỏ kia, không ngờ tự cô nhảy đến, xem ra không có cô không được.- Nhi cười độc ác.

-Chị định làm gì, tôi nói cho chị biết, chị không được đụng đến cậu ấy, tôi cũng đâu có gây thù gì với chị đâu.- Nó lo lắng.

-Không ư? Từ trước tới nay, Minh chưa bao giờ cười hay nói chuyện cùng ai, tại sao khi cô xuất hiện, cậu ấy liền thay đổi.

Anh Minh ư? Lí do của Nhi là vì anh Minh sao? Xem ra nó đã quá vô tâm đến mức độ “nổi tiếng” của những người xung quanh mình rồi.

-Hình như chị hiểu lắm rồi...- Châu lên tiếng.

-Hiểu lắm ư? Đừng nói với tôi là cô ta và Minh không có quan hệ gì, tôi đã tận mắt nhìn thấy, còn muốn phủ nhận sao?

-Ý tôi không phải vậy mà là...

-Im đi.- Nhi quát lên.- Chỉ vì cô mà công sức bao lâu nay của tôi đều đổ bể cả. KHó khăn lắm mới làm ột người biến mất, không hiểu sao lại xuất hiện thêm một người nữa. Thật không thể chịu nổi.

-Nói như vậy... chuyện của chị Ngọc là do chị...- Châu ngạc nhiên tột độ.

-Sao cô biết cô ta?- Nhi nhìn Châu nghi hoặc.

-Là người mà trước đây anh Minh từng nhắc đến?- Mai lơ mờ nhận ra vấn đề.

-Hoá ra là cậu ta nói với cô à?- Nhi liếc nhìn Mai.- Xem ra giữa hai người thân thiết hơn tôi nghĩ.

-Tôi và anh Minh...

-Anh Minh, gọi nhau thân thiết đến vậy ư?- Nhi cười chế giễu.

-Chị à, không cần nhiều lời với bọn họ làm gì, nhìn bọn họ khiến em càng thêm tức giận,- Anh đứng phía sau nói lớn.

-Đúng vậy, không cần thiết.

-CHị muốn làm gì?- Mai đề phòng.

-Làm gì ư? Sẽ biết nhanh thôi.

Nhi ra hiệu cho bọn người phía sau, ngay lập tức, họ tiến về phía Mai ra sức đánh đập. Còn Nhi và Anh thì đứng nhìn một cách thích thú.

-Đừng, hãy dừng lại đi.- Châu xót xa la lên nhưng vô ích, cô không thể làm được gì.

Mai cắn răng chịu đựng, với một người học võ như nó thì những trận đòn này không thể làm nó bị thương nặng. Chỉ là lòng tin của nó vào một người đã hoàn toàn sụp đổ, hóa ra cảm giác tin tưởng nhầm người lại trở nên tệ đến vậy.

-Dừng tay.- Trông có vẻ không đạt được hiệu quả như mong muốn Nhi cảm thấy không thoải mái.

-Đánh cô ta.- Nhi chỉ tay về phía Châu.

Cả bọn được lệnh chuyển sang Châu.

-Dừng tay, mau dừng tay lại cậu ấy làm gì sai đâu chứ.

-Cô ta sai ở chỗ là kết bạn với cô.

Nhìn sự vùng vẫy của nó, ánh mắt tuyệt vọng cố gắng mà không thể làm được gì, Nhi mới có thể thỏa mãn. Bị đau về thể xác không đáng là gì, chỉ khi nào tinh thần bị đau đớn tuyệt vọng mới là sự đau khổ mà Nhi muốn nó phải nếm trải.

-Cô thật quá độc ác.- Mai nghiêng răng nhìn Nhi, ánh mắt tràn ngập sự giận dữ.

38. Chương 36: Nghi Ngờ

-Cậu vẫn còn thức sao?

Bảo tiến đến từ phía sau Minh, hai ngày nay, dường như không có đêm nào là Minh không đứng ở đây nhìn ngoài trời. Cả Bảo cũng vậy, đêm nào cũng đứng trong phòng nhìn lên bầu trời cao. Mỗi ngày trôi qua là thêm một ngày lo lắng không yên, không hiểu sao họ đã tìm hết mọi nơi xung quanh khu vực dã ngoại nhưng vẫn không tìm thấy, rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào.

-Cậu cũng vậy mà.- Minh quay người lại nhìn Bảo.- Vào phòng cậu nói chuyện đi.

-Được, nói chuyện ở đây cũng không tiện lắm.

Minh theo sau Bảo đi về phòng, đến khúc rẽ lên cầu thang thì gặp Hoàng.

-Hai anh vẫn chưa ngủ sao?

-Thế còn cậu?- Bảo hỏi.

-Em không ngủ được. Trong lòng lúc nào cũng không yên.

-Vậy thì lên phòng anh nói chuyện đi, có lẽ chúng ta đã sai ở đâu đó rồi nên mọi chuyện mới như thế này.

-Em cũng sẽ đi cùng.- Dương đột ngột lên tiếng.

-Vậy được rồi, khê thôi, đã khuya rồi, đừng đánh thức người khác.- Bảo nhắc nhở.

Trong phòng Bảo.

-Cứ tìm như thế này không phải là cách, chúng ta thậm chí còn không biết ai làm và nguyên do.- Hoàng nói.

-Đúng vậy, không có một chút manh mối như thế này thì rất khó tìm thấy các cậu ấy.- Dương đồng tình.

-Nguyên do thì... có lẽ là anh biết.- Bảo ngập ngừng liếc nhìn Minh.

-Lí do là gì?- Hoàng hấp tấp.

Bảo im lặng nhìn Minh như chờ anh nói.

-Có thể là do sự đổ kị.- Minh nói thay lời Bảo.

-Vậy là sao?- Dương khó hiểu.

-Hoàng, chắc cậu còn nhớ việc ở nhà kho của trường chứ?- Minh hướng về phía Hoàng.

-Ý anh là...

-Này, hai người đang nói chuyện gì thế, em không hiểu gì cả?- Dương bực mình.

-Nhóc không biết thì hơn.- Bảo an ủi.

-Tại sao?

-Nếu biết sợ rằng nhóc sẽ làm ầm ĩ lên cho coi.

-Giờ này mà anh còn tâm trạng trêu chọc người khác nữa sao?- Dương trừng mắt nhìn Bảo.

-Đâu có, anh nói thật mà.- Bảo ra vẻ vô tội.

-Nếu như anh nói thì anh cảm thấy ai là người có khả năng nhất?- Hoàng ngẫm nghĩ rồi nhìn Bảo và Minh.

-Theo như tôi biết thì có một người.- Bảo đảm chiêu.

-Là ai?- Dương nôn nóng.

-Em đừng có bộp chộp như thế có được không?- Bảo nhìn Dương.

-Em xin lỗi- Cô lí nhí cúi gằm mặt xuống, cô chỉ là rất lo cho bạn mình thôi mà.

-Thôi được rồi, là anh nói quá lời.- Nhìn dáng điệu của Dương như thế, Bảo thật sự cảm thấy mình có lỗi.

-Là Nhi.- Minh khẳng định suy nghĩ của Bảo.

-Chị Nhi sao?- Cả Hoàng và Dương đều kinh ngạc.- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

-Các em chỉ gặp qua Nhi vài lần, còn bọn anh tiếp xúc với cô ta đã gần 3 năm đương nhiên có lí do để nghi ngờ.- Bảo giải thích.

-Anh nói em mới để ý, hình như những ngày qua Nhi và Anh đều hành động rất khác lạ.- Hoàng nhíu mày.

-Lạ ở chỗ nào?- Bảo nhìn cậu.

-Chẳng phải là chị ấy lúc nào cũng khẳng định mình nhìn thấy Mai ở ngay chỗ bìa rừng sao, vì thế mấy ngày nay chúng ta đều tìm ở đó nhưng lại không thấy Nhi xuất hiện ở đó cùng chúng ta.

-Hình như là thế.- Dương nhớ lại.

-Còn nữa, giờ về nhà trọ cũng không giống, đôi khi về sớm hơn, đôi khi lại về muộn hơn.

-Nhưng chị ấy có nói lí do mà.- Dương thắc mắc.

-Càng nhiều lí do mới càng kì lạ.- Hoàng nói.

-Hoàng nói cũng đúng, đúng là hai người họ có những hành động kì lạ.- Bảo gật gù.

-Vậy thì bây giờ chúng ta đi hỏi chị ta đi.

Dương nóng nảy đứng dậy toan đi tìm Nhi, nếu là cô ta làm cô nhất định sẽ không tha, dám làm hại bạn cô thì chính là làm đau cô. Thấy vậy, Bảo vội vàng kéo Dương lại.

-Em bình tĩnh lại đi nào.

-Sao anh lại cản em, em nhất định phải hỏi cho rõ.

-Nếu cô ta chối thì em định làm thế nào?

-Em...

-Bảo nói đúng, bây giờ mà đi thì không được, chúng ta vẫn chưa chắc chắn mà.- Minh lên tiếng.

-Vậy... bây giờ phải làm sao?- Hoàng cũng cảm thấy lo lắng.

-Tốt nhất là ngày mai chúng ta nên đi theo cô ta xem thử thế nào.

-Chỉ nên có một người đi theo thôi, đi đông dễ bị phát hiện.

-Minh nói đúng, ngày mai để tôi đi.- Bảo đề nghị.

-Không nếu anh đi thì sẽ không ổn, để em đi.- Dương nghiêm túc nói.

-Tại sao em lại cho là như vậy?

-Bởi vì...

Cùng lúc đó.

Mai căng mắt nhìn vào màn đêm bao quanh mình. Nó rất sợ bóng tối và ở một mình, tuy rằng ở đây còn có Châu nhưng việc bóng đêm vây quanh như thế này không làm nó có cảm giác an toàn. Nghĩ lại những gì đang diễn ra gần đây, nó thật sự cảm thấy sợ hãi và đau lòng. Một người chị nó tin tưởng đã làm nó thất vọng, một người bạn thân thiết đã vì nó mà bị vướng phải những chuyện phiền phức, thậm chí còn khiến những người khác lo lắng cho nó nữa.

39. Chương 37: Giải Cứu

-Hôm nay mọi người tiếp tục chia nhau ra tìm, tôi không tin chúng ta không thể tìm ra được họ.- Bảo tiếp tục dẫn mọi người tới chỗ bìa rừng tìm kiếm.

Minh, Bảo và Hoàng nhanh chóng tản ra, đi sâu vào trong để tìm kiếm, còn Dương thì lặng lẽ nấp ở bụi rậm gần đó.

-Chị à, ngày nào cũng như thế này cả mà sao họ không chịu từ bỏ nhỉ, con nhỏ đó có gì tốt cơ chứ.- Anh tức tối nói với Nhi.

-Em bình tĩnh đi, rồi họ sẽ nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi thôi.

-Em chẳng muốn ở đây chút nào cả.

-Vậy thì ta đi thôi, chị dẫn em đi chơi một chút.

-Được ạ.- Anh mừng rỡ.- Em chỉ mong được chơi đùa với bọn nó mà thôi.

-Đi thôi.

Nhi dẫn Anh đi về phía đường dẫn đến nhà trọ. Đợi hai người họ đi xa đến một khoảng cách an toàn, Dương mới bí mật đi theo sau.

-Chị nói xem, hôm nay chúng ta sẽ làm gì bọn nó nhỉ?- Anh suy nghĩ.

-Suyt.- Nhi ra hiệu im lặng, Anh lập tức đứng lại.

-Có chuyện gì thế chị?- Anh nói nhỏ.

-Em cứ tiếp tục đi đi, đừng nói gì cả.- Nhi liếc nhìn về phía sau rồi nói với Anh.

-Vâng ạ.- Mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng Anh vẫn làm theo những gì Nhi bảo.

Nhi và Anh đi được một lúc thì Nhi đột ngột kéo Anh rẽ vào một hướng khác. Dương nhanh chóng chạy theo nhưng không thấy bóng dáng hai người họ đâu.

-Cô đi theo chúng tôi làm gì?- Nhi bước ra từ phía sau Dương.

-Vậy sao chị lại đi đến đây, mọi người đều vào rừng tìm cả mà.

-Tại sao chúng tôi lại phải tìm con nhỏ đó chứ? Cứ mặc kệ nó đi.- Anh hất hàm.

-Chúng ta là bạn cùng lớp, mặc dù thường ngày có chút bất đồng nhưng không thể vì thế mà không quan tâm được.

-Bất đồng sao? Tôi vô cùng, vô cùng ghét nó, và cả cô nữa.

-Vậy hai người còn ở lại đây làm gì?- Dương nổi nóng.

-Để làm gì là việc của chúng tôi, không liên quan đến cô.- Anh vênh mặt lên nói.

-Có phải chính hai người đã bắt Mai và Châu.- Dương nhìn thẳng vào Anh.

-Cô dựa vào đâu mà nói như thế?- Nhi lạnh nhạt lên tiếng.

-Dựa vào đâu ư? Dựa vào những hành động kì lạ của hai người trong những ngày qua cũng đủ để tôi có thể đoán ra rồi.

-Nghĩ ngờ của cô là không có căn cứ.- Anh hơi luống cuống.

-Không có hay có không phải một mình cô nói là được.

-Cô muốn làm gì?- Nhi đề phòng.

-Dương nhiên là về nói với mọi người về hành động của hai người rồi.- Dương nói rồi quay người đi.

-Cô còn có thể về sao?- Nhi lạnh giọng.

-Ý chị là sao?- Dương nghi hoặc.

-Không có gì, chỉ là như thế này thôi.

Nhi vừa dứt lời, ngay lập tức có một đám người vây quanh lấy Dương...

Cánh cửa nhà kho mở ra, ánh mặt trời rọi khắp căn phòng. Mọi cảnh vật bên trong cũng dần lộ ra.

Mai hé mắt nhìn xung quanh, nó đang cố gắng thích ứng với luồng ánh sáng này. Một lúc sau, khi đã có thể nhìn rõ ràng, nó quay sang tìm kiếm Châu, cô đang ngồi gần đó. Nhìn những vết bầm tím trên người Châu mà nó cảm thấy tức giận và xót xa vô cùng. Tuy vậy, Châu vẫn nhìn nó gắng gượng mở đôi mắt thật to như an ủi nó rằng cô không sao cả.

-Châu, Mai.

Tiếng nói quen thuộc làm cả hai người đều phải ngước mắt nhìn. Tuy miệng không thể nói được nhưng qua ánh mắt cũng đủ để biết Mai kích động đến mức nào.

-Các người đã làm gì hai cậu ấy?- Dương tức giận, mặt đỏ ửng lên.

-Rồi cô sẽ biết ngay thôi.- Nhi hướng về phía Dương cười độc ác.

-Họ đã làm gì mà khiến chị đối xử với họ như vậy?- Dương cố sức giãy dụa nhưng vẫn không thoát được bàn tay của những gã đằng sau.

-Những câu hỏi này tôi không muốn trả lời thêm nữa, thật nhàm chán.- Nhi bình thản.

-Chị nghĩ chị làm như vậy sẽ không ai biết sao?

-Muốn người khác biết? Không có khả năng.- Nhi lạnh lùng kết luận.

-Chị tự tin đến thế ư?- Dương hơi mỉm cười.

-Cô nói thế là có ý gì?- Anh nghi hoặc nhìn Dương.

-Chị nghĩ những việc này chị có thể chôn giấu mãi mãi sao?- Dương vẫn hướng Nhi nói.

-Đương nhiên, cô đã vào đây thì cũng đừng mong có cơ hội trốn thoát khỏi đây.- Nhi nhìn thẳng vào Dương, độc ác nói.

-Chị là người phụ nữ độc ác, nhất định chị sẽ gặp báo ứng.

“Chát”

Một tiếng vang chói tai khiến mọi người sững sờ. Anh hoảng sợ nhìn Nhi, từ trước tới nay, chưa bao giờ Anh thấy Nhi đánh người, lúc nào Nhi cũng tỏ ra là một người điềm đạm, nói năng đúng mực, dù có những kế hoạch thâm hiểm nhưng cũng chưa bao giờ tự tay đánh người.

-Bớt nói nhảm đi, nếu không thì đừng trách tôi.

-Chị muốn làm gì? Tát thêm vài cái nữa, hay là lại đánh tôi như họ?- Dương mỉm cười khiêu khích.

-Nếu cả ba người đã ở đây, đương nhiên sẽ có một trò chơi khác vui hơn.- Nhi nói.

-Trò chơi?- Anh nhìn Nhi khó hiểu, hôm nay thật sự cô cảm thấy mình chẳng hiểu gì về Nhi nữa.

-Chị muốn làm gì?- Dương đề phòng.

-Mới đó đã sợ rồi sao, cô yên tâm, cả ba sẽ cùng chơi, cô sẽ không cô độc đâu.- Ánh mắt Nhi lóe lên tia nguy hiểm.- Đưa hai người kia lại đây.

Hai người cao to phía sau lưng Nhi nhận lệnh tiến về phía Châu và Mai, mặc kệ vết thương trên người Châu và Mai có ra sao, họ vẫn bị lôi đi một cách tàn bạo.

Đôi lông mày Châu nhíu chặt, cả người truyền đến từng trận đau đớn tưởng chừng không thể nào chịu đựng nổi. Mai thấy Châu như vậy, nó cũng cảm thấy khổ sở vô cùng.

-Rốt cuộc chị muốn làm gì?- Dương không thể nào chịu nổi tình cảnh trước mắt nổi nóng quay về phía Nhi.

-Tôi chẳng phải đã nói sao, cả ba người sẽ tham gia một trò chơi thú vị.

-Trò chơi gì vậy? Chúng tôi có thể tham gia không?

Từ ngoài cửa truyền đến một tiếng nói đùa cợt khiến Nhi có chút hoảng hốt. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa.

40. Chương 37: Giải Cứu(tt)

-Trò chơi gì vậy? Chúng tôi có thể tham gia không?

Từ ngoài cửa truyền đến một tiếng nói đùa cợt khiến Nhi có chút hoảng hốt. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa.

-Hoàng.- Anh kinh ngạc.

-Bảo... Minh...- Nhi cũng không kém phần ngạc nhiên, khi thấy Minh phía sau Bảo, cô hoàn toàn sợ hãi.

-Sao thế, gặp lại chúng tôi cô bất ngờ lắm phải không?- Bảo nở nụ cười rực rỡ, nhưng đối với Nhi là một nụ cười chứa đầy sự nguy hiểm.

-Sao... sao... các người... có thể... tìm đến đây?- Anh lắp bắp.

-Vì sao ư? Cũng nhờ cái này cả.- Bảo giơ chiếc điện thoại trong tay lên.- Thiết bị định vị.

-Vậy việc Dương theo dõi chúng tôi rồi bị bắt đều nằm trong kế hoạch của các người?- Nhi hỏi.

-Đúng vậy, và chị đã làm theo đúng như những gì đã được sắp xếp.- Hoàng lên tiếng.

-Chị... chị ơi...- Anh lúng túng đứng sau lưng Nhi.

-Thế thì sao nào, các cậu nghĩ có thể làm được gì?- Nhi mỉm cười nhìn ba chàng hoàng tử ở trước mặt.

Đúng như Nhi nói, ba người họ có tìm được chỗ này nhưng cả ba cô gái kia đều nằm trong tay Nhi, không thể tùy tiện hành động.

-Cô muốn gì?-Minh hỏi Nhi.

-Muốn gì ư? Câu này cậu hỏi không phải quá thừa sao.tôi muốn gì chẳng lẽ cậu không biết, ngay từ đầu thứ tôi muốn có chẳng lẽ cậu không biết?- Nhi hơi kích động.

-Vậy chuyện năm đó cũng là do cô làm?- Minh vẫn bình tĩnh.

-Đúng vậy, là tôi làm, thứ tôi không có được thì người khác cũng đừng hòng mà có được.

-Cô...- Bảo kích động lao tới phía Nhi, Hoàng thấy thế vội cản lại.

-Cô thật là độc ác.

-Chính cậu đã làm tôi như thế đấy.- Nhi nhếch mép.

-Đó là do chính bản thân chị tự nguy hiểm vậy thôi.- Hoàng phản bác.

-Im đi, nếu từ đầu cậu không thân thiết với con nhỏ đó thì nó sẽ không bị thế. Nếu cậu không tỏ ra quan tâm lo lắng cho con bé này thì tôi đã không phải ra tay giành lại như vậy.

-Tôi vốn dĩ không thuộc về cô, mãi mãi cũng vậy, cô lấy quyền gì mà bảo là giành tôi về bên cô?- Minh lãnh đạm.

-Cậu là của tôi, cậu phải là của tôi.- Nhi hét lên.

-Chỉ vì cái ý nghĩ đó mà cô làm nên tất cả chuyện này ư?- Bảo tức giận.

-Tôi giành lại thứ thuộc về tôi, thế này thì đã sao chứ?

-Chị điên rồi. Tình cảm phải xuất phát từ hai phía, chỉ từ một phía không thể gọi là tình yêu được, cũng thế thể vì thế mà đòi hỏi ép buộc người khác yêu mình, đó chỉ là sai lầm mà thôi.- Hoàng lắc đầu.

-Thứ tôi muốn chính là của tôi.- Nhi lạnh giọng.

-Cô đã đi quá xa với quan điểm sai lầm của mình rồi đấy. Một lần còn chưa đủ sao?- Bảo tức giận nhìn Nhi, ánh mắt tựa như có thể giết người.

-Đủ ư? Chẳng nào tôi còn chưa có được thứ tôi muốn thì mọi chuyện vẫn chưa đủ.

-Cô điên thật rồi.- Bảo lắc đầu.

Minh nhíu mày quan sát, tình hình hiện giờ không ổn cho lắm, mặc dù có thể làm cho Nhi và Anh không để ý nhưng ba cô gái kia vẫn nằm trong tay bọn người phía sau. Phải cẩn thận hết sức.

Minh rút tay vào túi quần, chậm chậm tiến lại gần về phía Mai và Châu.

“Ồ ể ể”.

Tiếng xe cảnh sát vang lên, nhỏ rồi từ từ lớn dần.

-Các cậu gọi cảnh sát ?- Nhi nghi hoặc nhìn Bảo.

Còn chưa đợi Nhi kịp nhận thức, phía sau lưng đã vang lên tiếng người ngã xuống đất. Nhi hốt hoảng quay đầu lại nhìn đã thấy hai tên giữ Mai và Châu đã nằm dưới sàn, còn Minh đang tháo dây trói cho Mai và Châu.

Bảo nhanh chóng nắm bắt thế cục, tung một cước vào mặt tên đang bắt Dương. Tên kia không thể nào phản ứng kịp nên lãnh trọn một cước của Bảo, nằm lăn ra sàn.

Chỉ trong vòng vài phút, Bảo và Minh đã khống chế hết tất cả.

-Khá lắm, không ngờ cậu có thể nghĩ ra cách này.- Bảo vỗ vai Minh tán thưởng.

-Chỉ là một bản nhạc chuông thôi, cũng hữu dụng.- Minh không nhanh không chậm nói.

-Ha ha, có ai dùng tiếng còi xe cảnh sát làm nhạc chuông như cậu không?- Bảo bật cười.

-Cậu ở lại xử lý đi, tôi đưa bọn họ về nghỉ ngơi.

-Được rồi, mọi chuyện ở đây giao lại cho tôi, cậu mau đi đi.

Minh ngồi xuống bên cạnh Mai và Châu.

-Các em cảm thấy thế nào rồi?- Minh nhẹ nhàng hỏi.

-Em không sao.- Mai nhìn Minh nói.

-Em... không...- Chưa nói dứt câu, Châu đã ngất đi.

-Châu, Châu à, cậu tỉnh lại đi.- Mai hoảng hốt.

-Hoàng, cậu đưa Mai đi giúp tôi.

Minh quay sang Hoàng nói lớn rồi bế Châu lên chạy ra ngoài. Không ai nhìn ra được nét mặt hoảng hốt cực độ của anh.

-Chúng ta mau đi thôi. Tổ thấy cậu cũng không ổn đâu.- Hoàng lo lắng.

Mai cũng muốn nhanh chóng đến chỗ Châu nên cũng không ngần ngại để Hoàng đỡ đi.

-Dương, nhóc đưa Anh đi về nhà trọ trước đi, anh sẽ đưa Nhi về sau.

-Anh định làm gì?

-Phải giải quyết những người này chứ.- Bảo cười nguy hiểm.

41. Chương 38: Tức Giận

Mai ngồi lì bên cạnh Châu, ánh mắt nó cứ chăm chú nhìn cô, cả người tựa hẳn vào giường. Nó đã duy trì tư thế đó đã hơn mấy tiếng đồng hồ, lâu đến mức Hoàng đứng bên cạnh cũng cảm thấy xót xa.

-Cậu nên về phòng nghỉ ngơi đi, cậu cũng bị thương mà.- Hoàng nhẹ nhàng khuyên nhủ nó.

Mai vẫn ngồi yên bất động, dường như thế giới xung quanh nó không tồn tại ai cả ngoài nó và Châu.

-Cậu cứ như thế này không phải là cách, hãy về nghỉ ngơi đi.- Hoàng tiếp tục.

“Cạch”.

Cánh cửa mở ra, Minh bước vào trong phòng, đôi mắt lạnh đạm nhìn quanh. Thấy gương mặt bất đắc dĩ của Hoàng cùng vẻ mặt trầm tĩnh của Mai, anh có thể đoán ra chuyện gì. Mai cũng đã ngồi như thế từ lúc anh rời đi, đến bây giờ vẫn vậy. Tiếp tục như thế thì người tiếp theo nằm trên giường bệnh là nó thôi.

-Mai à.- Minh đứng phía sau nó, đặt đôi tay mình lên vai nó, để nó tựa hẳn vào người anh, trầm giọng nói.- Em hãy về nghỉ ngơi đi, nếu đến khi Châu tỉnh lại mà em thì bị suy nhược thì không phải lại làm cho em ấy và mọi người lo lắng cho em sao.

Mai ngược lên, đôi mắt nó đờ đẫn nhìn thẳng vào gương mặt Minh.

-Ngoan nào, em là một cô gái mạnh mẽ và biết tự chăm sóc bản thân, đừng để người khác phải lo lắng, nhanh về phòng nghỉ ngơi đi.- Minh mỉm cười dịu dàng khích lệ nó.

Từ nhỏ đến lớn, nó rất nghe lời Minh, vì thế nó mỉm cười yếu ớt với Minh rồi đứng dậy. Vì đã ngồi quá lâu nên nó không thể đứng vững, loạng choạng vài bước thì vấp té, may mà có Minh ở bên cạnh đỡ nó.

-Cậu giúp tôi đưa Mai về phòng, cảm ơn.- Minh nhìn về phía Hoàng.

-Anh không cần lo đâu ạ.- Hoàng gạt đầu, đỡ lấy Mai từ Minh.

Sau khi Mai và Hoàng rời đi, Minh mới ngồi xuống bên cạnh Châu, ánh mắt anh lộ vẻ đau lòng. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Châu áp lên mặt mình. Tay cô vẫn lạnh như ngày nào, bàn tay anh đang cố sức bao bọc sưởi ấm cho cô.

-Xin lỗi em.- Minh thì thầm.

Trong phòng Mai.

-Cậu nằm xuống đây đi, đợi tớ đi chuẩn bị đồ ăn cho cậu.- Hoàng dìu Mai ngồi xuống giường.

-Tớ không muốn ăn.- Giọng nó vô cùng nhỏ.

-Không ăn sao được, từ tối qua đến bây giờ cậu chưa ăn rồi.

-Nhưng tớ không có tâm trạng ăn uống.

-Không có tâm trạng cũng phải ăn, cậu mà ngắt vì đói thì mọi người lại thêm một người để lo lắng.- Hoàng học tập Minh rất thành công.

-Vậy...- Mai lưỡng lự.- Tớ chỉ ăn một chút thôi.

-Được rồi.- Hoàng nhướn miệng cười.- Đợi tớ một lúc.

Hoàng chạy xuống dưới tầng, vào nhà bếp nhờ người nấu nướng, còn mình Mai trên phòng, nó cũng mệt mỏi ngã người nằm trên giường.

Hoàng đứng tựa người vào lan can nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay trời khá đẹp, ánh nắng vàng nhạt trải dài khắp những khóm hoa tường vi, tiếng động phát ra từ căn bếp phía sau lưng càng làm cho phong cảnh thêm sinh động.

Nghĩ lại tình huống vừa rồi, Hoàng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu, dù biết là quan hệ giữa Mai và Minh không bình thường, chuyện Mai nghe lời Minh như thế vẫn khiến cậu ầm ỹ. Dù gì thì cậu cũng là người có hôn ước với nó vậy mà trước mặt cậu lại có thể thân thiết với người con trai khác như thế, lại còn tựa vào lòng Minh, còn ngã vào lòng anh ta như vậy, thật khiến cậu khó chịu quá đi mà.

Càng nghĩ càng tức, mà càng tức mà không thể làm gì khiến gương mặt Hoàng đỏ lên trông đầy tính sát thương.

-Thưa... thưa cậu... đã chuẩn bị... xong đồ ăn rồi ạ.- Người đầu bếp mang thức ăn ra lắp bắp.

-Cảm ơn.- Hoàng nhận lấy rồi quay đi, gương mặt cậu bây giờ quả thật là dọa người.

Bước nhanh qua các bậc thang, Hoàng đã đứng trước cửa phòng của Mai, dù tức giận nhưng cậu vẫn mở cửa thật nhẹ.

Trong phòng, Mai đang nằm ngủ trên giường.

Hoàng nhẹ tay đặt đồ ăn lên bàn, bước lại gần nó.

Mấy ngày nay qua thật mệt mỏi với nó, nhìn đôi lông mày nhíu lại, chắc nó đang cảm thấy không an lòng. Hoàng chăm chú nhìn nó, gương mặt lúc ngủ của Mai chẳng còn như lúc nhăn nhó mỗi khi gặp cậu trông cũng thật là đáng yêu đấy chứ. Nếu bình thường, nó dùng gương mặt tươi cười như với Minh nói chuyện với cậu thì sao nhỉ? Mà cậu có thua Minh cái gì đâu mà tại sao nó lại đối xử tốt với Minh còn cậu thì lúc nào cũng nhăn nhó, cãi cọ vậy chứ.

Nghĩ tới đây, Hoàng lại cảm thấy tức giận.

Để điều chỉnh tâm trạng, Hoàng bèn đến bên cửa sổ mở cửa ra, đón ánh nắng và những cơn gió mát từ bên ngoài vào phòng.

-Cậu đến bao giờ thế?- Mai chống người ngồi dậy, nheo mắt nhìn về phía Hoàng.

-Cũng mới đến thôi.- Hoàng quay lại nhìn nó một chút rồi nhìn ra ngoài.

-Cậu sao thế?- Mai đứng bên cạnh Hoàng.

-Sao cậu không nằm nghỉ đi, đứng đây làm gì.

-Đang giận ai hả?- Mai nhìn chằm chằm vào mặt Hoàng rồi khẽ cười.- Trông cậu lúc giận cũng thật ngộ đó.

-Cậu dám trêu chọc tớ.

-Đâu có trông buồn cười thật mà.

“Cuối cùng cậu cũng chịu cười rồi đó”- Hoàng mỉm cười âu yếm nhìn Mai.

42. Chương 39: Nói Chuyện

“Cạch”.

Nghe tiếng động Nhi lập tức quay lại nhìn.

-Cậu đến rồi.- Nhi nhìn Minh rồi ngồi lại tư thế cũ, gương mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

-Cô đang đợi tôi sao?

-Tôi biết thế nào cậu cũng đến tìm tôi.

-Cô làm tất cả mọi chuyện như vậy, cuối cùng thứ cô được là cái gì?

-Cái tôi muốn có được chính là trái tim cậu.

-Cô nghĩ có thể có được nó bằng cách này?

-Tại sao lại không được?

-Muốn có được trái tim của một người thì phải dùng trái tim của mình để giành lấy. Phải dùng trái tim và tấm lòng của mình suy nghĩ cho người đó, tạo cho người đó một cảm giác thoải mái và bình yên.

-Vậy... cô ta tạo cho cậu được cảm giác đó?

-Đúng vậy.

-Vậy còn tôi?

-Cậu là một cô gái xinh đẹp và thông minh, nhưng cậu lại cho rằng bản thân là nhất, muốn người khác làm theo ý cậu, khiến tôi cảm thấy không thoải mái.

-Tôi không tin, tôi ưu tú như thế chẳng lẽ không thể sánh bằng cậu.

-Đây không phải là chuyện xứng hay không xứng mà là sự đồng điệu về tâm hồn và trái tim của hai con người.

-Tôi cũng có thể mà, chỉ cần cậu muốn tôi cũng có thể sửa đổi.

-Vì một người mà phải thay đổi bản thân mình thì chỉ là gượng ép mà thôi, sẽ rất mệt mỏi.

-Chỉ vì cậu muốn trả thù ta đã làm bị thương con nhỏ đó nên mới nói với tôi như thế. Tôi không tin đâu.

-Cô thực sự đã làm sai quá nhiều rồi, chính lòng nhỏ nhen, đố kỵ của cô đã khiến cô lầm đường.

-Tôi không muốn nghe nữa, những điều cậu nói đều không đúng.- Nhi hét lên, bịt chặt hai tai lại.

Ở tại nơi khác.

-Đến giờ kiểm tra vết thương rồi, nhóc ngồi xuống đi.- Bảo ấn Dương ngồi xuống lan can.

-Tôi không sao mà.

Lần trước lúc đi cứu Mai và Châu có không cẩn thận để mấy người kia làm bị thương. Tuy vết thương không đáng nói nhưng Bảo lại cứ làm ra vẻ vô cùng nghiêm trọng lắm. Chỉ băng bó vài ngày thôi mà.

-Có cần thiết như thế không vậy?- Dương nhăn nhó nhìn Bảo chăm chút vết thương ỉnh.

-Phải cẩn thận như thế này mới nhanh khỏi.

-Cũng gần khỏi rồi mà.

-Không được chủ quan như thế, phải cẩn thận.

-Anh thật là phiền phức quá đi mất.

-Không sao đâu.- Bảo cười xòa.

-Anh... có thể... kể về chuyện... lúc trước không?- Dương rụt rè, không hiểu sao cô muốn biết quan hệ giữa ba người bọn họ trước kia.

Bảo khựng lại một chút rồi sau đó tiếp tục thay băng cho Dương.

-Nếu anh không muốn nói thì thôi vậy.

-Không có gì.- Bảo đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Dương.- Đều là chuyện đã qua rồi.

Nhìn Bảo lúc này, Dương có cảm giác thật lạ.

-Đợi một chút, anh đi lấy nước cho nhóc.

Bảo để Dương ở lại rồi chạy đi, cô cũng không thể ngăn cản lại. Có lẽ cô không nên nói ra câu đó.

Trong phòng Nhi.

-Cô có biết những chuyện cô làm khiến tôi có ấn tượng về cô như thế nào không?- Minh lạnh giọng.

Nhi ngược mắt nhìn anh, giờ thì ánh mắt cô hoàn toàn mờ sương.

-Cô thật sự quá độc ác.

-Tôi như vậy cũng là do cậu mà thôi. Nếu cậu đối xử với tôi như đối xử với họ thì đã không như thế. À không, đáng lẽ ra cậu chỉ nên đối xử tốt với một mình tôi thôi.

-Cô đã quá tự kiêu rồi. Năm xưa, người mà Ngọc thích không phải tôi mà là Bảo, tôi đơn giản chỉ là đang giúp họ thành đôi, nhưng cuối cùng cô đã làm hỏng tất cả mọi chuyện khiến sự việc trở nên trầm trọng như hôm nay.

-...

-Còn nữa, cô biết Mai thật sự là ai không ?

-Là người mà cậu yêu quý?

-Đúng, Mai là đứa em gái mà tôi yêu quý nhất, từ nhỏ đến lớn luôn ở bên cạnh bảo vệ, không bao giờ cho nó bị tổn thương.

-Em...em gái?

-Đúng vậy, cô đã làm tổn thương đứa em gái quý giá của tôi. Cô nghĩ tôi sẽ đối xử với cô như thế nào. Chỉ vì nhỏ nhen mà cô đã hoàn toàn mất đi lí trí của mình rồi.

-Không... không thể nào.- Nhi bàng hoàng ngồi xuống đất.

Minh nhìn Nhi một lúc lâu rồi ra ngoài.

-Không ngờ Mai lại là em gái cậu, thú vị thật đấy.

Minh quay sang, Bảo đang tựa lưng vào vách tường ngược mắt nhìn anh.

-Cậu đã nghe hết rồi?

Bảo không trả lời Minh chỉ quay lưng lạnh lùng bước đi.

43. Chương 40: Tháo Bỏ Nút Thắt

Dương ngồi thẫn thờ nhìn ra phía xa. Có vẻ như là Bảo giận rồi thì phải, lẽ ra không nên tò mò như thế, chuyện của anh ta thì liên quan gì đến cô mà lại phải hỏi cơ chứ, thật điên rồi mà.

-Sao thế, mới đi một chút mà nhóc đã nhớ anh rồi sao?- Tiếng Bảo cất lên từ phía sau.

-Anh đang nói ai thế?- Dương quay mặt lại.

-Ở đây còn ai khác sao?

-Mơ tưởng.

Bảo cười nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Nụ cười lúc này cũng nhanh chóng tan biến.

-Thật xin lỗi, đáng lẽ ra tôi không nên tò mò chuyện đó.- Dương cúi đầu nói nhỏ.

-Nhóc uống đi.

Bảo chìa chai nước trên tay ra cho Dương, cô đón lấy. Anh không nhìn cô mà nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt mông lung khó đoán.

-Thật ra thì cũng đã đến lúc nên buông rồi.- Bảo thở dài.

Thật ra Bảo và Ngọc là bạn bè lớn lên bên nhau từ thời học tiểu học, thế nhưng anh lúc nào cũng chỉ xem Ngọc như một người bạn, một người em đơn thuần.

Ngọc là một cô gái tốt, thông minh, dịu dàng, lúc nào cũng đi bên cạnh Bảo để chăm sóc, nhắc nhở anh.

Khi bước vào cấp 3, xung quanh Ngọc dần có nhiều bạn nam xuất hiện hơn. Bảo cũng là một công tử đào hoa nên cũng chẳng quan tâm nhiều đến chuyện đó. Mỗi khi nhìn thấy gương mặt âm ỉ khó hiểu của Ngọc, anh cũng chỉ nghĩ rằng là do mấy bạn nam kia phiền phức quá mà thôi.

Và rồi, có tin đồn Ngọc và Minh thành một cặp, anh mới bắt đầu để tâm đến Ngọc và Minh.

Minh là một chàng trai tốt bụng, hiền lành và hòa nhã. Bảo quả thật có ấn tượng tốt về cậu thanh niên đó.

Thế nhưng, khi thời gian Ngọc đi bên cạnh Bảo không còn nhiều như trước, thay vào đó là những lúc anh nhìn thấy hai người họ cùng nhau đi về, hay những lúc tựa đầu vào nhau ngồi trên sân thượng, Bảo mới bắt đầu cảm thấy có chút ghen tỵ, trống vắng.

Những khi Ngọc tươi cười kể cho anh nghe những chuyện vui lúc Ngọc và Minh ở bên nhau, trong lòng anh có chút mất mát.

Những lúc cô gục đầu khóc bên bờ vai của Minh, anh đã ước gì mình có thể thay thế vị trí đó, được là người để cô tựa vào.

Hay cả những lúc cô cười vu vơ, thì anh mong rằng, người cô đang nghĩ đến là anh.

Nhưng hình như, anh đã đánh mất điều đó rồi.

Cho đến một ngày, ngày đi dã ngoại của trường của 3 năm trước.

Ngày cuối của buổi dã ngoại, Ngọc đột nhiên mất tích.

Theo như lời mọi người kể lại thì người cuối cùng Ngọc gặp trước khi mất tích là Minh.

Bảo bắt đầu điên cuồng, anh đi tìm Minh, đánh Minh vì Minh đã không thể bảo vệ được cho Ngọc, người con gái mà anh đã trao cả trái tim mình.

Anh gần như trở nên hận thù Minh, đối địch với Minh.

Sau đó không lâu, Bảo nghe nói Ngọc trở về nhà, nhưng khi anh đến thì không thể nào gặp cô được. Cô ấy nói cô ấy không muốn gặp anh.

Sau đó, cả gia đình cô ấy đã chuyển ra nước ngoài sinh sống, ngoài ra hình như còn để điều trị bệnh cho cô ấy.

Thế nhưng, cô ấy đã không thể lên máy bay ngày hôm ấy.

Trên đường ra sân bay, cô ấy đã gặp phải một vụ tai nạn xe cộ.

Và cô ấy đã mất. Cô đi mang theo bao nhiêu nuối tiếc của Bảo.

Từ đó, Bảo bắt đầu ghi hận với Minh, cũng tự trách chính bản thân mình. Minh cũng trở nên lạnh lùng, khó hòa đồng.

Nếu Minh bảo vệ tốt cô ấy thì mọi chuyện sẽ không như thế.

Nếu hôm đi dã ngoại, Minh không để cô ấy tự mình đi dạo mà đi cùng cô ấy thì mọi chuyện sẽ không như thế.

Nếu như anh giữ chặt lấy cô ấy, bên cạnh cô ấy, thì mọi chuyện sẽ không như thế.

Và nếu như mọi chuyện có thể quay lại từ đầu, anh nguyện sẽ không để cô ấy, sẽ ở bên cạnh cô ấy, bảo vệ cô ấy đến cuối cuộc đời.

Đáng tiếc mọi chuyện chỉ có thể là nếu như.

Đến bây giờ anh mới biết được, hóa ra người năm đó Ngọc thích lại chính là anh.

Chuyện mất tích năm đó là do Nhi làm, hơn nữa, cô ta còn hủy đi khuôn mặt của Ngọc, khiến Ngọc không muốn gặp Bảo...

Bảo bỗng cảm thấy có chút ấm áp bao lấy mình. Dương đang vòng tay ôm lấy anh.

-Mọi chuyện đã qua rồi, chị ấy chắc biết anh cũng thích chị ấy như vậy chắc sẽ rất vui.

-Ừ.- Bảo nhẹ mỉm cười, đặt tay mình lên nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Dương.

Hai người giữ tư thế như vậy thật lâu, đến khi phía đằng sau có tiếng động vang lên. Bảo quay người lại nhìn.

-Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý làm phiền đâu.- Một thanh niên bối rối.

Dương xấu hổ vội đẩy Bảo ra, anh thấy vậy mỉm cười trêu chọc Dương.

-Sao thế, lúc này còn rất tốt mà.

-Không nói chuyện với anh nữa.- Dương bỏ về phòng.

-Này, anh còn có chuyện muốn nói với nhóc mà...- Bảo gọi với theo sau.

44. Chương 41: Châu- Minh

-Mọi người nghe đây, mai chúng ta sẽ trở về nhà. Tôi đã thông báo với trường rồi, sức khỏe của Châu và Mai cũng đã phục hồi khá tốt nên chắc sẽ không sao đâu.

Bảo đồng ý thông báo lịch trình.

-Vậy thì chỉ còn hôm nay là được ở lại đây chơi thôi sao?- Mai nói.

-Cậu đấy, lúc này rồi mà còn nghĩ tới việc đi chơi.- Hoàng đứng bên cạnh huých nhẹ vào người Mai.

-Kệ tớ, chưa được chơi nhiều mà.- Nó dẩu môi lên với Hoàng.

-Thôi được rồi, hôm nay đi chơi cho thỏa mãn đi là được rồi.- Bảo cốc nhẹ vào đầu Mai.

-Đau đấy, anh lúc nào cũng bắt nạt em.

-Thôi được rồi đấy, cậu đánh nữa xem.- Minh lên tiếng bênh vực.

-Rồi, biết rồi, tớ không dám nữa đâu.- Bảo giơ hai tay lên đầu hàng,

Qua chuyện lần này, có vẻ như mối quan hệ của Bảo và Minh đã tốt đẹp hơn, Minh cũng có thể cười nhiều hơn lúc trước.

-Chúng ta đi thôi, cũng phải đi chơi cho biết chứ.

Bảo khoát vai Dương kéo ra ngoài, mặc cho Dương vùng vẫy, kháng nghị.

-Em cũng đi chơi đây.- Mai nhanh chân chạy biến đi.

-Này, đợi tớ với.- Hoàng đuổi theo sau.

Minh đứng cạnh giường nhìn bốn người họ đi ra ngoài.

-Em có muốn ngồi dậy không?- Minh quay sang nhìn Châu.

-Em có thể tự đi được, không sao đâu ạ.

Trong phòng lúc này chỉ còn có Minh và cô khiến cho cô cảm thấy có chút bối rối. Châu tự mình đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, đón ánh nắng tràn ngập ngoài kia.

-Em thấy trong người thế nào rồi?- Minh đứng phía sau Châu, nhẹ nhàng hỏi.

-Không... không sao ạ.- Tim Châu bắt đầu đập thành thịch.

-Em lúc nào cũng nói là không sao cả.

-Thật... thật sự... là vậy mà.- Châu lấp bắp.

-Em sao thế?

-Không sao, không sao.

Châu quay người lại, vô tình rơi vào trong lồng ngực của Minh. Đang định trốn ra thì vòng tay Minh đã ôm chặt cô.

-Anh... Anh Minh.

-Đừng cử động, cứ để yên thế này đi.- Minh nhẹ nhàng.

Châu không giãy người nữa, an ổn đứng yên trong lòng của Minh. Lồng ngực của anh rất ấm áp, cô có thể nghe được nhịp tim trầm ổn của anh, cảm nhận được hơi ấm của anh. Mọi chuyện cứ như một giấc mơ, giấc mơ mà hằng đêm Châu vẫn hay mơ tới, không ngờ hôm nay lại trở thành sự thật.

-Đừng bao giờ để bản thân mình bị thương như vậy nữa.- Minh nhẹ giọng nói.

-Anh Minh?- Châu ngược mắt nhìn Minh, bắt gặp ánh mắt của Minh nhìn thẳng vào mình.

-Anh không muốn em gặp chuyện này một lần nữa đâu.- Minh nhìn Châu, nói kiên định.

Châu ngơ ngàng nhìn Minh, cô có phải đã nghe lầm không? Lời Minh đang nói là có ý gì? Là đang nói cô sao?

Minh một lần nữa ôm chặt lấy Châu, dường như anh có chút bất an, có chút lo lắng. Châu ngây ngốc không biết phải phản ứng như thế nào.

-Em có biết không, bên anh luôn có một người con gái luôn bên cạnh anh, mặc dù anh có lạnh lùng, không quan tâm, nhưng cô gái đó vẫn luôn yên lặng mà bên cạnh anh, điều đó đã mang đến cho anh sự yên ổn mà anh cần, làm cho anh cảm thấy an ổn.

Anh đang nói đến ai? Là chị Ngọc ư?

-Anh không muốn cô gái đó vì anh mà gặp bất cứ chuyện gì, vì thế bao lâu nay anh vẫn luôn không tỏ ra quan tâm đến cô ấy.

Lời anh đang nói là có ý gì?

-Đến khi có chuyện xảy ra thì anh mới biết anh cần em đến mức nào. Châu à, đừng bao giờ để chuyện này xảy ra nữa. Anh sẽ không thể bình tĩnh nổi khi nghĩ đến việc này sẽ xảy ra đâu.- Minh ôm Châu thật chặt, như muốn cô hòa vào bản thân anh, trở thành một thể thống nhất.

Tim Châu bắt đầu đập nhanh hơn. Là Minh đang nói với cô sao? Là người bấy lâu nay cô thương nhớ đang nói với cô sao? Đây là sự thật hay vẫn chỉ là một giấc mơ quá đổi ngọt ngào? Nếu là giấc mơ, cô tình nguyện đắm chìm mãi mãi không tỉnh dậy, chỉ muốn mãi đắm chìm trong vòng tay ấm áp này của anh thôi.

-Anh... anh Minh.- Mãi một lúc lâu sau, Châu mới thốt được thành lời.

-Sao vậy?- Lời Minh vẫn ấm áp.

-Anh... đang nói với em sao?

Minh thả tay ra, nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt anh chân thực và rất kiên định.

-Em... Em nghĩ... Anh và chị Ngọc.- Giọng cô càng nói càng nhỏ.

Minh khẽ mỉm cười, anh hôm nay lấy hết can đảm mới dám thổ lộ cùng Châu, điều lo sợ nhất là lo sẽ bị cô từ chối, không ngờ câu cô muốn nói với anh là như thế.

-Thực ra anh và Ngọc đơn thuần chỉ là bạn mà thôi, người cô ấy thích là Bảo chứ không phải là anh.- Minh xoa nhẹ đầu cô.- Năm đó anh chỉ là nhận lời Ngọc giúp đỡ Bảo nhận ra tình cảm của mình, ai ngờ...

-Chuyện đã qua rồi, anh đừng nghĩ đến làm gì.- Châu nhẹ nhàng nói.

-Ừ, mọi chuyện đã kết thúc rồi...- Giọng Minh trở nên xa xăm.

-Vậy... lúc này... là anh đang...- Châu nói nhỏ.

-Là anh muốn nói... anh... thích... em.- Minh nói chậm rãi từng từ.

Châu vỡ òa trong hạnh phúc, ôm chầm lấy Minh. Hóa ra đây không phải là mơ mà là sự thật...

45. Chương 42: Về Nhà

-Mọi người đã chuẩn bị xong cả chưa?- Bảo hỏi.

- Chúng ta khởi hành được rồi.- Minh trầm giọng nói.

-Vậy được rồi, chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ.

Bảo ngồi xuống cạnh Dương. Chiếc xe chở 6 người bắt đầu lăn bánh, đưa mọi người trở về nhà.

-Mọi chuyện đến đây là kết thúc rồi sao?- Dương hỏi Bảo.

-Ừ, kết thúc cả rồi. Không còn gì để lo lắng nữa đâu.

-Nhưng...

-Mai có lựa chọn riêng của em ấy, chẳng lẽ em không tin?

-Ý em không không phải là như vậy, nhưng em vẫn cảm thấy lo.

-Không sao đâu, mọi chuyện còn có anh đây mà.- Bảo quàng tay lên vai Dương.

-Anh thôi nói chuyện nhảm nhí đi.- Dương đẩy tay Bảo ra.

-Sao vậy, mới đó mà nhóc đã trở mặt với anh rồi sao?

-Không nói chuyện với anh nữa.- Dương quay mặt đi làm bộ giận với Bảo.

-Thôi mà, anh không nói nữa là được chứ gì? Đừng giận mà.- Bảo dỗ dành.

Tại hàng ghế phía sau...

-Chuyện hai chị em Anh rồi đi, cậu cũng biết rồi phải không?- Hoàng hỏi Mai.

-Ừ.- Nó hờ hững trả lời.

Nhớ lại lúc trước khi lên xe, khi nghe tin Nhi và Anh đã rời khỏi mà nó không chút lo lắng hay ngạc nhiên làm Hoàng cảm thấy có chút lạ, không hiểu tại sao thái độ của nó có thể bình thản như vậy. Đó là người đã từng làm hại nó vậy mà nó lại chẳng có chút mảy may nào để ý.

-Tại sao cậu lại để họ đi.

Mai không trả lời Hoàng, nó nhìn cảnh vật đang lùi dần qua ô cửa kính. Nó cũng cảm thấy lạ, tại sao nó có thể tha thứ dễ dàng đến vậy. Là vì cảm thông? Hay đơn giản là vì nó cảm thấy thương cho lỗi quan niệm sai lầm của Nhi? Nó cũng không biết nữa, chỉ biết rằng, khi nhận được bức thư của Nhi gửi cho nó từ Minh, nó không hề tức giận Minh, cũng chẳng hề lo lắng, trăn trở. Chỉ cảm thấy có lẽ đây là kết cục tốt cho tất cả mọi người.

Nó ngồi trong phòng rất lâu mới mở bức thư ra. Nó thật sự muốn biết một người khi đã đến bờ vực khi quay đầu sẽ có những lời gì muốn nói với nó.

“Xin lỗi.

Giờ này nói lời này có lẽ đã quá muộn nhưng tôi vẫn muốn nói lời này với em, thật sự xin lỗi em.

Những ngày đầu khi gặp em, tôi biết em là một cô gái tốt và dễ thương.

Nhưng lòng đố kị, ganh ghét của tôi khiến những ưu điểm của em trở nên đáng hận trong mắt tôi.

Vì thế, tôi không thể chấp nhận có người con gái tốt đẹp như vậy bên cạnh Minh, vì tôi muốn cậu ấy phải là của tôi.

Có lẽ tôi đã sai. À không, tôi thật sự đã sai lầm, không nên để những ý nghĩ nhỏ nhen, lòng đố kị ấy che mờ mắt.

Tôi viết cho em bức thư này không phải để xin em tha thứ cho tôi mà chỉ muốn gửi đến em lời xin lỗi của em. Tôi không có can đảm để đứng đối mặt với em mà nói lời xin lỗi của tôi.

Từ nay trở đi, có lẽ tôi nên thay đổi, nhưng không phải ở đây.

Tôi sẽ cùng Anh rời khỏi nơi này đến một nơi khác để bắt đầu lại.

Biết đâu sau này khi gặp lại, tôi và em sẽ thật sự trở thành bạn như lúc đầu chúng ta đã từng.

Em có chấp nhận làm bạn với tôi một lần nữa không???”

Thật sự nó và Nhi có thể trở thành bạn một lần nữa không, đó cũng là câu hỏi mà nó cảm thấy băn khoăn.

-Sao vậy?- Hoàng kéo nó về thực tại.

-Không sao.- Nó nói nhẹ.

-Không sao thì nghỉ một chút đi, cậu bị say xe mà.

-Ừ.-Nó gối đầu lên vai Hoàng.- Cho tớ tựa một chút.

-Không sao.- Hoàng nói nhỏ.

Đầu nó từ từ nặng dần trên vai Hoàng, cậu nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế sao cho nó được thoải mái. Được nó tựa vào làm Hoàng thực sự rất vui, cuối cùng thì nó cũng xem cậu là điểm tựa để tựa vào khi mệt mỏi.

-Em có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?- Minh hỏi Châu.

-Em không sao, em khỏe rồi mà.

-Em chỉ vừa mới khỏe lại, đừng cố sức quá.- Minh nhắc nhở.

-Em thật sự không sao mà.- Châu mỉm cười.

-Khi nào em cũng nói vậy, cái gì cũng giấu trong lòng mà thôi.

-...

Châu im lặng, bây giờ cô không biết nói gì cả, những ngày qua đối với cô là những ngày vô cùng hạnh phúc, đến giờ Châu vẫn chưa thể tin những điều này là sự thật, mỗi tối khi đi ngủ, cô đều lo sợ sáng mai tỉnh dậy thì mọi thứ sẽ giống như một giấc mơ hoàn toàn tan biến mất.

-Sao thế, em lại suy nghĩ gì vậy?- Thấy Châu ngơ ngác, Minh nhẹ hỏi.

-Em thật sự không nằm mơ chứ?- Châu hỏi trong giây giấc.

Minh phì cười, nắm lấy bàn tay Châu đặt lên mặt mình, cô ngượng đỏ cả mặt vội rút tay lại, nhưng Minh giữ tay Châu thật chặt.

-Em đã cảm nhận được chưa?- Minh nhìn sâu vào mắt cô.

-Được... được rồi ạ.- Châu xấu hổ.

-Tất cả đều là sự thật, em không cần phải lo đâu, hiểu không?- Minh nhẹ ôm lấy Châu.

-Cảm ơn anh.- Châu thì thầm.

46. Chương 43: Chợt Nhận Ra

Vì để cho sức khỏe của Châu tốt hơn nên mọi người đã về trễ hai ngày, điều đó đồng nghĩa với việc là họ bị trễ bài hai ngày. Trong lớp cũng đã có không ít lời bàn tán về chuyện xoay quanh họ, kể cả Nhi và Anh.

Giờ giải lao, Mai bước lên sân thượng một mình, nhiều lúc cảm thấy ngột ngạt, nó thật muốn lên đây để đón những cơn gió mát, như thế có thể làm cho tâm hồn nó trở nên thư thái nhẹ nhàng hơn. Đây cũng là khoảng thời gian để nó tĩnh tâm suy nghĩ nhiều chuyện khác, cũng là nơi mà nó có thể sống thật với lòng mình, không phải luôn giữ nụ cười trên môi khi đối mặt với mọi người.

Mai nhắm mắt lại, cảm nhận cái mát lạnh của những cơn gió đang mơn trớn trên mặt mình, cảm nhận cả sự ấm áp của ánh nắng đang nhảy nhót trên làn da mình. Có thể thả tâm hồn mình trôi nổi cùng không gian như thế này thật thích.

-Cậu có tâm sự sao?

Tiếng nói vọng đến từ phía sau. Không cần quay người lại, nó cũng biết đó là ai. Mai quay người lại, nở một nụ cười nhạt nhòa.

-Sao cậu lại hỏi vậy?

-Tớ hiếm khi thấy cậu có tâm trạng như thế này.- Hoàng tiến lên đứng bên cạnh nó.

-Là cậu hiếm thấy thôi, tớ vẫn luôn như thế mà.

-Cậu đang nghĩ đến những điều mà mọi người nói trong trường sao?

-Tại sao tớ lại phải suy nghĩ đến những điều đó, họ muốn nói gì là chuyện của họ, tớ đâu thể can thiệp. Nếu quá để ý đến lời nói của người khác thì tớ đã không thể sống nổi vào mấy ngày đầu khi vào trường rồi.

-Chuyện cũ không nên nhắc lại.- Hoàng bối rối.

-Tớ cũng đâu có muốn nhắc lại. Nhưng những chuyện họ nói thì cứ kệ họ đi, tớ không quan tâm.

-Cậu... thật sự đã tha thứ cho chị Nhi sao?

-...- Mai im lặng trong giây lát rồi cười nhẹ- Tớ cũng không biết nữa, nhưng tha thứ hay không tha thứ thì có gì khác nhau sao? Cũng không thể thay đổi những chuyện đã xảy ra, cũng không thể thay đổi suy nghĩ của mọi người, cứ kết thúc như thế này không phải là tốt hơn sao?

-Có lẽ như thế này là tốt nhất.

-Ừ, tớ cũng hi vọng là vậy.- Hoàng khẽ nói, cậu cũng không muốn chuyện đó xảy ra một lần nào nữa.

Tại bãi đất trống.

Dương đang loay hoay đi tìm Bảo. Rõ ràng anh hẹn cô ở đây mà mãi không tìm ra, nếu mà anh dám cho cô leo cây thì sẽ biết tay Dương này. Đây là nơi khó tìm trong trường nên phải vất vả lắm Dương mới có thể tìm ra. Bây giờ việc tiếp theo là tìm Bảo nữa là xong, không biết anh hẹn cô ra đây để làm gì không biết.

Phía xa có một bãi cỏ, hình như có người nằm trên đó thì phải, Dương tiến lại gần.

Bảo đang nằm ngủ trên bãi cỏ, Dương bước đi cũng nhẹ nhàng hơn.

Trông anh lúc này thật giống như một đứa trẻ, rất dễ thương và đáng yêu. Dương chăm chú quan sát gương mặt anh. Tiếp xúc lâu như vậy rồi mà đây là lần đầu cô nhìn anh gần đến vậy, trông anh ngủ yên lành như thế này, chẳng thể tin được người luôn trêu ghẹo cô thường ngày lại chính là anh.

Nước da trắng mịn, cái mũi cao, hàng lông mi thì dài như con gái. Sao chàng trai này lại có nhiều thứ mà con gái mơ ước đến thế cơ chứ. Do ngoại hình như thế nên trông anh giống như công tử bột, nhưng cô biết anh có học võ, anh là một người mạnh mẽ chứ không như vẻ bề ngoài của mình. Lúc này, Dương cảm thấy hình như tim mình đã đập lệch đi một nhịp vì ai đó.

-Nhóc ngấm anh thế đã đủ chưa?- Bất thành linh Bảo mở mắt ra nhìn Dương làm cô giật mình.

-Anh... anh giả vờ ngủ sao?- Dương xấu hổ.

Thật ra thì trước khi Dương đến đây, Bảo vì đợi lâu quá mà ngủ đi một lúc. Nhưng với một người học võ cấp cao như Bảo thì kể từ lúc cô bước lại gần thì đã tỉnh lại rồi, nhưng anh vẫn muốn xem cô sẽ hành động như thế nào nên mới giả vờ tiếp tục ngủ như thế.

Cảm nhận thấy bước chân Dương trở nên nhẹ hơn khi tới gần mình thì thật sự cảm thấy rất vui, rồi đến khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, hơi thở ấm áp của cô phả lên gương mặt mình, Bảo biết rằng, mình thật sự thích cảm giác có cô ở bên, anh không muốn một lần nữa đánh mất mọi thứ như lúc trước.

-Có gì mà mặt nhóc đỏ lên thế, xấu hổ ư?- Bảo trêu chọc.

-Anh lúc nào cũng chỉ biết trêu chọc người khác như thế sao?

-Chỉ với người mà anh có hứng thú thôi.

-Anh... Anh hẹn em ra đây có việc gì?- Dương đánh trống lảng.

-Anh muốn rủ em đi chơi vào ngày mai.

-Ngày mai? Có ai đi cùng không?

-Nếu em muốn có thể rủ thêm người, nhưng anh muốn một mình em đi thôi.

-Anh thôi đi được không, em sẽ rủ thêm cả Mai và Châu đi cùng.

-Vậy thì anh sẽ rủ thêm Minh, à mà có lẽ em nên rủ thêm Hoàng.

-Tại sao?

-Em phải tính sao cho bạn em có đôi có cặp chứ.

-Vậy thì Châu với anh Minh, em với Mai, còn anh với Hoàng, ý anh là thế à?- Dương ngây ngô tính toán.

-Sao em chỉ tính đúng đôi đầu tiên thế?- Bảo cười khở.

-Em tính sai chỗ nào?- Dương cãi.

-Phải là em đi với anh còn Hoàng đi với Mai chứ.

-Hứ, ai mà thèm đi với anh.- Dương ngoảnh mặt đi.

-Quyết định như thế nhé, em về lớp rủ thêm người đi, anh cũng đi đây.

-Được rồi.- Dương chấp nhận.

47. Chương 44: Bảo- Dương

Tất cả mọi người đã tập trung đông đủ trước cửa khu vui chơi nổi tiếng của trung tâm. Hôm nay không hiểu là ngày gì mà Dương lại rủ nó cùng Châu đi chơi như thế này, còn có thêm cả Hoàng nữa. Cậu ta nhập bọn cùng họ từ khi nào vậy nhỉ?

-Hôm nay mọi người vui chơi thỏa mái đi nhé, tôi mời.- Bảo tuyên bố.

-Hôm nay là ngày gì mà anh lại mời bọn em đi chơi thế ạ?- Mai tò mò.

-Một ngày đặc biệt.- Bảo nháy mắt.

-Đặc biệt? Đặc biệt như thế nào ạ?- Mai háo hức.

-Không liên quan đến em.- Bảo phũ phàng.

-Anh đáng ghét, em không thèm.- Mai làm mặt giận rồi bỏ đi.

-Cậu đi với Mai đi.- Minh không nhanh không chậm nói với Hoàng.

-À... vâng...- Hoàng giật mình đuổi theo nó.

-Vậy tôi cũng đi thực hiện việc của mình đây.- Bảo cười đầy mưu mô.

-Tùy cậu, hôm nay cậu mời, đương nhiên mọi chuyện cậu đều là chủ.- Minh nhún vai.

-Vậy hai người đi chơi với nhau đi, chúng tôi đi đây.

-Chúng tôi?- Châu nhìn Bảo khó hiểu.

Bảo mỉm cười rồi kéo tay Dương kéo đi.

-Này này, anh kéo em đi đâu thế.- Dương bất ngờ la lên.

-Hai người họ???- Châu bất ngờ.

-Em vẫn chưa nhận ra sao?- Minh cười dịu dàng nhìn Châu.

-Đúng là bất ngờ thật, thường trông họ hay cãi nhau, vậy mà...

-Đó cũng là cách khác của yêu đấy, làm người khác chú ý đến mình bằng những cuộc cãi vã.

-Hóa ra là vậy.- Châu gật gù.

-Thôi, kệ họ đi, bây giờ em muốn chơi gì?

-Em cũng không biết nữa, anh chơi gì?

-Vậy thì chúng ta chơi trò tàu lượn siêu tốc đi.

-Tàu... tàu lượn sao?- Châu lắp bắp.

-Em sợ sao?- Minh nhìn Châu.

-Có... có hơi... sợ.-Châu cúi đầu.

-Không sao, đã có anh đây, nếu sợ thì cứ ôm lấy anh là được.- Minh cười thật dịu dàng.

-Vậy thì... chúng ta chơi vậy.- Châu vẫn có chút e ngại.

Ở một nơi khác.

-Anh kéo em ra đây làm gì?- Dương hỏi.

-Anh có chuyện riêng muốn nói với nhóc.- Bảo nghiêm túc.

-Có chuyện gì mà phải kéo ra ngoài này, mọi người ở bên kia mà.

-Nhưng chuyện này anh muốn nói riêng với một mình nhóc mà thôi.

-Chuyện gì?

-Nhóc hãy làm bạn gái anh nhé.- Bảo chân thành nhìn thẳng vào mắt Dương nói từng chữ rõ ràng.

-Anh đang nói gì thế?- Dương tròn mắt nhìn Bảo.

-Anh đang muốn làm quen với nhóc đó. Nhóc có đồng ý không?- Bảo kiên nhẫn nói lại.

-Em... em... không biết.- Dương lắp bắp, mọi chuyện quá bất ngờ với cô, hơn nữa, trong lòng Bảo còn...

Dương bỗng thấy hốt hoảng, cô lùi lại đằng sau, va phải một người nào đó, bị đẩy bật về phía trước nhào về phía Bảo.

-Em không sao chứ?- Bảo lo lắng.

-Không... không sao...- Dương đẩy anh ra.

-Em lại đây ngồi đi.- Bảo kéo Dương ngồi xuống cái ghế đá gần đó.- Để anh đi mua nước cho nhóc.

Khi Dương đã ngồi xuống ghế đá thì Bảo mới chạy đi, hòa vào trong dòng người tấp nập rồi biến mất.

Nhìn thái độ của Dương đối với lời nói của mình, Bảo có chút thất vọng. Anh đã quá vội vã hay thật ra tình cảm của Dương đối với anh không phải như anh đã nghĩ...

Bỏ tiền vào máy bán nước tự động, bấm loại nước, Bảo làm như một cái máy, khi lấy hai lon nước ra, anh tựa người vào thành chiếc máy bán hàng đó suy nghĩ.

Lúc này gặp cô sẽ phải nói gì? Liệu cô có đồng ý hay sẽ từ chối? Bây giờ câu trả lời của cô thật sự rất quan trọng với anh. Bảo bắt đầu cảm thấy lo sợ về câu trả lời ấy, anh không có dũng cảm đối mặt với lời từ chối của cô.

-Này anh đẹp trai, anh đang suy nghĩ gì vậy?- Một cô gái đứng trước mặt Bảo cất tiếng chào...

Dương cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại, lời nói của Bảo đã tác động rất lớn đến cô.

Từ trước tới giờ, Dương chỉ có Châu và Mai là bạn, cũng chưa bao giờ nhận được lời tỏ tình của một chàng trai nào. Không phải vì Dương không phải là một cô gái đẹp mà vì phong cách tomboy của cô khiến các bạn trai e ngại, còn cái tính cách nóng nảy của bản thân, không ít lần bị xem là con trai. Vì thế, cô chính xác là vừa bị sốc.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, khi nghe lời nói của Bảo, nghe anh thừa nhận tình cảm của mình, quả thật Dương cảm thấy rất vui, có chút sung sướng, cũng có chút bất an trong lòng. Đó là sao?

Mà Bảo đã đi lâu như vậy rồi sao còn chưa trở lại. Dương cảm thấy sốt ruột bèn đứng dậy đi tìm.

Đằng trước, dưới tán cây không hiểu tại sao lại có nhiều cô gái tụ tập như vậy. Dương tò mò tiến lại gần, khi đến gần cô nhận ra một điều.

Bảo là trung tâm của đám đông đó.

Bảo đang chơi với trong đám đông nhìn thấy Dương thì càng thêm lúng túng.

Không thể tiếp cận Dương bèn gọi điện cho anh.

-Trông anh có vẻ nổi tiếng nhỉ?

-Anh cũng không ngờ mình lại nổi tiếng đến mức này.- Bảo khẽ nhún vai nhìn về phía Dương.

-Anh còn nói nữa à?- Dương nghiêng răng.

-Anh nói thật mà, anh chỉ là đi mua nước cho nhóc thôi mà.- Bảo nhìn cô với ánh mắt cực kỳ vô tội.

-Cho anh 3 giây, nếu anh không ra khỏi chỗ đó thì em sẽ đi.

-Làm sao anh có thể nhẫn tâm xô họ ra mà đến chỗ nhóc chứ.

-Một.- Dương lạnh lùng.

-Từ từ đã.

-Hai.

-Thôi được rồi.

Bảo tắt điện thoại sau đó hô to:

-Xin lỗi mọi người, người yêu tôi đang đợi ở đằng kia, vui lòng tránh ra cho tôi đi được không ạ?

Đám đông có vẻ yên tĩnh một lúc rồi cũng dần ra. Bảo cười đắc thắng rồi đi về phía Dương.

-Em là người yêu của anh hồi nào vậy?- Dương hỏi.

-Ừa, vậy mà thái độ của em như là vợ anh vậy, anh chỉ mới nói mức độ người yêu thôi đấy.

-Anh...

-Vậy thì thôi, để anh tuyên bố lại rồi lại để bọn họ thít anh như lúc này vậy.- Bảo nhẩn nhó.

-Thôi được rồi, đi nhanh lên cho em nhờ.

-Vậy em đồng ý rồi nhé.- Bảo tươi cười.

-Em không nói với anh nữa.- Dương bỏ đi trước.

-Này đợi anh với.- Bảo đuổi theo.

48. Chương 45: Tổ Tình

-Cậu không chơi bắn súng nữa sao?- Hoàng đứng phía sau Mai.

-Tớ mà chơi thì thể nào cậu cũng cười tớ nữa à xem.- Mai nói.

-Sao cậu cứ nhắc lại chuyện cũ vậy chứ, mà tại hồi đó cậu cầm súng sai cách đấy chứ.Chẳng lẽ chỉ vì thế mà cậu không chơi à?

-Mà tại sao cậu lại cứ đi sau tớ thế?

-Cậu cứ chơi đi.- Hoàng không trả lời câu hỏi của Mai, trực tiếp cầm cây súng đưa cho Mai.

-Tớ không muốn bị cười.

-Không sao đâu.

-Tớ không biết cách bắn.

-Tớ sẽ chỉ cho, cầm đi.- Hoàng đưa cây súng cho Mai.

Mai lưỡng lự một lúc.

-Sao vậy chẳng phải cậu đã nói là không quan tâm đến người khác nghĩ gì hay nói gì sao?

-Đó là người khác. Còn đây là...

Từ khi nào nó lại quan tâm đến suy nghĩ của Hoàng về nó như thế, thật không giống nó trước đây chút nào.

-Sao?- Nó bỏ lửng câu nói khiến Hoàng khó hiểu.

-Được rồi.- Nó đón lấy cây súng từ tay Hoàng.

-Cậu chơi đi.- Hoàng khích lệ.

-Cậu... không được cười đó.

-Được rồi, yên tâm đi.- Hoàng trấn an nó.

Nó bắt đầu giương súng lên nhắm bắn, phát đầu tiên của nó đã hỏng.

-Hỏng rồi.- Nó than vãn.

-Cậu phải làm như thế này mới đúng.

Hoàng đứng phía sau nó, nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của nó, thì thầm chỉ bảo từng chút một.

-Đừng nắm chặt quá, ngắm mục tiêu phải như thế này, hít thở sâu vào.

Hơi nóng từ hơi thở của Hoàng cứ liên tiếp phủ vào mặt nó khiến nó cảm thấy cả người nóng ran, không thể tập trung được vào những gì cậu ta đang nói.

-Này, bắn súng phải nhìn mục tiêu, cậu nhìn tớ làm gì?- Hoàng bỗng chốc cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

-Ồ... Ồ... Tớ không chơi nữa đâu.- Nó lúng túng đặt cây súng xuống.

-Sao vậy, đang tập mà?- Hoàng nhìn nó.

-Không có gì, hay là cậu bắn đi.- Nó đẩy cây súng về phía cậu.

-Thôi được rồi, để tớ làm mẫu cho cậu cũng được.

Hoàng chấp nhận lời đề nghị của nó rồi cầm lấy cây súng, giương lên, nhìn thẳng về phía mục tiêu.

Từng động tác một vô cùng chuẩn mực, cộng thêm vóc dáng anh tuấn cùng gương mặt nghiêm túc mê người thật sự là một liều thuốc mê cực mạnh cho bất cứ ai nhìn thấy. Nó dường như cũng đang bị say trong khoảnh khắc đó. Trông cậu lúc này chừng chạc, chín chắn hẳn lên, giống như một vị quân dân thực thụ. Nó nhớ đến hình ảnh chàng hoàng tử bạch mã trong lòng mà nó hằng mơ ước trước đây. Tim nó bỗng chốc lại bị hẫng một nhịp, sau đó lại càng lúc đập càng dồn dập hơn.

Hoàng bắn trúng mục tiêu không mấy khó khăn, kết quả, cậu đã giành được phần thưởng của trò chơi, một con gấu bông nho nhỏ khá đáng yêu. Định tặng nó cho Mai, nhưng khi quay người lại thì...

-Ôi, cậu đẹp trai, cậu tên là gì vậy?

-Cho xin số điện thoại đi cậu đẹp trai.

-Cậu có bạn gái chưa vậy, cho tôi làm bạn gái cậu nha?

...

Mai đã hoàn toàn chìm đắm trong đám người đó. Đúng là hotboy, luôn có sức hút dù ở bất kì nơi nào, chỉ khổ cho nó bây giờ không biết đang ở nơi nao.

Khó khăn lắm, Hoàng mới có thể tìm thấy Mai và lôi cô ra khỏi đám đông háo sắc ấy.

-Lần sau nhớ lúc nào cũng phải đứng bên cạnh tớ đấy.- Hoàng nhắc nhở.

-Ai mà biết cậu được ái mộ như vậy, chưa kịp nhìn xem thế nào thì đã bị bọn người đó đẩy ra rồi.

-Sao cậu không giữ chặt cái gì đó lại, để người ta đẩy ra như vậy nhỡ ngã thì làm sao.

-Có cái gì để mà bám vào đâu chứ.

-Thì cậu cứ ôm chặt vào người mình là được.

-Cậu... vừa nói cái gì?- Mai trở mắt nhìn Hoàng.

-Tớ đây sẽ làm cây cột cho cậu bám vào, vì thế đừng có ngần ngại, cứ ôm tớ thật chặt mỗi khi cảm thấy mình cần một chỗ dựa.- Hoàng nhìn thẳng vào mắt nó, nói rành mạch từng chữ.

-Cậu đang nói gì vậy? Đừng làm tớ hiểu nhầm.

-Điều cậu nghĩ chính là điều tớ đang muốn nói.- Hoàng khẳng định.

-Xin lỗi, tớ nghĩ tớ nên về rồi, tạm biệt cậu.- Nó vội vàng bỏ đi.

Hoàng cũng không đuổi theo nó, có lẽ giờ này, điều nó cần chính là thời gian.

49. Chương 46: Rối Bời

Mấy ngày nay, nó dường như muốn tránh mặt Hoàng, cậu cũng không khó để nhận ra điều đó, có lẽ cậu đã quá đường đột chăng? Hay là trong lòng nó, Minh thật sự có vị trí nào đó cao hơn cậu? Cậu không hề muốn điều đó.

Nhưng cậu cũng không muốn ép Mai, đó là điều không thể. Vì vậy, cậu cũng chỉ có thể ngồi một chỗ như thế này mà đoán già đoán non mà thôi.

-Con làm gì mà ngồi thừ ra như vậy?- Ông Hùng từ phía sau cậu tiến đến.

-À, con không sao đâu ạ.- Cậu ngồi nhích người sang một bên để bố cậu có thể ngồi bên cạnh.

-Sau chuyến dã ngoại của trường thì trông con có vẻ thay đổi nhiều đó.

-Thật vậy hả bố?- Hoàng nghi ngờ.

-À, nói chính xác thì từ khi con biết được hôn ước giữa con và Mai thì con đã từ từ thay đổi rất nhiều.

-Thay đổi như thế nào ạ?

-Con đã chín chắn, trưởng thành hơn rất nhiều, đặc biệt là sau buổi dã ngoại thì con đã không còn cái vẻ lông bông ngày trước nữa. Sao vậy, con đã thay đổi mình như thế nào vậy?

-Con cũng không biết nữa ạ, chỉ là con cảm thấy muốn trở thành một người tốt hơn để có thể cho người con muốn bảo vệ một cảm giác an toàn khi ở bên con.

-Cả trong suy nghĩ của con cũng đã thay đổi rất nhiều, bố rất mừng vì điều đó.

-Nhưng hình như vẫn chưa đủ thì phải.

-Sao con lại nói vậy?

-Vì...- Hoàng cũng không biết phải nói sao.

-Con và cô bé đó không tốt sao?

-Con cũng không biết nữa, mấy ngày nay cô ấy đều tránh mặt con sau khi con... con nói với cô ấy hãy dựa vào con.

-Vậy là con đã thừa nhận mình thích cô bé đó.- Bố cậu cười hiền.

-Vâng... con nghĩ là con thật sự thích cô ấy.

-Nhưng còn cô bé kia nghĩ sao?

-Điều đó cũng là điều mà con băn khoăn. Con nghĩ là cô ấy không thích con.

-Tại sao?

-Bởi vì bên cạnh cô ấy luôn có một người khác rất tốt.

-KHông ngờ cô bé đó cũng thuộc dạng đào hoa đấy nhỉ. Con trai à, cố gắng lên chứ.

-Con biết, nhưng con không muốn ép buộc cô ấy.

-Vậy thì hãy nghĩ cách khác đi, tìm cách kéo cô ấy lại gần con.

-Phải làm cách nào ạ.

-Thì chỉ còn một cách thôi. Đó là...

-Hai bố con đang làm gì vậy? Nhanh chuẩn bị đồ đi chứ.- Mẹ Hoàng giục mọi người.

-Chúng ta phải đi đâu ạ?- Hoàng hỏi.

-Ừ, bây giờ chúng ta sẽ sang nhà cô Linh chơi.

-Cô Linh?

-Là nhà của cô bé Mai đó.- Bố Hoàng nhắc nhở.

-Hôm nay ạ?- Hoàng nghi hoặc.

-Ừ, hôm trước gia đình họ đã sang nhà mình rồi, hôm nay mẹ quyết định sang nhà cô ấy chơi, nhân tiện gặp mặt đông đủ thành viên nhà bên ấy luôn.

-Còn ai chúng ta chưa gặp sao ạ?

-Ừ, cô chú ấy còn một người con trai nữa, hôm trước hình như cháu ấy bận nên không sang được, lần này muốn sang để gặp mặt luôn.- Bố cậu giải thích cặn kẽ.

Nó có một người anh trai sao? Chuyện này từ trước tới nay sao không ai cho nó biết hết vậy trời. Anh nó là một người như thế nào nhỉ, liệu có ghét cậu không nhỉ, chắc là không thân với nó lắm nhỉ nếu không sao không hề nghe nó nhắc đến, hay là nó yêu quý anh nó đến mức không muốn nói cho ai biết? Thật phức tạp.

-Con còn ngồi thừ ra đó làm gì nữa, mau chuẩn bị đi.- Mẹ cậu nhắc nhở.

-Vâng ạ, con đi ngay đây.

Chưa đầy 20 phút sau, cả nhà Hoàng đã có mặt tại nhà nó.

Lúc này tại nhà nó.

-Con còn làm gì trên phòng mà chưa xuống hả Mai?- Mẹ nó nói vọng lên.

-Con sẽ xuống ngay đây ạ.- Nó vội vàng chạy xuống, không hiểu sao hôm nay mẹ có vẻ sốt sắng thế nhỉ.

Lúc nó xuống dưới nhà thì chuông cửa vang lên, vì thế, nó buột lòng phải rẽ ngang đi về phía hành lang để mở cửa.

Lúc nó mở cửa ra cũng là lúc mà nó đối mặt với Hoàng (Bố mẹ Hoàng bận cầm quà nên cậu bấm chuông).

Nó ngơ ngác mất hồn một lúc, sao lại gặp nhau đường đột như thế này chứ.

-Mai đẩy hả cháu.

Mẹ Hoàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng đến quỷ dị giữa nó và Hoàng.

-Cháu chào cô chú ạ.- Nó lễ phép.- Mời mọi người vào nhà ạ.- Nó nhường lối để gia đình Hoàng vào nhà..

-Mọi người đến rồi à?- Mẹ nó đi ra.

Hóa ra là hôm nay gia đình Hoàng sang nhà nó chơi nên mẹ nó mới có vẻ khẩn trương như vậy. Nhưng sao mà mẹ nó lại không nói trước với nó một câu chứ. Bây giờ thực sự nó không dám đối mặt với Hoàng. Cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng trong lòng nó luôn cảm thấy có một chút nghi ngờ, một chút lo lắng không xác định được. Vì thế, nó chỉ có thể tránh mặt cậu mà thôi.

Nó không dám để mình làm mất không khí vui vẻ của mọi người nên lên trốn về phòng, mỗi khi gặp cậu, nó lại không tự chủ được, luôn chỉ biết chạy trốn.

-Con nên tìm cô bé đó nói chuyện một chút đi.-Bố Hoàng ghé tai cậu nói nhỏ.

Cậu nghi hoặc nhìn bố, không hiểu ý ông cho lắm.

-Muốn lấy được lòng cô bé thì phải biết chai mặt một chút con trai ạ.- Ông cười mỉm.

Hoàng nghe lời bố đi tìm Mai, nhưng khổ nỗi không biết nó ở đâu. Bố mẹ nó đều đang nói chuyện với bố mẹ cậu cả rồi, biết hỏi ai đây?

-Cậu đang làm gì đó?- Một giọng nói đầy nghi hoặc vang lên phía sau lưng Hoàng làm cậu giật mình.

50. Chương 47: Tâm Sự

-Cậu đang làm gì ở đây vậy?- Minh lặp lại câu hỏi, nhìn Hoàng đang kinh ngạc nhìn mình.

-Sao... sao anh lại ở đây?- Hoàng không tin vào mắt mình.

-Đây là nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu. Còn cậu thì sao?

-Vậy anh là... là anh trai của Mai.

-Đúng.- Hoàng xác nhận.

-Anh thật sự là anh trai của Mai sao?

Minh im lặng nhìn Hoàng thật lâu mà không nói gì, trông cậu có vẻ rất bất ngờ khi nghe thông tin này, vẻ mặt này chắc cũng chẳng thể tiếp nhận thêm thông tin gì nữa đâu.

Hoàng bây giờ thật sự bất ngờ xen lẫn vui mừng. Không vui sao được khi người mà lâu nay cậu vẫn nghĩ là tình địch lại là anh trai của Mai cơ chứ.

-Cậu tại sao lại ở đây?- Minh hỏi lại lần nữa.

-À, vâng.- Hoàng khôi phục tâm trạng.- Em muốn tìm Mai ạ.

-Cậu tìm nó để làm gì?

-Em có chuyện muốn nói với cậu ấy ạ.

-Cũng phải xem nó có muốn gặp cậu không đã.- Minh nhẹ giọng nói.

Hoàng nghi hoặc nhìn anh, cậu không hiểu lắm những điều anh vừa nói.

Còn nó thì sao? Nó hoàn toàn hiểu ý mà anh đang nói. Họ đang nói chuyện trước cửa phòng nó thì làm sao mà nó không biết được chứ. Từ khi nghe tiếng Hoàng truyền đến từ ngoài cửa, tim nó đã bắt đầu gia tăng tốc độ rồi, nó cũng không hiểu nổi cảm giác lúc này của nó là sao nữa, tại sao lại hồi hộp, lo lắng khi gặp mặt cậu cơ chứ. Nó càng ngày lại càng không thể hiểu nổi bản thân nó rồi.

-Anh nói thế là sao ạ?- Hoàng hỏi Minh.

-Nếu nó muốn gặp cậu, tự nhiên sẽ xuất hiện trước mặt cậu, còn không muốn thì tốt nhất cậu cũng đừng ép nó.- Minh nói xong thì xoay người xuống nhà, để một mình Hoàng đứng ngây ngốc ở đó.

-Dù có thế nào thì em cũng sẽ đợi cậu ấy chịu gặp em, vì em biết mình rất muốn gặp cậu ấy.- Hoàng tựa vào cửa tự nói với mình rồi từ từ bước đi.

Ở phía bên kia cánh cửa, nó bị chấn động khi nghe thấy lời Hoàng nói, từng câu từng chữ đều rơi sâu vào tâm trí nó, khiến nó xúc động vô cùng, nhưng nó vẫn không có cách nào đối mặt với cậu.

Nó nghe tiếng bước chân Hoàng xa dần, nhịp đập của trái tim mình cũng dần trầm ổn trở lại, nó ngồi phịch xuống đất suy nghĩ. Rốt cuộc thì nó đang trốn tránh cái gì? Tại sao nó lại cứ như thế này? Trước nay chẳng phải lúc nào nó cũng rất thản nhiên đối mặt với mọi chuyện sao? Vì có gì mà nó trở nên nhút nhát như thế này?

“Cốc... cốc... cốc...”

Cả người nó căng cứng, im lặng chờ đợi.

-Mở cửa đi, là anh đây.

Nó thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy mở cửa ra. Minh nhìn nó rồi bước vào. Khi anh vừa vào, nó cũng vội vàng đóng cửa lại.

-Em rốt cuộc là làm sao vậy?- Minh hỏi.

-Em không sao ạ.

-Em nghĩ em nói vậy thì anh sẽ tin là em không sao ư?

-Em... em thật sự cũng không biết nữa ạ.

-Em hãy nghiêm túc trả lời thật cho anh nghe những câu hỏi mà anh hỏi em.- Minh ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn của Mai.

Nó im lặng ngồi xuống giường đối mặt với anh.

-Em ghét cậu ta?

Nó lắc đầu.

-Khi bị nhốt trong nhà kho đó, em đã nghĩ đến ai?

-Dạ, em nghĩ đến tất cả mọi người.

-Trong đó có Hoàng?

Nó ngần ngại rồi khẽ gật đầu, đúng là nó có nghĩ đến Hoàng.

-Vậy em thấy Hoàng đối với em như thế nào?

-Dạ, dạo này cậu ta đối xử với em rất tốt. Nhưng...

-Có phải em cảm thấy cậu ta không mang lại cho em sự yên tâm.

-Có thể là vậy ạ.- Nó cúi mặt.

-Vì thế nên em không muốn tin cậu ta thật lòng với em?

Nó chỉ biết gật đầu thật nhẹ. Nó đã từng thấy cậu ôm người con gái khác, cũng đã từng thấy cậu ở trong vòng vây của rất nhiều cô gái khác.

-Vấn đề ở đây là em không tin tưởng cậu ta.

Minh đưa ra kết luận, đứng dậy đi về phía Mai. Xoa nhẹ lên đầu nó, anh khẽ nói.

-Đôi khi cần dùng trái tim để cảm nhận, đừng nên quá lí trí, nếu không sẽ phải hối hận đấy.

Nó ngồi im lặng như vậy cho đến khi Minh đã rời phòng mà nó vẫn không phản ứng gì cả. Điều mà Minh nói thật sự làm nó suy nghĩ, có phải là nó đã quá lí trí hay không? Nó cũng không biết nữa, nó không muốn nghĩ về điều này thêm nữa.

Khoảng cách của nó và Hoàng dường như đang bị kéo dài ra.

51. Chương 48: Bàn Bạc

Hoàng buồn chán nhốt mình ngồi trong phòng, rốt cuộc thì hôm đó cậu cũng gặp mặt được nó trong bữa cơm gia đình, nhưng nó không hề nhìn về phía cậu dù chỉ một lần, sau đó thì cũng luôn tìm cách tránh mặt cậu, khiến cậu không thể nói chuyện được.

Haizz, phải làm sao bây giờ???

Rốt cuộc thì cậu đã sai chỗ nào cơ chứ. Hoàng vò đầu bứt tai, trông bộ dạng cậu lúc này không còn từ nào để miêu tả ngoài hai từ: Thảm hại.

Tiếng chuông điện thoại bỗng chốc vang lên kéo cậu ra khỏi tình trạng trì trệ. Là số máy của Minh.

-Alo? Anh Minh ạ?

-Tôi có thể gặp cậu không?

-Vâng ạ, anh muốn gặp ở đâu ạ?- Hoàng bình tĩnh.

-Được, gặp tôi ở...

Khoảng 15 phút sau, Hoàng đã yên vị ngồi trước mặt Minh.

-Anh có chuyện gì muốn nói với em ạ?- Hoàng cất lời trước.

-Cậu đối với Mai rốt cuộc có bao nhiêu là thật sự?- Minh lạnh nhạt nhìn thẳng vào cậu.

-Em đối với Mai là thật lòng.- Hoàng không e ngại nhìn thẳng vào mắt Minh nói rõ từng chữ một.

Ánh mắt Minh thoáng ánh lên vẻ hài lòng nhìn cậu, câu trả lời này đúng như anh đang mong đợi. Chỉ có điều...

-Tôi không tin tưởng những điều mà cậu nói.- Minh lạnh lùng đập tan niềm tin của Hoàng.

-Vậy...- Hoàng ngập ngừng.

-Nếu cậu nói cậu thật lòng với Mai, hãy làm cho tôi tin điều cậu nói là sự thật.- Minh như cũ vẫn nhìn thẳng vào Hoàng.

-Được, em nhất định sẽ chứng minh cho anh và Mai thấy, em là thật lòng.- Cậu kiên định nói với anh.

-Được, tôi sẽ chờ xem cậu sẽ làm như thế nào...

Tại một nơi khác.

-Tớ nghĩ dạo này hình như bọn nhóc có chút vấn đề gì đó thì phải?- Giọng một người phụ nữ vang lên.

-Ừ, tớ cũng cảm thấy vậy, hôm trước nhà cậu tới nhưng con bé nhà mình trông có vẻ như muốn trốn tránh con trai cậu.- Người phụ nữ kia đáp lời.

-Chuyện này cũng không thể trách con bé được.- Một tiếng thở dài.

-Anh nói thế là sao?- Người phụ nữ ngồi bên cạnh ông nghi hoặc nhìn.

-Thì tại thằng bé đã bày tỏ với con bé nên con bé mới như thế.

-À...

Tất cả bây giờ mới vỡ lẽ.

Không sai, những người đang ngồi tại đây chính là những bậc phụ huynh đáng mến của Mai và Hoàng, đang ngồi họp bàn về chuyện của hai đứa nhóc nhà mình.

-Thì ra là vậy, cuối cùng thằng nhóc đó cũng trưởng thành rồi.- Mẹ Hoàng vui mừng ra mặt.

-Về phía Hoàng thì được rồi, nhưng còn...- Bố Hoàng bỏ lửng câu nói.

-Theo tớ thấy thì không hẳn là con bé Mai ghét thằng bé đâu.- Mẹ Mai nói.

-Đúng vậy, nếu nó ghét thằng bé thì đã không tránh mặt mà thẳng thắn từ chối rồi, có lẽ nó cũng đã dao động rồi.- Bố Mai gật gù.

-Vậy điều cần làm bây giờ là gì? Không thể để hai đứa như thế được.- Mẹ Hoàng đề nghị.

-Đúng vậy, chúng ta nên tìm cách thúc đẩy tình cảm của bọn chúng một chút.- Mẹ Mai đồng tình.

-Chúng ta nên làm gì bây giờ?- Bố Mai ngẫm nghĩ.

-Này, lúc trước tài tán gái của anh tài lắm mà, anh thử nói xem.- Mẹ Hoàng húc nhẹ vào người chồng bà.

-Này, em đừng có mà châm chọc anh như thế.- Bố Hoàng cự lại.

-Hai người thôi đi, đang bàn bạc vấn đề nghiêm túc mà.- Mẹ Mai cười trộm.

-Được rồi, được rồi. Chúng ta quay trở lại vấn đề nào.

- Vấn đề là ở chỗ tại sao Mai lại muốn trốn tránh Hoàng, hay là tại nó có điều gì không dám nói?

Mọi người rơi vào trầm tư. Tâm tư của đám trẻ mới lớn này, không dễ gì mà hiểu được. Họ điều đã qua cái thời trẻ đó nhưng chưa chắc gì đã có thể hiểu hết những chuyện hiện nay đang diễn ra.

-Là do trong lòng nó còn cảm thấy không chân thực, không có cảm giác an toàn đấy ạ.

Đang trong lúc suy nghĩ thì từ phía sau vang lên giọng nói khá trầm tĩnh. Mọi người quay đầu lại nhìn.

Là Minh.

-Cháu chào cô chú ạ.- Minh lễ phép.

-Chào cháu.- Bố mẹ Hoàng mỉm cười.

-Vừa rồi con nói có phải thật không?- Mẹ nó đứng dậy.

-Vâng, con đã nói chuyện với em rồi ạ.- Minh gật đầu.

-Nhưng tại sao?

-Dạ, tại vì từ khi gặp nhau lần đầu tiên, Hoàng đã để lại ấn tượng không tốt trong tâm trí Mai, nó luôn cho rằng cậu ta là một kẻ đào hoa, không an toàn.- Minh từ từ giải thích.

-Vậy thì chúng ta cần làm sao đó để con bé cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh Hoàng.- Bố Hoàng kết luận.

-Đúng vậy.- Tất cả nhất trí.

52. Chương 49: Hoàn Cảnh Bất Buộc

Mai đứng một mình trên sân thượng, đón nhận những làn gió mát đang thổi nhẹ qua người.

Mới mà đã gần một tuần rồi nó và Hoàng chưa nói chuyện cùng nhau. Nó vẫn chỉ biết có trốn tránh mà thôi.

Trong lòng nó vẫn còn rất mờ lung, có nhiều chuyện trong lòng vẫn chưa thể rõ được. Rốt cuộc điều mà nó trông đợi trong những ngày qua là gì. Bản thân nó thật sự vô cùng rối rắm.

Mỗi ngày nhìn thấy Dương và Châu vui cười bên cạnh Bảo cùng Minh, nó thật sự cũng rất ghen tị. Nhưng đến ghen tị vì điều gì, nó cũng không xác định được. Chẳng phải bên cạnh nó cũng có một người đó sao. Vì lý do gì mà nó vẫn không chịu tiếp nhận.

Là cảm giác? Phải chăng cảm giác của nó không giống với họ? Nó cảm thấy hình như trong lòng nó vẫn còn một bức tường lớn ngăn cách nó nhưng vẫn không hiểu được điều đó là gì.

Tất cả giống như nó đang lơ lửng trong khoảng không, không xác định được phương hướng, mục tiêu ở đâu. Hoàn toàn lạc lõng

Hoàng vẫn đứng lặng yên nhìn Mai từ phía sau. Dù đã nhiều lúc muốn can đảm tiến đến gần nó để nói chuyện, để xóa tan đi khoảng cách giữa hai người, nhưng dường như bóng lưng cô lại giống như đang ngăn cản cậu tiến lại gần.

Phải làm sao mới có thể khiến nó tin tưởng vào tình cảm mà cậu dành cho nó, phải làm sao để thay đổi tình huống hiện tại. Trong tâm trí cậu lúc này cũng thật rối bời.

Bố cậu đã từng nói, muốn tiếp cận lại gần người mà cậu yêu thích thì nhất định phải chai mặt một chút, nhưng khi đứng gần Mai thì sao cậu lại không thể làm được điều đó, nhiều lúc cậu cũng không hiểu tại sao, tự tin lúc trước của cậu đã bay đi đâu hết mất rồi.

Thật là một chuyện đáng buồn.

Cứ lặng lẽ đứng ngắm nhìn người mình thương yêu từ xa như thế này cũng là một sự giằng vò lớn trong lòng.

-Em thấy quan hệ của Mai và Hoàng dạo này có vẻ hơi lạ.- Châu khẽ nói.

-Ừ, hai đứa chúng nó quả thật có chút vấn đề.- Minh xác nhận.

-Có nghiêm trọng lắm không anh?

-Không sao đâu.- Còn có người đứng phía sau trợ giúp cơ mà.

-Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy ạ?

-Chỉ là có chút chuyện trong việc cảm nhận của nó thôi.

-Cảm nhận?

-Ừ, có lẽ chúng nó cần có thêm thời gian để hiểu hơn về nhau.

-Mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.- Châu thầm nói.

-Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng lo.- Minh khoát tay lên vai cô an ủi.

Châu yên lặng, cảm nhận sự ấm áp mà Minh dành mình. Quả thật, cô rất may mắn khi ở bên cạnh cô luôn có Minh. Châu mong rằng các bạn của cô cũng sẽ tìm kiếm được hạnh phúc của mình.

Mai quay mặt lại liền bắt gặp bóng lưng Hoàng khuất sau cánh cửa. Nó biết cậu đã ở đó từ trước.

Chỉ có điều, nó vẫn không có cách nào bình thường được khi mở lời cùng cậu.

Thời gian này hình như càng làm nó thêm bồn loạn.

Haizz, khó nghĩ quá.

Ra về, nó lang thang trên đường, bước đi cứ hồ hững, trông nó chẳng khác gì một người đi trên mây, vô định, mất phương hướng.

Tiếng điện thoại reo lên kéo nó về thực tại.

-Alo, mẹ ạ, con nghe đây ạ.

-Con đang đi học về phải không?

-Vâng ạ, con sắp về đến nhà rồi.

-À, chẳng là hôm nay mẹ và bố có việc đi xa, còn anh con thì hình như phải đi học nhóm không về, tối nay con chịu khó ở nhà một mình nhé.

-Hả, mẹ nói sao?- Nó tròn mắt hết lên.

Tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh đều rơi vào người nó.

Nó chỉ biết cười trừ rồi đi nhanh hơn.

-Mẹ à, có cần đột ngột như thế không ạ?

-Mẹ xin lỗi, tại vì bố mẹ có công việc đột xuất thôi mà.- Giọng mẹ nó ngọt ngào vang lên bên tai làm nó nổi cả da gà.

-Nhưng... tại sao lại để con ở nhà một mình, anh Minh...

-Không được.- Nó chưa nói hết câu đã bị mẹ nó chặn họng.- Anh con năm nay đã là năm cuối rồi, con phải để cho anh con học hành chứ.

Mẹ nó nói đúng, việc học tập của Minh năm nay rất quan trọng. Dù anh có học giỏi cỡ nào, chỉ cần lơ là một chút cũng là việc không được.

-Còn con thì sao ạ?- Nó nói như mếu.

-Thì con ở nhà một mình chứ sao.- Mẹ nó nói thản nhiên giống như việc trái đất quay quanh mặt trời.

-Con...

-Con gái ngoan của mẹ, con năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ không thể ở nhà một mình sao?

-Dạ không.- Nó tủi thân nói nhỏ.

Nó không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi việc ở nhà một mình.

Cũng không trách nó được, khi còn nhỏ, có một lần trong đêm tối, ưa gió bão bùng, khi nó đang ngủ thì bên ngoài sấm chớp đánh một tiếng.

Nó đang ngủ cũng bị làm cho giật mình tỉnh giấc.
Xung quanh chỉ có một màn đêm tối tăm quẩn lấy nó.
Không có ai bên cạnh nó, chỉ có tiếng sấm sét lúc gần lúc xa.
Đêm đó, cũng là đêm mà ông ngoại nó mất, cả nhà nó vì ở bệnh viện nên không có ai ở bên nó.
Từ đó nó rất sợ việc ở một mình.

53. Chương 50: Nỗi Sợ Hãi Trong Đêm

Nó bước chân đến trước cửa nhà, chán nản tra chìa vào ổ rồi bước vào trong.
Bên trong vô cùng tĩnh mịch và yên ắng.
Một không khí vô cùng buồn chán cùng lo lắng len lỏi trong Mai.
Nó để dép vào kệ, vào phòng cất sách vở rồi xuống ngồi trong phòng bếp.
Cả căn bếp thường ngày là nơi ấm cúng nhất bây giờ cũng trở nên lạnh đi.
Thật là buồn.
Nó ngồi đó một lúc lâu, nhìn vào khoảng không vô định trước mặt, thả hồn bay đi đâu mất.
Cũng lâu lắm rồi, nó không ngồi giữa không gian quen thuộc mà lại có cảm giác lạ lẫm như thế này. Cả căn nhà vắng lặng, có thể nghe được cả tiếng thở dài của nó vang lên.
Sau này, anh nó đã đi xa để học rồi, vậy là trong nhà chỉ còn nó và bố mẹ mà thôi. Nếu mà bố mẹ đi về quê có việc thì việc nó ở nhà là việc tất yếu.
Có lẽ nó nên tập khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng đi là vừa.
Nó sẽ cố gắng, vì chính bản thân nó.
Mai thở mạnh rồi chống tay đứng dậy vào bếp.
Có thực mới vực được đạo, đầu tiên phải lo cho xong cái bụng đang réo ầm ĩ của mình rồi tính sau.
Nó thành thực vào bếp, mặc cái tạp dề rồi mở tủ lạnh ra.
OMG, không phải chứ.
Cái tủ lạnh hoàn toàn không còn gì để có thể chế biến thành món ăn cả.
Mẹ à, mẹ có đi vắng thì cũng nên để lại một chút gì đó cho con ăn nữa chưa. Mẹ ơi là mẹ.
Nó than ngán thở dài rồi khoác áo đi ra ngoài, định tạt qua chợ gần đó mua một ít thức ăn để làm bữa tối.
Dù gì cũng chỉ có một mình nó ăn nên chắc cũng không cần phải làm cho cầu kì.
Lúc nó vừa bước ra tới hiên nhà thì lại một chuyện khác ập đến.
Buổi sáng trời trong xanh là thế mà bây giờ mây đen lại cứ lũ lượt kéo đến che kín cả bầu trời.
Kèm theo đó là thứ gì thì ắt hẳn nó tự biết. Mặt nó xanh ngắt, từ xanh chuyển sang trắng bệch. Gấp gáp mở cửa trở lại vào trong nhà.
Rất nhanh sau đó, mưa bắt đầu rơi thật nặng hạt, từng hạt to rơi xuống mái nhà tạo nên âm thanh lớn bao quanh nó. Đôi tai nó bắt đầu ù đi.
Trời tối rất nhanh, mưa càng lúc càng nặng hạt. Sau đó, trên bầu trời bắt đầu xuất hiện những tia sáng đầu tiên.

“Đùng đoàng”

Tiếng sấm đầu tiên vang lên. Cả người nó run lên bần bật.

Bây giờ, trong nhà sáng choang, nó ngồi bó gối trên ghế salon, đầu chôn vùi vào giữa hai chân, nhắm chặt mắt lại, hai tay bịt chặt hai tai lại, cả người không ngừng run rẩy.

“Đùng đoàng”

“Phụt”

Tiếng sét vang lên một lần nữa, cùng lúc đó, đèn điện vụt tắt. Cả căn phòng tối om. Mai lại càng run rẩy nhiều hơn.

Không trùng hợp như vậy chứ, sao nhiều chuyện không tốt cùng một lúc ập tới như thế chứ.

Bên ngoài, mưa gió không ngừng gào thét, cho dù có bịt chặt tai mình đi nữa thì nó vẫn không cách nào che đi nỗi sợ hãi đang ngày càng lớn trong lòng nó.

Cảm giác ngột thở bắt đầu hình thành, tim nó đập nhanh hơn, cứ mỗi một lần sấm sét là một lần người nó run lên một cách dữ dội.

Hoang mang, lo lắng, sợ hãi. Bóng tối bao trùm lấy người nó, còn tâm trạng hoảng loạn đang nuốt chửng lấy nó.

Nó chỉ biết ngồi một chỗ, không nhúc nhích.

-Chà, hôm nay trời vừa khéo thật.- Một người nào đó ngồi uống trà trong sảnh, mắt nhìn ngoài trời.

-Liệu có hiệu quả không vậy?- Người phụ nữ ngồi đối diện hỏi.

-Yên tâm, nhất định thành công.

-Mong rằng là như vậy.

-Chỉ cần thẳng thóc làm đúng như lời đã nói là được. À, mà mong nó đến đúng lúc một chút.

-Em không lo cho con gái em chút nào sao?- Người đàn ông ngồi bên cạnh nói.

-Nó cũng nên học cách khắc phục nỗi sợ rồi, còn có thằng bé bên cạnh, không sao đâu.- Người phụ nữ mỉm cười, ánh nhìn lại chìm đắm trong màn mưa.

Mai vẫn ngồi thu mình trong đêm tối.

Bên cạnh nó, chiếc điện thoại đột ngột reo lên làm tim nó giật thót. Nó lập cập bắt máy.

-Alo.

-...

Chưa đợi người đầu dây bên kia nói xong, nó đã lao đảo chạy về phía cửa.

Cánh cửa mở ra, khoảnh khắc ấy, nó chợt nhận ra, ngoài những người thân bên cạnh nó, hóa ra còn có một người nữa mang đến cho nó một cảm giác an toàn, ấm áp như vậy.

Nó ôm choàng lấy người đang đứng trước mặt, Nước mắt bỗng tuôn rơi như nước, khiến người kia bỗng chốc cứng đờ người.

-Không sao đâu, đừng khóc...

54. Chương 51: Người Đến Đúng Lúc

Sau một hồi an ủi, Hoàng mới có thể thành công dỗ được Mai nín khóc. Không ngờ nhìn bên ngoài nó mạnh mẽ là thế mà lại...

Mà thật sự là lúc nó ôm chầm lấy Hoàng đang ướt nhẹp ngoài màn mưa cũng khiến cậu cảm động và tự thấy mình trở nên vĩ đại không ít.

Nó ngồi lì bên cạnh cái nệm mà cậu để ở bàn, còn cậu thì phải đặt đồ ăn trên bếp rồi loay hoay thắp sáng căn nhà tối này.

Sao lại mất điện hôm nay cơ chứ?

Lại còn mưa to như thế nữa, làm cậu ướt thành ra như thế này.

-Sao cậu lại tới đây?- Giọng nó vẫn còn có chút run rẩy.

-À, mẹ cậu gọi ẹ tớ nói rằng hôm nay cậu ở nhà một mình, trời mưa gió như thế này, mẹ tớ sợ cậu ở nhà một mình không ổn nên nói tớ tới xem thế nào.

-Trên đường đi, thấy có chút đồ ăn nên mua luôn đến đây để ăn.- Hoàng tiếp tục.- Thấy cửa hàng gần đây mất điện, đoán là nhà cậu cũng thế nên mua một ít đến đây không ngờ cần dùng đến thật.

-Ra vậy.- Nó nhỏ giọng.

“Hắt xì”

Hoàng hắt hơi một cái, giờ này Mai mới chú ý, cả người Hoàng đều ướt đầm. Trời mưa gió như thế mà cậu ấy vẫn đến đây, hại cậu ấy ướt nhẹp như thế.

-Cậu đi tắm đi không cảm lạnh đấy.

-Nhưng tớ... không... có đồ.- Hoàng lúng túng.

-Cậu đợi chút.

Mai xấu hổ đứng dậy, vì ngồi khá lâu, lại mệt nên đi có chút liêu xiêu.

-Cẩn thận.- Hoàng vội đỡ nó.

-Không sao.- Nó gượng cười.- Đợi tớ một chút.

Nó vung vằng đứng dậy, bước đi, được vài bước thì đứng lại.

-Sao thế?- Hoàng đứng sau nó hỏi.

-À... cậu... có thể... đi cùng tớ... được không?- Nó ngập ngừng.

-À... ừ... được.- Xem ra nó vẫn còn sợ lắm.

Nó cầm theo cây nệm, dò dẫm từng bước tiến về phía trước.

Bên ngoài lại một lần nữa vang lên tiếng sấm.

Nó sững người lại, ngồi thụp xuống.

-Đừng sợ, có tớ đây.- Hoàng tiến lại gần ôm lấy nó.

Nó dần an tĩnh trở lại, gượng cười rồi đứng dậy đi tiếp. Hoàng vẫn nắm chặt tay nó, dìu nó tiến về phía trước.

Một lúc sau, cả hai dừng trước một cửa phòng, là nơi mà lúc trước Hoàng gặp Minh.

Nó đẩy cửa vào. Bên trong chính là phòng của Minh.

-Cậu lấy một ít đồ đi. Đừng làm lộn xộn, anh Minh không thích lộn xộn đâu.

-Được rồi.- Hoàng hiểu ý, theo chỉ dẫn của nó đến bên tủ đồ mở ra. Đúng là Minh là một người rất gọn gàng. Hoàng cẩn thận lấy ra một bộ đồ.

-Xong rồi.

Hoàng tiến về phía Mai, cả hai rời phòng. Mai chỉ cho cậu phòng tắm. Hoàng vào bên trong phòng tắm, còn nó thì lại thu mình ngồi trên ghế salon, ánh mắt lại đắm chìm trong khoảng không vô tận.

Tiếng nước ào ào từ trong phòng tắm phát ra cũng phần nào khiến tâm trạng nó an ổn. Bên ngoài mưa gió gào thét nhưng nó cũng cảm thấy không còn sợ hãi như lúc đầu.

Hoàng tắm xong bước ra ngoài, trong tay đang cầm chiếc khăn lau trên mái tóc ướt, thấy nó ngồi bất động trên ghế bên lại gần.

-Cậu vẫn còn sợ sao? Hoàng ngồi bên cạnh Mai.

-Không sao, tớ ổn.- Nó nhỏ giọng.

-Không có gì đâu, con gái sợ một thứ gì đó cũng là chuyện thường mà.- Hoàng pha trò.

-Vậy cậu có sợ thứ gì không?- Nó ngược lên nhìn cậu. Ánh mắt trong veo của nó khiến tim cậu xao động mạnh.

-Có chứ, tớ sợ nhất là...- Hoàng nghĩ, cậu sợ nhất chính là thấy nó khóc không thôi lúc mới đến.-... điện.- Cậu nói bừa.

-Tại sao?

-Vì hồi nhỏ tớ bị điện giật.

-À, ra vậy, làm sao mà cậu bị giật.

-À... chuyện đó... lúc nhỏ không biết gì... cầm dây điện chơi... thế là bị giật.- Cậu khó khăn bịa ra một câu chuyện.

-Lúc đó cậu cảm thấy thế nào?- Nó tiếp tục hỏi.

-Lúc đó...- Trời ạ, còn hỏi cảm giác nữa sao- Tớ cảm thấy... tê tê... đau... choáng...- Cậu cố gắng nghĩ ra những tính từ phù hợp.

- Tớ lúc đó chỉ cảm thấy ngộp thở, hoang mang vô cùng, tưởng chừng như cả thế giới bỏ rơi mình.- Mai đắm đắm nhìn vào khoảng không nói nhỏ.

Đối với một đứa nhỏ mà nói, đó là một bóng đen khó phai nhòa trong tâm trí nó, cảm giác sợ hãi vẫn rất rõ ràng.

-Mọi chuyện đã không sao rồi, cậu...

Cậu không biết làm sao để an ủi nó, mọi câu nói bỗng trở nên gượng gạo.

-Chúng ta nên ăn thôi.- Hoàng cuối cùng đã tìm được đề tài để làm nó quên đi.

-Ừ.- Nó mỉm cười nhẹ nhàng.

Lúc này trông nó chẳng khác gì những cô gái nhu mì khác, chẳng còn bóng dáng hay cãi cọ với cậu ngày trước.

Hoàng khẽ mỉm cười, xem ra việc lần đã có sắp xếp, không những thế mà còn đúng thời điểm nữa.

55. Chương 52: Mối Quan Hệ Được Cải Thiện.

-Con gái yêu quý, mẹ về rồi đây.- Chưa thấy người đâu đã nghe thấy giọng nói ngọt hơn mật văng vẳng vang lên khắp nhà.

Trong nhà im phăng phắc không một tiếng động, Mẹ nó khó hiểu bước nhẹ nhàng vào trong nhà.

Cả bố và mẹ Mai đều cười trộm khi thấy tình cảnh hiện tại trong phòng lúc này.

Mai nằm trên ghế salon ngủ, trên người được phủ một lớp mền mỏng, có vẻ như là có người đắp lên.

Bên cạnh là Hoàng, cậu nắm tay nó, nửa nằm nửa ngồi dưới đất bên cạnh Mai.

Nghe tiếng bước chân, Hoàng lơ mơ tỉnh dậy, nhìn thấy bố mẹ Mai thì giật mình đứng dậy. Nhưng vì ngồi dưới đất cả đêm nay tay chân bị tê cứng, luống cuống một chút rồi bị ngã trên đất, kéo theo mai tỉnh dậy.

-Chào cô chú.- Hoàng chập vạt đứng dậy chào hỏi.

-Bố mẹ về rồi ă?- Mai dụi mắt rồi nói.

-Ôi, Hoàng cháu không cần phải giữ lễ quá như vậy đâu.- Mẹ nó quay sang nó.- Con gái yêu quý của mẹ, con có sao không?

-Tối qua ngủ hơi trễ ă.- Nó vẫn bị cơn buồn ngủ hấp dẫn.

-Thế con làm gì mà để Hoàng ngủ ở dưới đất thế này?- Mẹ nó cố tình hỏi.

-Ồ, con...

Nó xấu hổ không dám nói.

Tối qua, vì quá sợ nên nó chỉ biết ngồi thu mình trên ghế, không dám vào phòng mình. Hại cậu phải ngồi trông chừng mình ngủ. Hoàng thấy nó cứ nhíu mày, ngủ thì cứ co người lại, thể hiện sự lo âu, lo lắng. Hoàng bèn tìm kiếm một tấm mền mỏng đắp lên cho nó (trong phòng Minh), nắm lấy bàn tay nó. Cậu muốn truyền chút hơi ấm của mình, đem lại cho nó cảm giác được bảo vệ, an toàn.

Cứ thế, cậu thiếp đi lúc nào chẳng hay.

-Là do cháu mệt quá nên ngủ thiếp đi mất, cậu ấy thấy cháu ngủ say quá nên không gọi dậy thôi.- Hoàng đỡ lời nó, dù cho lí do nghe có vẻ không hợp lí cho lắm.

Nó chỉ biết cười trừ.

-Hôm nay con có đi học không vậy?- Mẹ nó đột ngột đổi chủ đề.

Hình như là có thì phải.

-Chết rồi, mấy giờ rồi.- Nó nháo nhào lên.

-Hôm nay là cuối tuần mà.- Hoàng tốt bụng nhắc nhở.

-Ừa, vậy hả?- Nó ngây ngô đứng tại chỗ ngẫm nghĩ lại.

Hình như đúng là như vậy.

Nó xấu hổ chẳng biết phải chui đầu vào đâu.

-Nếu đã là cuối tuần thì hay là con và Hoàng cùng nhau ra ngoài chơi đi.- Mẹ nó gợi ý.

-Sao lại là con?- Nó cự lại.

-Không con chẳng lẽ lại là mẹ, hay là bố?- Mẹ nó trợn mắt răn đe.

-Đúng đấy, hiếm khi có dịp Hoàng sang chơi, con đi chơi với nó đi, Minh cũng không có nhà để đi chơi cùng con mà.- Bố nó đứng sau phụ họa.

-Dạ thôi ă, không cần đâu, có lẽ cháu cũng nên về rồi ă.- Không muốn nó khó xử, cậu khéo léo từ chối.

-Sao như thế được, hôm nay là cuối tuần, về nhà rồi cháu cũng chẳng đi đâu, cứ cùng con bé Mai đi chơi hôm nay đi.- Mẹ nó ngăn cản.

-Thôi được rồi, con sẽ đưa cậu ta đi chơi, được chưa ạ?

Nhìn vẻ cười trộm của mẹ nó, nó biết chắc chắn là mẹ đang lừa mình vào tròng, nhưng cái tròng này nó không vào không được. Đành phải ngoan ngoãn chui vào thôi, hơn nữa, nó cũng cần cảm ơn Hoàng về chuyện tối qua.

-Nếu không muốn cậu cũng không cần phải đi đâu.- Hoàng nhìn gương mặt bí xị của nó mà nói.

-Không sao cả, tớ nói được thì sẽ làm được.- Nó phản bác.

-Thế có ai đi chơi mà mặt như đi đưa đám như cậu không?- Hoàng cố gắng thay đổi không khí.

-Haizz, giờ này đáng lẽ ra tớ phải được nằm trên giường ngủ mới phải, lại phải lang thang ngoài này.- Nó ngáp ngắn ngáp dài.

Hóa ra là nó còn đang buồn ngủ, chẳng trách lại bí xị như vậy, thất chẳng khác nào trẻ con không được quà.

-Đi với tớ.

Hoàng đột ngột nắm lấy tay nó, kéo nó chạy thật nhanh.

-Cậu muốn đưa tớ đi đâu vậy?

-Đến nơi rồi cậu sẽ biết.- Hoàng nở nụ cười âm áp về phía nó.

Con tim nó bỗng chốc lại bị hẫng một nhịp.

Nơi mà Hoàng dẫn nó đến cũng khá gần, là một gò đất vắng cỏ xanh ngập tràn, từ đây có thể nhìn bao quát cả khu phố nó đang ở. Hai bên là những cây cổ thụ cao to, gió thổi lồng lộng mát rười rượi. Đúng là một nơi vô cùng tốt.

-Cậu nằm xuống đi.- Hoàng nằm xuống bên cạnh nó.

Nó nghe theo lời cậu, cũng nằm xuống.

Một cảm giác thật thoải mái. Nằm giữa thiên nhiên, nghe tiếng gió vờn quanh trên những tán lá xanh rì, chốc chốc lại có vài tiếng chim ngân nghe thật vui tai. Cảm nhận từng làn gió mát mơn man trên da thịt. Không còn tiếng xe cộ ồn ào, mù mịt khói bụi, chỉ còn những khoảnh khắc yên bình đến lạ ở trong lòng.

-Sao cậu lại biết chỗ này?- Nó tò mò.

-Đây là nơi mà trước kia, mỗi khi trốn học tớ thường hay đến.

-Cậu mà cũng trốn học sao?- Nó kinh ngạc.

-Đó là trước kia thôi, bây giờ thì không như thế nữa.

-Vậy à.- Nó mơ màng.

-Đây là một nơi khiến tớ cảm thấy yên tĩnh, giúp tớ nhìn nhận lại mọi việc.

-Ừ, tớ cũng cảm thấy thế.- Giọng nói của nó càng lúc càng nhỏ.- Cảm ơn cậu..

Nó thì thầm một lời cảm ơn rồi thiếp đi.

56. Chương 53: The End

-Anh thi thế nào rồi ạ?- Nó lại gần Minh hỏi.

-Cũng tạm được.- Anh nó chau mày nói.

Minh vừa trải qua kì thi đại học, trong thời gian qua anh đã học tập rất vất vả nên nó luôn cầu mong rằng anh sẽ đạt được kết quả như mong muốn.

-Dù gì cũng đã thi xong rồi, chúng ta ra ngoài xả hơi đi được không anh?- Nó mè nheo.

-Được rồi, em muốn đi đâu?

-Chúng ta đi công viên trò chơi đi ạ.

-Bao lâu rồi mà em không thể đổi nơi được sao, hình như em vẫn con nít như trước thì phải?- Minh trêu nó.

-Em đâu còn là con nít nữa đâu, em trưởng thành rồi mà.- Nó phụng phịu.

-Vậy sao em cứ muốn đến chỗ con nít hay chơi vậy chứ?

-Con người ta sống phải có trước sau, thủy chung, không thể thay đổi một sớm một chiều như vậy được.- Nó nghiêm mặt.

-Ồ, bây giờ anh mới nhận ra em gái anh lớn thật rồi nha.

-Đương nhiên.- Nó cười tươi.

-Được rồi, nếu đã là ý muốn của em gái yêu quý thì chúng ta đi thôi.

-Khoan đã, anh đợi em một chút ạ.- Nó như chợt nhớ ra điều gì, chạy vội tới lấy chiếc điện thoại trên bàn.

-Em làm gì vậy?- Minh khó hiểu.

-Có vui chơi thì phải rủ bạn bè cùng đi chứ ạ.- Nó mỉm cười, nháy mắt tinh nghịch.

Cũng một khoảng thời gian rồi anh chưa gặp Châu, không biết cô có nhớ anh không nhỉ? Còn anh thì nhớ cô nhiều lắm, đến mức nhiều khi ngồi cười một mình như một thằng ngốc.

Giờ sắp được gặp cô rồi, trong lòng cảm thấy rạo rực vô cùng, trước khi chính thức quen nhau, chưa bao giờ Minh cảm thấy hạnh phúc đến thế, được gặp nhau, nói chuyện, ở cạnh bên nhau, thật không thể nói thành lời.

-Anh làm gì mà ngẩn ngơ ra thế?- Nó vỗ vai Minh.

-À, không có gì, thế nào rồi?

-Em rủ xong rồi ạ, anh gọi điện rủ anh Bảo đi ạ.

-Thế em rủ ai rồi?

-Thì em rủ Châu và Dương, hai đứa bạn thân nhất của em đó ạ.

-Thế còn Hoàng thì sao?

-Ồ... cậu ta thì sao ạ?

-Em không định rủ cậu ta đi cùng à?

Nó im lặng suy ngẫm một lúc rồi nói với Minh.

-Hay là anh rủ cậu ấy đi.

-Tại sao anh lại phải gọi nhỉ?- Minh lên giọng vẻ khó hiểu.

-Anh là con trai, con trai với con trai dễ nói chuyện với nhau hơn.

-Xấu hổ thì nói luôn đi, lí do vớ vẩn.

-Đâu có, em chỉ nói sự thật thôi mà.- Nó cự lại.

-Thôi được rồi, xem như anh trai em là người tốt bụng, sẽ thay em gửi lời muốn nói.

-Này, từ khi nào anh lại hay nói đùa như vậy.- Nó chau mày.

-Em nói thế là có ý gì?- Minh đề phòng.

-Hình như là bởi vì có người nào đó tác động thì phải?- Nó mỉm cười.

-Thì đúng là vậy đó thì sao nào.- Minh thách thức.

-Thôi được rồi, anh trai yêu quý, tốt bụng, đẹp trai của em, anh nhanh lên đi nếu không sẽ có người chờ mỗi mòn đó ạ.

Vài phút sau.

-Hey, ở đây này.- Minh vẫy tay thu hút sự chú ý của Bảo.

-Câu thể nào rồi.- Bảo vỗ vai Minh.

-Cũng tạm ổn, còn cậu.

-Chắc chắn là không thua kém gì cậu rồi.- Bảo nháy mắt.

-Kì thi cũng qua rồi, hôm nay chúng ta chơi thôi, đừng suy nghĩ gì nữa.- Nó nói lớn.

-Đúng vậy, hôm nay nhất định phải xả hết mệt mỏi trong thời gian vừa rồi thôi.- Bảo đồng tình.

-Chúng ta chơi gì đây?- Nó băn khoăn.

-Em cứ đứng đó mà suy nghĩ đi nhé.- Bảo tươi cười.

Nó còn đang ngơ ngác không hiểu được nghĩa của câu nói vừa rồi thì đã thấy Bảo kéo Dương hòa vào dòng người đông đúc phía trước. Tiếp theo đó, anh nó nhìn Châu rồi cùng nhau mất hút.

-Gì mà kì quá vậy, rõ ràng là rủ nhau cùng đi chơi, sao bây giờ lại đánh lẻ như vậy.- Nó bất mãn.

-Nếu đã vậy, chúng ta đi đâu đó chơi vậy.- Hoàng nhún vai.

-Đành thể thôi.- Nó gật đầu.

-Cậu muốn đi đâu?

-Chúng ta đi câu cá vậy.

-Cậu đổi trò rồi sao?- Hoàng ngạc nhiên.

-Ừ, tớ thấy trò đó cũng hay, rèn luyện tính kiên nhẫn rất tốt.

-Vậy thì ta đi thôi.

Chẳng mấy chốc, cả bọn đã chẳng thấy đâu.

-Ngồi ở đây đi.- Hoàng vẫy tay về phía nó.

-Cậu có biết câu cá không?

-Lúc nhỏ có cùng bố đi câu vài lần, nhưng toàn ngủ bên cạnh bố, đến lúc tỉnh dậy thì đã thấy cá đầy xô rồi.

-Bố cậu câu cá giỏi thế cơ à.

-Thật ra thì bố tớ câu cá tệ lắm.

-Vậy còn đồng cá thì sao?

-Là bố tớ mua của những người câu cá ở đó thôi, lúc đó tớ cũng tôn sùng bố tớ lắm.

-Bố cậu chỉ là muốn cậu vui thôi mà.

-Tớ biết, cũng vì tôn sùng bố tớ nên tớ đã quyết tâm câu cá thật giỏi, từ đó cũng học hỏi được rất nhiều điều hay.Còn cậu thì sao?

-Tớ thì chỉ mới tập thôi, cảm thấy ở một mình rất buồn chán nên đi câu cá thử, thấy rất thú vị.

Hoàng và nó buộc mỗi xong thì quăng lưỡi câu xuống hồ, ngồi chờ cá.

-Mai này.- Hoàng lưỡng lự.

-Có chuyện gì sao?- Nó quay sang nhìn cậu.

-Chuyện lần trước... cái hôm tối cậu ở nhà một mình ấy...- Cậu ngập ngừng.

-Tớ biết cậu muốn nói gì.- Mai cười.

-Cậu biết sao?

-Tớ hiểu mẹ tớ, cũng có thể đoán được mọi chuyện, không có chuyện gì trùng hợp đến thế.-Nó nhìn về phía xa.

-Cậu không giận sao?

-Tớ biết mẹ tớ cũng chỉ muốn tốt cho tớ thôi.

-Cậu không trách mọi người lợi dụng điểm yếu của cậu sao?

-Vì là điểm yếu nên tớ mới phải khắc phục nó. Cậu không cần cảm thấy có lỗi đâu, với lại sau chuyện lần đó tớ cũng có thể nhận ra được nhiều điều.

-Vậy à.- Hoàng thở ra, trong lòng cậu nhẹ nhõm rất nhiều.

-Rốt cuộc thì... cậu... thích tớ ở điểm nào?- Nó ngập ngừng.

-Điều đó cũng cần lí do ư?- Hoàng nhìn thẳng vào mắt nó.

-Tớ muốn biết, chẳng lẽ lại không có lí do nào sao?

-Nếu cậu cần lí do thì... đó có thể là do cảm giác, do sự rung động của con tim thôi. Mà con tim thì có lúc nào giải thích được đâu chứ.

Nó im lặng, đúng vậy, con tim của ta có bao giờ có thể cho ta được một lí do rõ ràng đâu cơ chứ, nó chỉ cho ta cảm nhận về đối phương mà thôi.

-Cậu đã suy nghĩ về chuyện này chưa?- Hoàng hỏi.

-Chuyện gì?

-Chuyện về hôn ước của cậu và tớ.

-Tớ nghĩ bây giờ vẫn còn sớm để nói đến chuyện đó, chẳng phải chúng ta vẫn còn đi học sao, nên để chúng ta có thêm thời gian.

-Cậu nghĩ như vậy sao?

-Ừ, tớ nghĩ như vậy đó.- Nó mỉm cười.

Hoàng nhìn nó thật lâu rồi mỉm cười. Đúng vậy, không nên quá nóng vội, đoạn đường này còn rất dài, có thêm thời gian cũng là cách kéo cậu và nó lại gần nhau hơn, cũng là khoảng thời gian khẳng định bản thân, tạo niềm tin, sự an toàn của nó đối với cậu.

Rồi một ngày nào đó, cậu tin, cậu và nó sẽ sẵn sàng bước đi cùng một con đường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-don-gian-la-ta-duoc-ben-nhau>